

Giới thiệu Nhiếp Hồn Vương Phi

Thể loại: Xuyên không

Editor: Băng Phong Tuyết

Số chương: 196 chương

Một sát thủ đứng đầu thế giới vì muốn thoát khỏi sự khống chế của chính nghĩa phụ mình mà tự sát.

Nhưng lại không chết mà xuyên vào một tiểu thư phế vật bị người khi dễ.

Nàng mở mắt sống lại một lần nữa. Phế vật? Ngốc tử? Nàng cười nhẹ nhàng nhưng chứa sát khí nơi đáy mắt nói: Muốn biết tư vị sống chẳng bằng chết như thế nào sao? Ta sẽ cho các ngươi toại nguyện.

Vân động gió nổi lên, xem nàng như thế nào mang theo không gian tùy thân cùng manh sủng đem đại lục này giảo long trời lở đất.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ngoài ý muốn trọng sinh

Lam Ánh Nguyệt tựa lưng vào cửa sổ sát đất, xem cha nuôi cười vạn phần hiền lành trước mắt, chỉ cảm thấy tay chân lạnh như băng, nàng nâng tay xem thử thì thấy trên tay nổi lên điểm đỏ, khóe miệng cười càng lạnh. ← trăm độ tìm tôi → (Tiểu tuyết: Đoạn này không hiểu nên ta giữ nguyên. Nàng nào hiểu thì nói với ta nha!)

“Nguyệt nhi, ngươi đã không có đường lui, đến, uống xong nó.” Lam Chính cầm trong tay cái chai, phảng phất thứ trong ống nghiệm kia chính là hảo đồ uống, nhưng Lam Ánh Nguyệt biết, trong đó không biết hẳn lại nghiên cứu ra được thứ được phẩm gì, bản thân đã từng cho rằng, rời khỏi cô nhi viện còn có gia, nhưng lại không nghĩ tới, chỉ là rơi vào một cái vực sâu nữa mà thôi, chính là việc hẳn dùng được phẩm để khống chế nàng, trong giới đều biết nàng là tuyệt thế sát thủ, nhưng lại không ai biết tình cảnh chân chính của nàng, nàng chẳng qua chỉ là thí nghiệm phẩm của hắn mà thôi.

“Ha ha.” Tiếng cười thanh lãnh từ trong miệng Lam Ánh Nguyệt thoát ra, nàng quay đầu nhìn trời cao ngoài cửa sổ, đập mạnh vào cửa thủy tinh phía sau cho đến khi nát vụn, thả người nhảy xuống, “Ta cũng không cần làm con rối của ngươi.”

“Nhị tiểu thư, Ngũ tiểu thư hình như đã không còn thở.” Thanh âm nữ hài vang lên.

Lam Ánh Nguyệt mơ hồ nghe được bên cạnh có người đang nói chuyện, còn có một chút trí nhớ xa lạ dừng mảnh xâm nhập vào óc, khiến cho đầu nàng càng thêm nặng nề cuộn cuộn, nhưng mí mắt lại quá nặng, thế nào cũng không mở ra được, nàng chỉ nhớ rõ bản thân vừa mới nhảy xuống tòa cao ốc liền lâm vào bóng tối, nhưng từ lâu sáu mươi mấy nhảy xuống, bản thân nàng sẽ còn sống sao?

“Cái gì? Đã chết?” Một thanh âm mỉa mai vang lên “Phế vật này sẽ không giả chết đi?” Xem Lam Ánh Nguyệt trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, nàng cũng có chút hoảng.

Tiểu nha đầu cũng có chút sốt ruột. Tuy rằng Ngũ tiểu thư là phế vật, cũng là ngốc tử, nhưng để người ngoài nhìn thấy nàng ta bị nhị tiểu thư đánh chết, chỉ sợ đối với thanh danh Nhị tiểu thư liền không tốt, vì thế nhỏ giọng nói: “Nhị tiểu thư, thái tử điện hạ muốn tới quý phủ, hay là chúng ta đi nhanh đi.”

“Đi! Nhớ kĩ, hôm nay chúng ta ai cũng chưa nhìn thấy phế vật này.” Dứt lời, hai người xoay người rời đi, chỉ để Lam Ánh Nguyệt người đầy vết máu nằm ở dưới chân.

Lam Ánh Nguyệt tất nhiên là đem lời nói của hai người các nàng đều nghe xong đi, nàng dùng hết khí lực toàn thân mở mắt, chỉ nhìn thấy hai bóng lưng rời đi, nàng liều mạng muốn đứng dậy nhưng đều là vô ích, chỉ có thể tựa vào thân cây đánh giá xung quanh, đây là nơi nào? Nàng xuyên không sao?

Nhìn nhìn quần áo trên người bản thân cùng cảnh tượng xung quanh, Lam Ánh Nguyệt thế nhưng lại bật cười “Ha ha.” Bản thân rốt cuộc cũng thoát khỏi ma trảo của người nọ, nàng lại xem tay chính mình, tuy vết thương chẳng chịt nhưng không có điểm đỏ chói mắt kia.

Lam Ánh Nguyệt tiêu hóa trí nhớ trong đầu một chút, chủ nhân của thân thể này tên Lam Ánh Nguyệt, bất quá chỉ mới mười bốn tuổi mà thôi, nàng là nữ nhi của gia tộc Thanh Long đứng đầu Tứ đại gia tộc của Phụng Quốc, hơn nữa còn là do chính thất sinh ra, bởi vì thời điểm sáu tuổi linh lực không có thức tỉnh, liền bị tướng quân bỏ qua, từ đó trở thành đối tượng nhạo báng của mọi hạng người cao thấp trong Phụng Quốc.

Chính bởi vì như thế, Lam Chân cảm thấy thanh danh của bản thân bị người nữ nhi này bôi nhọ, liền đem nàng ném vào một tiểu viện lụi bại, không bao

giờ đến xem nàng lần nào nữa, mà Nhất phẩm phu nhân Lâm thị, càng khinh thường sự tồn tại của Lam Ảnh Nguyệt, từ đây, Lam Ảnh Nguyệt trở thành đối tượng mà các tiểu thư công tử thường khi dễ, đã vậy họ còn là những thứ nữ không được sủng ái, đều muốn ở trước mặt nàng để vu khống, dần dần, người nàng trở nên ngờ ngác, si ngốc, Lam Ảnh Nguyệt cười cười đùa cợt “Thật là quá đáng thương a!”

Lam Ảnh Nguyệt nghỉ ngơi thật lâu, khôi phục được một chút khí lực, chậm rãi từ mặt đất bò dậy, hướng tới tiểu viện trong trí nhớ mà đi đến, dọc đường đi có gặp được vài nha hoàn, những nha hoàn này nhìn thấy bộ dáng vết thương đầy người của Lam Ảnh Nguyệt, sớm đã thấy quen.

Sớm hay muộn cũng có một ngày, nàng sẽ làm những người này quỳ gối dưới chân dưới chân nàng.

Lam Ảnh Nguyệt đẩy cửa viện lui bại, trên cửa tự nhiên còn sót xuống một chút tro bụi, khoe miệng nàng run rẩy, vừa mới tiến vào, nàng liền nhìn thấy một cái nha hoàn mười lăm, mười sáu tuổi bị nhốt ở trên một cái cây trong viện, tiểu nha hoàn nước mắt chảy ròng, miệng ô ô không biết đang nói gì, Lam Ảnh Nguyệt tiến lên phía trước tháo dây trói cho tiểu nha đầu, không nghĩ tới tiểu nha đầu ngốc tự nhiên thất thần bất động, trừng lớn mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt.

“Tiểu thư, tiểu thư, người” Tiểu nha hoàn kích động nhìn người trước mắt, này là tiểu thư của mình a, nhưng lại có cảm giác không giống, khí chất này, rõ ràng không phải là tiểu thư, thần chí của tiểu thư vốn không rõ ràng, nhưng là người trước mắt, nhất cử nhất động đều tao nhã thong dong, chuyện này thật rất bất khả tư nghị*.(*khó tin)

“Như thế nào? Thanh Vân, đừng nói với ta là ngươi không biết ta là tiểu thư của ngươi đi.” Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng ngồi ở trên băng đá, ngẩng đầu xem ngốc nha đầu vẫn còn đang sững sờ trước mắt, nha đầu kia từ nhỏ đã đi theo bên người Lam Ảnh Nguyệt, chủ tớ hai người nương tựa lẫn nhau mà sống.

“Không, tiểu thư, người, người đã khỏe.” Thanh Vân run run tới gần Lam Ảnh Nguyệt, cũng không dám tiến lên thân cận, tiểu thư giống như đã thay đổi thành người khác đâu?

“Ân” Lam Ảnh Nguyệt nhìn nhìn tiểu viện đổ nát, đứng dậy đi về phía phòng mình, Thanh Vân cũng chạy thật nhanh đến, cẩn thận nâng cơ thể nàng, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

Nha đầu kia cũng qua dễ khóc đi, từ ngoài sân vào đây vẫn là không ngừng khóc, trong phòng tuy ít dụng cụ, nhưng lại được dọn dẹp rất sạch sẽ, “Đi chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.”

“Là, tiểu thư.” Thanh Vân lau nước mắt rồi lui xuống.

Rất nhanh, Thanh Vân liền chuẩn bị tốt nước tắm, Lam Ảnh Nguyệt cho nàng (Thanh Vân) lui ra ngoài, chậm rãi cởi quần áo xuống rồi vào trong ôn tuyền, một trận lo lắng lưu động ở trên người, chậm rãi chảy xuống phía dưới xương quai xanh bên trái của nàng, chỉ thấy phía dưới xương quai xanh bên trái như ẩn như hiện, hiện lên một đóa hoa, từ phần hống đến đó thắm, trông rất đẹp mắt.

“Anh túc.” Lam Ảnh Nguyệt nhẹ xoa tay lên đóa hoa kiều diễm kia, hoa kia trông sống động như thật, nàng cảm thấy đầu ngón tay hơi hơi đau đớn, đầu ngón tay bay ra một giọt huyết, cấp tốc nhập vào trong cánh hoa kia, khiến đóa hoa càng thêm ướt át kiều diễm.

Lam Ảnh Nguyệt xác định, Lam Ảnh Nguyệt trước kia, trên người không có đóa hoa này, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Không đợi nàng nghĩ ra kết quả, sau bình phong lại phát ra một tiếng vang rất nhỏ. Lam Ảnh Nguyệt đang muốn đứng dậy, một đôi tay từ phía sau đè lại hai vai của nàng, “Đừng nhúc nhích.”

Nam nhân? Còn có mùi máu tươi nàng đậm.

Lam Ảnh Nguyệt bất động thanh sắc, nàng bây giờ còn quá yếu ớt, mà nam nhân phía sau cho nàng cảm giác quá cường đại, nam nhân thấy nàng bất động liền buông ra rồi lại giam cầm hai tay của nàng, Lam Ảnh Nguyệt lặng không tiếng động, thân mình hơi hơi trầm xuống một ít, tuy rằng bản thân nàng bây giờ không có gì đáng xem, nhưng cũng không thể bị người khác nhìn đi.

Nam nhân phía sau thấy động tác này của nàng, khoe miệng nhẹ nhàng gọi lên, trong lúc tò mò, hần tình cò nghe được lời đồn rằng Ngũ tiểu thư si ngốc tự nhiên có thể nghe hiểu lời hần nói, mà hành động của nàng lúc này càng chứng minh được chuyện này, tiểu nữ nhân trước mắt này, căn bản không ngốc, vậy coi như có ý tứ hơn.

Qua thật lâu, người phía sau cũng không hề có ý định rời đi, nhưng là Lam Ảnh Nguyệt lại chịu không nổi, nước tắm cũng sớm đã mát, khối thân thể này, bây giờ còn quá yếu, nàng không nhịn được mà ép buộc, “Ngươi đi ra ngoài.”

Thấy hai vai nàng đã phát run, nam nhân vươn một bàn tay, hòa linh lực từ bàn tay hần chảy về phía ôn tuyền, nhiệt độ nước chậm rãi tăng cao, “Như vậy sẽ không lạnh đi.”

Lam Ảnh Nguyệt đang muốn nói chuyện, ngoài cửa lại truyền đến thanh âm tranh cãi ầm ĩ.

“Lôi cái ngốc tử đó ra đây!” Nhị tiểu thư một cước đá văng của viện, cửa nhỏ rách nát càng thêm lung lay sắp đổ.

Thanh Vân cấp tốc ngăn đón ở ngoài cửa, tuy rằng nàng rất sợ Nhị tiểu thư, nhưng là không thể để Nhị tiểu thư cùng đám gia đình kia xông vào, “Nhị tiểu thư, tiểu thư đang tắm, người không thể đi vào.”

Lam Nguyệt Ngôn nghe vậy, đôi mắt đẹp híp lại thành một đường thẳng, bản thân vừa mới trở về liền phát hiện không thấy ngọc bội mà thái tử đưa cho nàng (Lam Nguyệt Ngôn), dù đã tìm khắp nơi, nhưng vẫn không tìm được, phé vật Lam Ảnh Nguyệt kia cư nhiên cũng không thấy, khẳng định là nàng (Lam Ảnh Nguyệt) đã cầm ngọc bội của nàng (Lam Nguyệt Ngôn) muốn đi quyến rũ thái tử, nghĩ nhất định là vậy, Lam Nguyệt Ngôn liền bộc phát tức giận, hét lớn: “Một cái ngọc từ mà còn muốn tắm rửa cái gì, nhanh đem nàng giao ra đây cho bốn tiểu thư.”

Còn không chờ Thanh Vân nói chuyện, trong tay Lam Nguyệt Ngôn liền xuất hiện một cái trường tiên* màu tím, nàng cười lạnh nhìn Thanh Vân đang chặn ở trước cửa nói: “Bốn tiểu thư là người mà tiện nha đầu ngươi có thể ngăn, còn không biết, vào tứ giai, roi này có uy lực như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Hoàn mỹ phản kích

Tiếng ồn ào bên ngoài càng ngày càng lớn, lông mày Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nhíu lại, Nhị tiểu thư này, đúng là biết chọn thời điểm tới a, nàng đang muốn đi tìm nàng ta, nàng ta lại tự dâng mình đến tận cửa, vậy từ nàng ta bắt đầu đi. (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ nói bắt đầu tức là muốn bắt đầu trả thù từ Lam Nguyệt Ngôn. Chắc là mọi người cũng hiểu, không nói nhiều nữa!)

Trong viện càng ngày càng xuất hiện nhiều người, sát khí trên nóc nhà chợt biến mất, thanh âm Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nói: “Hiện tại ngươi có thể đi rồi.”

Nam tử có chút kinh ngạc nhìn người trước mắt, thời điểm hắn đề nàng lại cũng từng xem thử qua, trên người nha đầu này không có dù chỉ nửa phần linh lực, chỉ có một cỗ lực lượng cường đại kì quái cứ chạy khắp cơ thể, nhưng nàng cư nhiên có thể cảm nhận được sát thủ bao vây ở đây, tiểu nha đầu này đúng là khiến hắn bất ngờ a!

Lam Ảnh Nguyệt nghe thanh âm kiêu ngạo của Lam Nguyệt Ngôn, lãnh ý nơi đáy mắt càng sâu, chỉ sợ nàng mà không ra, Thanh Vân sẽ chết dưới roi của nàng ta, nghĩ đến đây, cũng không quản người đằng sau, nàng đưa tay bắt lấy quần áo bên cạnh, nhưng mà tay nàng còn chưa đụng tới quần áo, toàn bộ cơ thể đã bị ngoại bảo rộng rãi bao bọc, bị một cái ôm ấm áp lại hơi có chút huyết tinh ôm lấy.

Nàng nâng tay, nhìn hắn bằng ánh mắt hứng thú, hắn che mặt, chỉ lộ ra ánh mắt tà mị, khí phách bừa bãi, làm người ta sợ hãi, nhìn nàng như nhìn một con mồi.

Nam nhân nhìn nữ nhân bé bỏng trước mắt, toàn thân bị hắn bao lấy chỉ lộ ra cái đầu nho nhỏ, tóc dài ướt sũng cúi bên người, một khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ánh vào mi mắt hắn, miệng vết thương rất nhỏ trên trán đều biến thành trang sức, ánh mắt lộng lẫy phảng phất như ngôi sao trên bầu trời đêm, không một chút dấu vết, như muốn đem người khác hút vào, vô hạn trầm luân, vô pháp tự kiềm chế, nam nhân đột nhiên cười yêu kiều “Tiểu nha đầu, ngươi đây là muốn quyến rũ ta? Bất quá, điểm ấy năng lực còn quá yếu.”

Lam Ảnh Nguyệt kinh ngạc cúi đầu, kiếp trước, nàng vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo về nhiếp hồn thuật của bản thân, nhưng tại đây, khi thử trên thân nam nhân này cư nhiên không nhạy, còn bị hắn phát hiện, điều này làm nàng có chút thất bại, đang lúc nàng nghĩ cách làm thế nào để đuổi hắn đi thì, hắn lại đột nhiên buông nàng ra, biến mất khỏi phòng trong nháy mắt.

Không phải trên người nàng còn được bao bởi ngoại bảo của hắn, chỉ sợ nàng sẽ hoài nghi người này đã từng tới hay không, Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày ném ngoại bảo mang mùi máu tươi ra ngoài, cầm quần áo mặc vào rồi đi ra ngoài cửa, vừa đi tới cửa, cánh cửa kia khép chặt liền bị người bên ngoài một cước đá văng.

Cửa mở, nàng chính đón lại trang phục rồi tiến vào, quần áo cùng mái tóc dài của Lam Ảnh Nguyệt bị gió thổi bay, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng đảo qua người trong viện, nàng vẫn cứ im lặng đứng ở trước cửa, Lam Nguyệt Ngôn lại cảm thấy tay chân mình đã lạnh cóng.

Hắn nhân trong viện bị ánh mắt của nàng đảo qua, cư nhiên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, kia thật là Ngũ tiểu thư sao?

Ngũ tiểu thư không phải người ngu sao? Sao lại có được ánh mắt có khí chất như vậy?

Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, một bàn tay kéo Thanh Vân té trên mặt đất dậy, giọng nhấc chân đều tao nhã vô cùng, nơi nào còn có nửa phần bộ dáng si ngốc.

Lúc này, Lam Nguyệt Ngôn cũng phục hồi lại tinh thần, ngọc từ này cư nhiên không ngốc, “Lam Ảnh Nguyệt, ngươi cư nhiên không ngốc?”

“Thế nào? Hào tỷ tỷ của ta, ta tốt khiến ngươi mất hứng sao? Ngươi ngày xưa đối với ta chiếu cố, ta nhưng là vẫn còn nhớ nhất thanh nhị sở đâu.” Lam Ảnh Nguyệt dựa vào khung cửa, thanh âm vừa lười nhác vừa thanh lãnh phát ra từ miệng của nàng, mang theo nhẹ lãnh ý, làm cho người ta sợ hãi.

Ngọc từ này quả nhiên không ngốc, Lam Nguyệt Ngôn nhìn khuôn mặt tinh xảo đẹp đẽ của Lam Ảnh Nguyệt, không cam, long cấn cấn môi, bản thân là Phụng Quốc tiểu thiên tài, cũng là đệ nhất mỹ nhân, nhưng là tiện nha đầu trước mắt này, rõ ràng bộ dạng so với nàng còn đẹp hơn vài phần.

Nhưng không phải ngốc từ thì thế nào, cũng là một phé vật, bản thân nhưng là Phượng Quốc tiểu thiên tài, còn phải sợ cái phé vật này sao, “Lam Ảnh Nguyệt, người nhanh đem ngọc bội của thái tử trả lại cho ta, nếu không đừng trách roi của ta không có mắt.”

Dứt lời, nàng ta còn lắc lắc trường tiên trong tay, đắc ý giờ cao lòng mày.

“Thái tử.” Lam Ảnh Nguyệt không nói gì bừa bãi, Lam Nguyệt Ngôn coi tên thái tử kia như bảo vật, bản thân cũng không hiềm lạ, vì thế ần ần mở miệng nói: “Vậy để ta xem roi của người như thế nào gọi là không có mắt đi?”

Lam Nguyệt Ngôn nhìn khoe miệng nân châm chọc ý cười, hét lớn: “Không ngốc thì thế nào, cũng là một phé vật, hôm nay ta thay thế phụ thân dạy dỗ cái thứ phé vật bại hoại môn phong như người.”

Dứt lời, trường tiên màu tím cắt qua không khí, gào thét đánh tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, Thanh Vân cả kinh, hoảng sợ mở to hai mắt, lập tức muốn đi lên phía trước ngăn cản, nhưng là một màn kê tiếp, làm Thanh Vân kém chút nữa là ngã xuống đất.

Chỉ thấy từ* tiên chỉ còn cách mặt tiểu thư một tấc, đột nhiên đứng yên trong không khí, phảng phất giống như bị cái gì đó cố định vậy.

(*từ: màu tím)

Nhưng mà không đợi Thanh Vân phản ứng lại, roi màu tím kia đột nhiên quay đầu, đánh lên trên mặt Nhị tiểu thư ở đối diện, nháy mắt để lại trên mặt nàng ta một đạo dấu vết màu đỏ, thật là dọa người, mà hai mắt Nhị tiểu thư lại trống rỗng, phảng phất khuôn mặt bị đánh kia không phải là mình.

Thanh Vân trừng lớn miệng, “Tiểu, tiểu thư.”

Lời còn chưa nói hết, liền nghe mõ tiểu thư miễn cưỡng nói: “Đánh một bên sao được, phải đối xứng mới xinh đẹp.” (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ thật là tàn nhẫn nha! cơ mà ta thích, hắc hắc)

“Xuy.” Chỉ nghe một tiếng tiên vang, một nửa mặt bên kia của Lam Nguyệt Ngôn cũng để lại một đạo vết máu thật sâu.

Mà hạ nhân luôn luôn cúi đầu, nghe thấy thanh âm này cũng vội vàng ngẩng đầu lên, nhìn đến một màn trước mắt, chỉ kém chút là không quý luôn xuống đất đi, chỉ thấy trên mặt Nhị tiểu thư có hai đạo vết máu, máu tươi chảy xuống không ngừng, mà nguyên bản Ngũ tiểu thư mới là người bị Nhị tiểu thư quật, lại hoàn hảo đứng ở trước cửa.

Tiểu nha hoàn của Lam Nguyệt Ngôn lúc này cũng là cực kỳ sợ hãi, tình cảnh vừa nãy nàng nhưng là đều nhìn thấy, Nhị tiểu thư coi trọng nhất là dung mạo của bản thân, cư nhiên lại đem roi tự quật mình, điều này làm sao có thể?

“Là người, nhất định là người.” Tiểu nha hoàn tiến lên đỡ Lam Nguyệt Ngôn, hét lớn: “Người đối với tiểu thư nhà ta làm cái gì?”

“Nói bậy bạ gì đó, tiểu thư nhà ta nhưng là không hề đến gần Nhị tiểu thư, đừng có ngấm máu phun người.” Thanh Vân không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng vẫn tin tưởng tiểu thư.

“Hôm nay ánh mặt trời vừa vặn, đúng là thời tiết tốt thích hợp để bơi lội.” Lam Ảnh Nguyệt nhìn mặt trời nóng bỏng, xoay người bước vào phòng.

Thanh Vân tuy rằng không biết tiểu thư đang nói cái gì, nhưng là nhìn đến cái dạng này của Nhị tiểu thư, nàng liền cảm thấy hả giận, tiên thương* trên người cũng không cảm thấy đau.

(*tiên thương: vết thương do roi)

Nha hoàn của Lam Nguyệt Ngôn còn muốn nói gì lại phát hiện nhị tiểu thư xoay người bước đi, lưu lại hạ nhân trong viện ánh mắt đều là một mảnh mờ mịt, chỉ nghe trong phòng truyền ra giọng nữ thanh lãnh: “Các người đây là muốn ta mời các người uống trà sao?”

Mọi người chỉ cảm thấy cổ chợt lạnh, lập tức chạy ra sân.

Lam Ảnh Nguyệt ngồi trên ghế, chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, tinh thần lực của bản thân cũng quá yếu, không chế một cái tứ giai Lam Nguyệt Ngôn, mà cũng hao phí tâm thần như vậy.

Thanh Vân thấy tiểu thư sắc mặt không tốt, liền cảm thấy nghi hoặc, cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ thấy tiểu thư bây giờ cho nàng cảm giác rất thần bí.

“A, nhị tiểu thư, cứu mạng a.” Chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai, Thanh Vân tay cầm ấm trà run lấy bầy, đó là thanh âm nha hoàn của nhị tiểu thư.

Lại nói tiểu nha hoàn kia luôn chạy theo sau Lam Nguyệt Ngôn, hỏi sự tình xảy ra trên người tiểu thư mình, vết thương trên mặt nhị tiểu thư nhìn mà thấy ghê người, trong lòng nàng gấp đến độ không được.

Nhưng mà, làm cho nàng không nghĩ tới là, thời điểm đi ngang qua hồ sen, nhị tiểu thư cư nhiên không nói một tiếng mà nhảy xuống nước, làm nàng cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, Lam Nguyệt Ngôn cuối cùng cũng tỉnh lại, nàng không phải đang ở trong viện của con tiểu tiện nhân kia sao? Lam sao có thể ở trong nước đây, nàng không biết bơi a, đang ở thời điểm nàng giãy dụa, chỉ nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của nha hoàn: “Nhị tiểu thư, người chống đỡ, thái tử cùng

Hiên vương tới, bọn họ nhất định sẽ cứu người.”

Lam Nguyệt Ngôn nghe nói như thế, kém chút không ngất xỉu đi, nàng hiện tại ở cái dạng này, làm thế nào để thái tử nhìn thấy đâu, nàng ở trong lòng thái tử luôn luôn là hoàn mỹ không tỳ vết a, chứ không phải nha đầu chết tiệt kia la to, làm sao có thể đem thái tử đưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hôn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vu oan hãm hại

Lam Nguyệt Ngôn ở trong nước đã sớm mất đi tri giác, nàng ta mơ hồ nhìn thấy được rất nhiều người hướng bên này đi tới, lúc này tâm trong lòng nàng ta đã muốn chết, nếu như bây giờ bị cứu đi lên, thân thể nàng ta chẳng phải phơi bày cho mọi người xem hết sao, vì thế nàng ta ra sức hoạt động hai tay với ý muốn trốn đi.

Tiểu nha hoàn nhìn thấy thái tử cùng lão gia đến đây, bùm một cái quỳ xuống đất nói: “Nô tỳ thỉnh an thái tử điện hạ cùng Hiên vương điện hạ, tiểu thư nàng rơi vào hồ sen, kính xin điện hạ mau cứu tiểu thư nhà ta.”

“Cái gì? Ngôn nhi làm sao có thể bị rơi xuống nước được.” Lam Chấn sốt ruột nhìn bóng dáng đang ra sức gầy dựa trong hồ nước, trên mặt sốt ruột vụn phần, hôm nay vốn là muốn để Ngôn nhi cùng thái tử điện hạ bồi dưỡng tình cảm, không nghĩ tới lại xảy ra chuyện như vậy, nữ nhi này nhưng là công cụ tốt nhất để hãm mượn sức thái tử, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Thái tử một thân mang chiếc áo măng bào màu vàng, trên gương mặt tuấn lãng lộ ra một tia sốt ruột, nói với thị vệ phía sau: “Còn không mau cứu nhị tiểu thư lên.”

Tiểu nha hoàn khóc đến hoa lệ đầm mưa, đối với thái tử ngàn ân vạn tạ, chỉ cảm thấy tiểu thư được cứu rồi, lại thật không ngờ thái tử để một thị vệ của mình cứu tiểu thư lên.

Chỉ chốc lát sau, Lam Nguyệt Ngôn đã được thị vệ cứu lên, trên người đã cời một lớp ngoại bào, thị vệ đi theo bên người thái tử nhiều năm, tự nhiên cũng biết nên làm như thế nào, lúc này Lam Nguyệt Ngôn suy yếu vô cùng, bất quá cũng may tu vi nàng ta không thấp, nhưng là hiện tại nàng ta ở cái dạng này, thế nào còn có mặt mũi gặp thái tử.

“Điện hạ.” Lam Nguyệt Ngôn ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ nhìn thái tử, khóc hoa lệ đầm mưa, “Người cần phải vì Nguyệt Ngôn làm chủ a!”

Nhưng là hiện tại nàng ta toàn thân ướt sũng, trên tóc còn dính bèo, trên mặt còn có lưỡng đạo vết thương đập vào mắt, tựa như lệ quỷ tử trong nước bỏ ra, nơi nào còn nửa phần bộ dáng mỹ nhân.

“Ha ha.” Vòn không chờ Lam Nguyệt Ngôn lên tiếng, nam tử mặc áo xanh đứng bên cạnh thái tử cười ra tiếng.

Lam Nguyệt Ngôn nghe tiếng cười này, tay không dấu vết nắm chặt, bản thân biến thành như vậy, Hiên vương cư nhiên còn ở bên cạnh chế giễu, chờ nàng ta trở thành thái tử phi, nhất định phải đòi lại tất cả si nhục hôm nay.

“Lam gia chủ, nhị tiểu thư nhà các người đúng thật là yếu đuối, trên hồ sen này có rào chắn, nàng cư nhiên cũng có thể ngã xuống.” Nam tử đứng ở bên cạnh thái tử, trên mặt mang theo ý cười sang sảng, khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời rực rỡ, “Hơn nữa, trên mặt nhị tiểu thư còn bị thương, đúng là mỹ cảm mười phần a.”

Lam Chấn nhìn thấy nữ nhi của mình chật vật như vậy, tất nhiên là đau lòng, nghe Hiên vương nói những lời trào phúng như vậy, trong lòng sớm đã bất mãn, nhưng Hiên vương là con trai của Quý phi nương nương, là phi tần được Hoàng thượng sủng ái nhất, dù trong lòng không vui, cũng không biểu hiện ra bên ngoài.

Nhưng là cư nhiên có người dám đánh nữ nhi của hắn, quả thật chính là gây hấn với hắn, lòng mảy mảy lại thật sâu, xoay người nói: “Hiên vương điện hạ nói có đạo lý, Nhôn nhi xưa nay đoan trang ôn nhu, khẳng định là có người muốn hãm hại.”

“Nhị tiểu thư đừng sợ, mặc kệ là ai khi dễ người, bản thái tử đều sẽ vì người lấy lại công đạo.” Thái tử ôn nhu kéo tay Lam Nguyệt Ngôn, trong mắt đầy nhu tình nhìn Lam Nguyệt Ngôn làm nàng ta một trận đỏ mặt, thái tử điện hạ nhìn thấy bộ dáng của nàng ta, cư nhiên không có ghét bỏ, nàng ta chỉ biết thái tử điện hạ đối với nàng ta là thật tâm.

“Lát sau ta liền kêu Giá Phong đem bạch lộ cao tới cho người, sẽ không để trên mặt người lưu lại nửa điểm vết thương.” Lời nói của thái tử như cấp cho Lam Chấn cùng Lam Nguyệt Ngôn một liều thuốc an thần, nghĩ đến thái tử đối với mình tốt như vậy, nàng ta còn gì phải sợ.

Tuy rằng bản thân không nhớ rõ vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng là trên mặt bị thương, nàng ta khẳng định là do cái tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia làm ra, vì thế cắn răng nói: “Điện hạ, Nguyệt Ngôn biến thành chật vật như vậy, đều do Ngũ muội muội làm hại.”

Dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều sợ ngây người, Ngũ muội muội?

Lam Chấn cũng là ngoài ý muốn cực kì, nhìn vết thương trên mặt nàng ta, hẳn là do linh lực võ giả gây nên, Ngôn nhi luôn luôn có chừng mực, làm sao có thể đem cái phế vật kia xả vào được, tùy cơ ôn hòa mở miệng: “Ngôn nhi, không được nói bậy, trên người Ngũ muội muội người không có linh lực, như thế nào có thể đánh người bị thương thành như vậy.”

Nhắc tới Lam Ảnh Nguyệt, thái tử điện hạ cùng Hiện vương thâm tình khề biển, bọn họ thật không ngờ chuyện này cùng cái gốc tử tiểu thư kia có liên quan, bọn họ chưa bao giờ gặp qua Lam Ảnh Nguyệt, nhưng đồn đãi lại nghe không ít.

“Nghe đồn thanh Long thế gia Ngũ tiểu thư không có linh lực, Nhị tiểu thư là một tứ giai ma pháp sư, cư nhiên đánh không lại một kẻ trời gà không chặt sao? Pháp sư Phượng Quốc ta khi nào yếu đuối như vậy?” Phượng Hiền luôn không quen nhìn Lam Nguyệt Ngôn, bình thường nàng ta ở học viện không coi ai ra gì, hai mặt còn chưa tính, không ngờ ở nhà còn hãm hại tỷ muội của mình, thật sự là càng làm cho hắn khinh thường.

Thấy không ai tin tưởng nàng ta, Lam Nguyệt Ngôn tức giận cực kì, mở miệng nói: “Điện hạ, người có điều không biết, Ngũ muội muội kia của ta hiện giờ cũng không giống ngày xưa, cũng không còn bộ dáng si si ngốc ngốc trước kia.”

Lam Nguyệt Ngôn nhìn sắc mặt thái tử, nàng ta không thể để thái tử biết mình đi tìm phế vật kia gây phiền toái, vì thế lại nói: “Ngũ muội muội đoạt đi ngọc bội thái tử điện hạ tặng cho ta, thân là tỷ tỷ của nàng ta cũng không đành lòng động thủ đánh nàng, không nghĩ tới nàng không nói hai lời liền ra tay đánh ta, ta nhất thời mềm lòng nhưng lại bị nàng đánh thành như vậy, còn đem ta đây xuống nước, ô ô.”

Nói xong lại tiếp tục khóc lên.

“Hong Ngọc, người cùng Nhị tiểu thư đi?” Thái tử đột nhiên mở miệng nói với tiểu nha hoàn đang quỳ trên mặt đất.

Hồng Ngọc tuy rằng tận mắt nhìn thấy tiểu thư tự đánh mình, nhưng nàng cũng không thể bán đứng nhị tiểu thư, nhớ tới những lời hôm nay của Ngũ tiểu thư cùng ánh mắt thanh lãnh, lại cảm thấy có chút sợ, “Hồi điện hạ, là, là, Ngũ tiểu thư làm hại, nô tỳ tận mắt nhìn thấy.”

“Như vậy, không thể dễ dàng tha thứ cho nàng, loại người ác độc này, đặt ở trong Lam phủ, thật sự làm cho người ta lo lắng a.” Lời nói của thái tử khiến lòng Lam Nguyệt Ngôn cảm thấy thật vui vẻ, điện hạ rõ ràng là muốn vì bản thân lấy lại công đạo.

“Nghiệt nữ này.” Lam Chấn tức giận không thôi, tuy là việc trong nhà, nhưng hôm nay thái tử đã mở miệng, cũng chỉ có thể theo thái tử, “Ngôn nhi, người về phòng thay quần áo trước, cẩn thận cảm lạnh, người tới, đưa cái nghiệt nữ kia tới tiền sảnh cho ta.”

Lam Nguyệt Ngôn vừa thấy mưu kế đạt được, liền được Hồng Ngọc nâng đi xuống.

Trong tiểu viện hoang tàn, Thanh Vân đang quét sân, thì thấy quân gia dẫn theo một đám người hùng hổ đi tới, trong lòng cả kinh, tiểu thư đánh nhị tiểu thư, chỉ sợ đã bẩm báo cho gia chủ, nhị tiểu thư được sủng ái như vậy, lại có thái tử làm chỗ dựa, vậy phải làm sao bây giờ?

Thanh vân cầm cái chổi đang chuẩn bị vào nhà, quân gia đã vào sân, miệt thị nhìn tiểu viện hoang tàn, khẽ vuốt ống tay áo không chút tro bụi, chỉ sợ là qua hôm nay, viện này sẽ không còn tồn tại nữa, “Ngũ tiểu thư, gia chủ gọi người lập tức tới tiền sảnh.”

Lam Ảnh Nguyệt lúc này đã khôi phục khí lực, chậm rãi từ trong phòng đi ra.

Thanh Vân vừa thấy tiểu thư nhà mình thật sự đi ra, ném luôn cái chổi, “Tiểu thư, người thật sự muốn đi a?”

“Yên tâm” Lam Ảnh Nguyệt nhưng là muốn nhìn một chút, nàng muốn xem lão cha đáng kính, đến cùng có thể thiên vị Lam Nguyệt Ngôn đến mức nào.

“Quân gia, dẫn đường.” Ngắn gọn bốn chữ, lạnh nhạt không có nửa phần cảm xúc, nói xong liền đi về phía trước.

Quân gia nhìn Lam Ảnh Nguyệt một thân tao nhã, lại có chút ngây người, trong trí nhớ của hắn Ngũ tiểu thư cũng không phải cái dạng này, ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt làm cho hắn cảm giác được một tia sợ hãi, bình tĩnh, lạnh như băng, phảng phất vạn vật trên thế gian này không có liên hệ gì đến nàng.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi tiêu sái, phảng phất như không phải đi nhận hỏi, giống như đang tản bộ, dáng đi tao nhã thông dong, hồi lâu rồi cuộc cũng tới tiền sảnh.

Phượng Hiền từ xa nhìn thấy một bóng dáng màu xanh nhạt hướng bên này đi tới, gió nhẹ nhàng gọi lên mái tóc dài cùng vạt áo của nàng, tóc dài đến lưng chỉ có chiếc nơ đơn giản làm trang sức, lại phụ trợ cho cả người nàng càng thêm linh động, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không có nửa phần biểu cảm, nàng chậm rãi tiến tiền sảnh, đứng ở nơi đó, nhìn thẳng Lam Chấn, không kiêu ngạo không siểm nịnh.

Đây là Ngũ tiểu thư sao? Phượng Hiền hí mắt đánh giá nha đầu quá bình tĩnh trước mắt.

“Nghiệt nữ, còn không quỳ xuống.” Lam Chấn nhìn bóng dáng nhỏ bé trước mắt, cảm thấy phá lệ xa lạ, bản thân không còn nhớ rõ đã bao nhiêu năm chưa nhìn qua nghiệt nữ này, khuôn mặt kia vừa không giống hắn, cũng không giống phu nhân hắn, ngũ quan xinh xắn tỏ hợp cùng nhau lại làm cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc, lại nghĩ không ra đến cùng là ai.

Bất quá mặc kệ là ai, làm nữ nhi bảo bối của hắn bị thương, liền phải trả giá đại giới, Lam Ảnh Nguyệt cho tới bây giờ cũng không được hắn coi như nữ nhi.

“Quỳ xuống? Vì sao?”

Chương 4: Khởi binh vắn tội

Lam Ánh Nguyệt nhân nhạ ngừng đầu, thanh âm thanh lãnh không có một tia cảm xúc, ánh mắt trong trẻo nhìn chăm chăm vào Lam Chấn, Lam Chấn bị nàng nhìn có chút chột dạ.

“Ở trước mặt bản thái tử, ai cấp cho ngươi lá gan làm càn như thế.” Thái tử không vui nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mặt, ngay cả khi nàng không si ngốc giống nhân gian đồn đãi, nhưng bộ dáng không coi ai ra gì khiến cho hắn vô cùng không vui.

Cặp mắt kia sáng ngời như có thể nhìn thấu nhân tâm, bắt qua, dù có dung mạo xinh đẹp thì thế nào, cũng chỉ là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt thôi: “Ngươi đã thương Ngôn nhi?”

Lam Nguyệt Ngôn vừa mới đi tới cửa liền nghe được thái tử gọi mình như vậy, gò má một mảnh đỏ ửng, bước chân tiêu sái, đáng vẻ cao quý đi đến, không biết là có ý hay vô tình, thân thể nhẹ nhàng ghé sát đầu vai Lam Ánh Nguyệt.

Phượng Hiên nhìn bộ dạng giả bộ của Lam Nguyệt Ngôn, không nói gì đảo cặp mắt trắng dã, không chút nào che giấu sự chán ghét của hắn đối với Lam Nguyệt Ngôn, so sánh với nhất cử nhất động của Lam Ánh Nguyệt, tự nhiên vô cùng, cũng không có nửa điểm ngại ngùng cùng thái độ làm ra vẻ.

Lam Ánh Nguyệt nhìn thái tử trước mặt, ánh mắt có chút khinh thường, lại không hé răng.

“Nghiệt nữ, giáo đường của ngươi ở đâu rồi, nhìn thấy thái tử diện hạ cùng Hiên vương không hành lễ còn chưa tính, hiện giờ cư nhiên còn dùng ánh mắt như vậy nhìn thái tử, ngươi là không muốn sống nữa phải không?” Lam Chấn đánh một cái lên bàn, cái bàn hoàn hảo trong nháy mắt nát vụn.

“Giáo đường? Xin hỏi Lam gia chủ, từ lúc ta sáu tuổi, người đã dạy ta những gì?” Lam Ánh Nguyệt chỉ cảm thấy buồn cười, Lam Chấn này cư nhiên cùng nàng nói về chuyện giáo đường, mấy năm nay hắn ta đã sớm đem nàng quên không còn một mảnh, hiện tại cư nhiên hắn còn muốn nói về chuyện giáo đường, ha ha.

“Ta là phụ thân ngươi!” Lam Chấn bị lời của nàng làm cho có chút chột dạ, nghiệt nữ này hiện tại không những không ngốc, hơn nữa nói chuyện cư nhiên sắc bén như vậy, để cho hắn ở trước mặt thái tử cùng Hiên vương trở thành trò cười cho thiên hạ, nhìn nàng tác phong chuyên nghiệp, hắn hiện tại bắt đầu tin tưởng Nguyệt Ngôn là bị nàng làm hại.

“Ngũ muội muội, cái này là ngươi không đúng, sao có thể ở trước mặt thái tử cùng Hiên vương hồ ngôn loạn ngữ, người khác không biết, còn tưởng Thanh Long thế gia ta khi dễ ngươi, ngươi bình thường nghịch ngợm tùy hứng còn chưa tính, hôm nay có quý nhân ở đây cũng không thể dính vào.” Lam Nguyệt Ngôn ngồi nghiêm chỉnh, lời nói ra cứ như thể đang giáo huấn tiểu muội ngang bướng nhà mình, người không biết còn tưởng nàng ta là người có tri thức, hiểu lễ nghĩa.

Lam Ánh Nguyệt xuy cười ra tiếng, “Thanh Long thế gia này đối với ta thật sự rất tốt a.”

“Nghiệt nữ, nếu không phải ngươi đã thương nhị tỷ ngươi, hôm nay vì phụ cũng không khiến ngươi khó xử như thế, ngươi hiện tại liền châm trà xin lỗi nhị tỷ ngươi, chuyện này liền tính qua, nếu ngươi còn gian ngoan* như vậy, cũng đừng trách vì phụ tâm ngoan thủ lạt.” Lam Chấn xem như mình bạch, nghiệt nữ này chính là có ý định đối địch với hắn ta lâu dài, hôm nay nếu không phải thái tử cùng Hiên vương đang ở đây, hắn ta nhất định phải đánh gãy đuôi nàng.

(*Gian ngoan: gian xảo - ngoan độc. Ta đoán nghĩa của nó là vậy, nàng nào biết nghĩa khác thì nói với ta nha.)

“Luôn miệng nói là cha ta, sao ngươi không hỏi xanh đỏ đen trắng liền vội định tội cho ta rồi, cứ mở miệng ra là nghiệt nữ, người không biết còn tưởng ta phạm vào cái tội lớn ngập trời gì, ha ha.” Lam Ánh Nguyệt mắt lạnh đảo qua Lam Nguyệt Ngôn, Lam Nguyệt Ngôn chỉ cảm thấy toàn thân chột lạnh, toàn thân cứng ngắc không thể động đậy, Lam Ánh Nguyệt tiếp tục nói: “Các người cho rằng, đầu óc ta thanh tỉnh, hết thấy những điều trải qua mấy năm nay đều đã quên sao?”

Lam Nguyệt Ngôn nghe lời nàng, môi hơi hơi phát run, nàng ta vì sao cảm thấy Lam Ánh Nguyệt đáng sợ như vậy, không phải chỉ là cái phé vật thôi sao, sao lại có khí thế cường đại như vậy, vì sao bản thân không tự chủ được mà sợ nàng.

“Nghe lời này của Ngũ tiểu thư, có ý là nhị tiểu thư oan uổng ngươi?” Phượng Hiên hứng thú nhìn Lam Ánh Nguyệt trước mặt, không thể tưởng được Lam phủ này lại cất giấu một viên trân châu như vậy, Lam Chấn này có phải hay không mất bị mù a, nữ nhi tốt cư nhiên bị hắn bức thành như vậy, hắn kết luận, nếu có thời gian, tiểu nha đầu trước mắt chắc chắn sẽ tỏa sáng, hắn tựa hồ có chút mong đợi đâu, cuộc sống bình thường này, rốt cuộc cũng có chút việc vui a?

Lam Ánh Nguyệt nhìn ánh mắt dạt dào ý cười của Phượng Hiên, lãnh ý trong mắt phai nhạt vài phần, “Ta vốn là phé vật mọi người đều biết, làm sao có thể đã thương một cái tử giai ma pháp sư, hơn nữa, Yêu Nhất trường tiên của nhị tỷ tỷ, là do đích thân gia chủ đưa cho nàng, Phượng Quốc này ai không

biết, chẳng lẽ Lam gia chủ cho rằng, ta đoạt đi roi của nàng rồi dùng nó đánh thương nàng sao? Sau khi bị đánh thương nàng còn không đánh trả, lại đợi ta đi qua đây nàng xuống nước hay sao?”

Lam Chấn nghe Lam Ảnh Nguyệt kia, một tiếng Lam gia chủ, hai tiếng Lam gia chủ, trong lòng đã giận khó tả, ngay cả khi biết trong lời nói của Nguyệt Ngôn có vài phần đáng nghĩ, nhưng thân là Thanh Long thế gia gia chủ, ai trong phủ nhìn thấy hắn ta mà không xoa người cúi đầu, hắn ta làm chủ, sai đâu thuộc hạ đánh đó, nhưng nhìn Lam Ảnh Nguyệt trước mắt một thân công nữ, không tránh khỏi giận dữ: “Nhị tỷ người trời sanh tính tình thiện lương, đâu giống loại người giả dối như ngươi.”

Phượng Hiền nghe vậy bĩu môi, cái gì? Trời sanh tính tình thiện lương? Có làm hay không.

Nhìn Phượng Hiền kia không chút nào che giấu biểu cảm, khoe miệng Lam Ảnh Nguyệt gọi lên ý cười, xem ra còn có người nhìn thấu bộ mặt thật của Lam Nguyệt Ngôn.

Lam Nguyệt Ngôn nghe vậy, đôi mắt lộ ra chút đắc ý, theo nàng ta, Lam Ảnh Nguyệt cùng nàng ta so sánh là khác nhau một trời một vực, mặc kệ là ai, cũng không tin tưởng tiểu tiện nhân kia, Lam Ảnh Nguyệt hôm nay chết chắc rồi.

“Có chút tu vi mọi người có thể nhìn ra, tiền thương trên mặt nhị tỷ tỷ không có khả năng là do một cái thiếu nữ như ta đánh ra, phụ thân lại luôn nói là do ta gây nên, nguyên bản ta cho rằng phụ thân cảm thấy ta là một phế vật không có giá trị lợi dụng nên mới vứt bỏ ta, nhưng hiện giờ cư nhiên phụ thân chán ghét ta như thế, muốn đưa ta vào chỗ chết.” Lời nói của Lam Ảnh Nguyệt gần từng chữ như đang gõ từng hồi trong tâm Lam Chấn, nghiệt nữ này, làm sao có thể ở trước mặt thái tử điện hạ nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Không phải là trường hợp không đúng, Phượng Hiền kém chút nữa là đứng dậy vỗ tay, nhìn Lam Chấn kia ngẹn đến hồng cả mặt, đôi mắt Phượng Hiền tràn đầy ý cười, chơi rất vui, chơi rất vui, trở về nhất định phải nói với nhị ca, cho hắn biết hắn bỏ lỡ một hồi trò hay.

“Ngươi là nữ nhi của ta, làm sao có thể nói người không có giá trị thì ta liền vứt bỏ ngươi như vậy?” Lam Chấn chỉ cảm thấy chóng mặt người trước mặt quá khó khăn, hắn cố ra vẻ bình tĩnh nhưng năm tay nắm chặt đã bán đứng hắn.

“Ngũ muội muội, ngươi làm sao có thể nói như vậy được.” Lam Nguyệt Ngôn thở phì phì nhìn người trước mắt, nha đầu chết tiệt này thật đúng là khó đối phó.

“Chứ nhị tỷ tỷ cho rằng ta nên nói như thế nào mới đúng đây?” Lam Ảnh Nguyệt quay đầu lại, ánh mắt như có như không nhìn Lam Nguyệt Ngôn, trên miệng lộ ra nụ cười.

Đột nhiên, nguyên bản Lam Nguyệt Ngôn đoan trang ngồi ở một bên, khuôn mặt ôn hòa bị độc ác thay thế, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng nói: “Nha đầu chết tiệt kia, ngươi đừng giả bộ nữa, ngươi không phải có chủ ý muốn hấp dẫn hai vị điện hạ sao? Ngươi nghĩ hai vị điện hạ mất mủ hết rồi sao? Sao có thể nhìn không ra ngươi là một phế vật bao cớ chứ.”

Trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh không có một thanh âm nào, Lam Chấn trừng lớn mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn, phảng phất như đang nhìn quái vật, nữ nhi có tri thức lễ nghĩa, cư nhiên sẽ nói ra loại lời nói này.

Lam Nguyệt Ngôn hoảng sợ che miệng lại, những lời này nguyên bản chỉ là suy nghĩ trong lòng, nhưng đánh chết nàng ta cũng không dám nói ra khỏi miệng, lúc này đột nhiên cảm thấy nên bắt nó nói ra, nhìn biểu cảm kinh ngạc của mọi người trong phòng, một trận lãnh ý từ lòng bàn chân đi lên, ở trước mặt thái tử mà nàng ta sao có thể nói những lời như vậy?

Nàng ta dè dặt cẩn trọng nhìn thoáng qua thái tử, biểu cảm của thái tử điện hạ thật là có chút khó coi, vậy phải làm sao bây giờ, thái tử sẽ không bởi vì vậy mà chán ghét nàng ta rồi chứ?

“Đây là người mà Lam gia chủ luôn nói ôn nhu thiện lương, có tri thức hiểu lễ nghĩa sao? Thật sự là để bổn vương mở mang tầm mắt a.” Trong nháy mắt, Phượng Hiền cũng không biết vì sao Lam Nguyệt Ngôn kia bại lộ bản tính, bất qua loại náo nhiệt này, hắn cũng rất thích xem.

“Là ngươi, nhất định là ngươi.” Lam Nguyệt Ngôn chỉ vào Lam Ảnh Nguyệt đứng ở một bên, “Ngươi sử dụng yêu pháp gì lên người ta?”

Lam Ảnh Nguyệt giống như si ngốc liếc nhìn Lam Nguyệt Ngôn, lắc lắc đầu nói: “Ngươi đã sớm vu hãm ta cầm ngọc bội của thái tử, đẩy ngươi xuống nước còn chưa tính, hiện giờ nhiều người ở đây như vậy, ngươi còn muốn vu oan cho ta? Thật không biết ngươi làm người như thế nào.”

Nghe lời nói nhẹ nhàng băng qua của Lam Ảnh Nguyệt kia, lúc này Lam Nguyệt Ngôn khó thở, tuy rằng nàng ta nghĩ không ra thương thế trên mặt nàng ta từ đâu mà ra, nhưng lúc đó ở trong viện kia, ngoài nàng, còn ai dám động thủ với nàng ta, vì thế cả giận nói: “Ngũ muội muội, ngươi cũng không nên ở trước mặt phụ thân cùng điện hạ giả bộ đáng thương, ngươi nói mặt ta không phải do ngươi đánh, không lẽ do ta tự đánh chính mình a?”

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn Lam Nguyệt Ngôn, không thể không nói chân tướng cũng do ngươi nói ra, mặt kia, còn không phải do chính ngươi đánh sao, nhưng cũng đánh rất đối xứng.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Nam hài thần bí

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt tao nhã lạnh nhạt đối lập với Lam Nguyệt Ngôn gương nhai múa vuốt, sắc mặt thái tử càng ngày càng khó coi, người trước mắt thật sự là Lam Nguyệt Ngôn hẳn từng nhận thức sao?

Vừa nãy hẳn cũng đều đã nhìn thấy nhất thanh nhị sở, Lam Ảnh Nguyệt đứng ở ngoài Lam Nguyệt Ngôn chừng ba thước, nhưng ngay cả nâng tay cũng không chứ đừng nói là tới gần.

Lam Ảnh Nguyệt bất động thanh sắc nhìn Lam Nguyệt Ngôn, không chế trong thời gian dài có chút mệt, nhưng trong nháy mắt vẫn có thể không chế dễ dàng, nếu Lam Nguyệt Ngôn đã muốn giả bộ dịu dàng, nàng thế nhưng lại muốn nhìn nàng ta như thế nào khi lớp mặt nạ bị gió xuống.

Sắc mặt Lam Chấn khó coi cực kỳ, chỉ nghĩ muốn nhanh chân tiến bước hai vị đại thần bên người, chờ hai vị này đi rồi, bản thân hẳn ta muốn xử lý Lam Ảnh Nguyệt như thế nào chẳng phải dễ dàng hơn sao?

Lam Ảnh Nguyệt sao có thể nhìn không ra tâm tư nhỏ này của Lam Chấn, không đợi hẳn ta mở miệng, nàng tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, “Nhị tỷ tỷ xác định ngọc bội là do ta cầm đi?”

Lam Nguyệt Ngôn nghe Lam Ảnh Nguyệt nói lời này, không khỏi nở nụ cười lạnh, cái ngọc bội kia vốn là đã bị mất, hơn nữa ngay tại nơi mà nàng ta đánh Lam Ảnh Nguyệt bị mất, Cái ngọc bội kia chính là ở hậu hoa viên bị người lấy đi, người bây giờ còn muốn chống chế là chuyện không có khả năng.”

“Hậu hoa viên kia có nhiều người lui tới như vậy, mỗi ngày người cũng tiếp xúc với rất nhiều người, làm sao người liền kết luận bị ta cầm đi, chứ không phải nhị tỷ tỷ có năng lực đặc thù gì, còn có thể ngửi được mùi của ngọc bội hay sao?” Ánh mắt xinh đẹp của Lam Ảnh Nguyệt mang theo ý cười, hình như có quang mang lưu chuyển, lời nói lơ đãng lại mang theo bao hàm thâm ý.

“Lam Ảnh Nguyệt, người nghĩ ta và người là cái hay sao, còn có thể ngửi được mùi đặc thù!” Thanh âm ngân nga của Lam Nguyệt Ngôn thoáng chốc biến thành thanh âm nghiền răng nghiền lợi, nghiêm nhiên trở thành bộ dạng của một người đàn bà chanh chua.

“Ha ha ha ha.” Phụng Hiên thấy vậy, rốt cuộc nhìn không được cười ha hả, tiểu nha đầu này rất có ý tứ, thoáng nhìn một bên sắc mặt khó coi của Lam Chấn, ho khan hai tiếng nói: “Lam gia chủ, thật sự ngưng ngừng a, không nhìn được.”

Trên miệng nói ngưng ngừng, một bên lại không có ý tứ cười run cả thân mình, nét mặt già nua của Lam Chấn càng đen.

Nhìn Hiên vương cười đến run rẩy hết cả người, Lam Nguyệt Ngôn thật sự không thể nhìn được nữa, nàng ta bước về phía Lam Ảnh Nguyệt, chỉ nghe một tiếng giòn vang, bước chân vừa bước được một nửa, cũng vô pháp đi về phía trước, nhìn hai nửa ngọc bội xuất hiện trên mặt đất, Lam Nguyệt Ngôn hoảng sợ bưng kín miệng, ngọc bội này như thế nào lại trên người nàng ta rơi xuống?

Khi thái tử nhìn đến ngọc bội trên mặt đất, sắc mặt trong nhất thời nhìn không được mà trở nên khó coi, cái ngọc bội kia không phải cái ngọc bội mà hẳn đưa cho Lam Nguyệt Ngôn sao?

Thái tử đối với Lam Nguyệt Ngôn trước mắt thất vọng xuyên thấu, giọng điệu lạnh như băng nói: “Ồ nháo, Lam Nguyệt Ngôn, người dám trêu đùa bản thái tử, Lam Chấn, người dạy nữ nhi thật tốt!”

Dứt lời, không chờ Lam Nguyệt Ngôn giải thích, thái tử đứng dậy nhanh chóng ly khai khỏi Lam phủ, mà Phụng Hiên cũng cười rồi đi, lúc gần đi còn ý vị thâm trường liếc mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn hai cha con kia đang ngây như phỗng, sự tình đã giải quyết, chỗ này nàng một chút cũng không muốn ở lâu: “Nếu lam gia chủ không còn việc gì, ta xin về trước.”

Dứt lời, cũng không chờ Lam Chấn mở miệng, nàng xoay người rời khỏi tiền thính, chỉ nghe đằng sau là thanh âm rống giận của Lam Chấn cùng tiếng khóc lóc của Lam Nguyệt Ngôn, càng lúc càng xa, thanh âm cũng dần nhỏ đi, nhớ tới ánh mắt độc ác của Lam Nguyệt Ngôn, mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi nheo lại, Lam Nguyệt Ngôn, người tốt nhất là thành thật kiểm điểm, nếu còn đến gây sự với ta, ta sẽ không ôn nhu đối xử với người như thế.

Ngọc bội kia quả thật là nàng nhặt được, vừa vặn vào thời điểm đó, nàng đã thuận tay trả lại cho Lam Nguyệt Ngôn, chẳng qua Lam Nguyệt Ngôn vội vàng giả bộ thực nữ, nên không phát hiện ra thôi, loại chuyện này cũng không làm khó được nàng.

Nhìn bầu trời mênh mông, bước chân của Lam Ảnh Nguyệt nhanh hơn, trời mưa rồi.

Khi Lam Ảnh Nguyệt trở lại tiểu viện, trời đã có chút tối, Thanh Vân nhìn thấy tiểu thư nhà mình đã trở về, cuối cùng cũng yên tâm, sau khi dùng xong cơm lúc chiều, nằm ở trên giường, nàng làm thế nào cũng không ngủ được, đóa hoa trên người nàng đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Nàng không thể cứ ở mãi trong phủ này, thời gian của nàng, luôn rất quý giá, không phải dùng để lãng phí cùng những người nhảm chán.

Hồi lâu, khi con buồn ngủ đánh úp lại, Lam Ảnh Nguyệt nhắm mắt lại.

Ngày thứ hai, Lam Ảnh Nguyệt để Thanh Vân tìm cho nàng vài bộ sách, tuy trong lòng Thanh Vân nghi hoặc, cũng là nhanh chóng đưa đến cho nàng một ít sách, tiểu thư biết chữ từ lúc nào? Thanh Vân chỉ cảm thấy đầu óc mình bây giờ hão loạn, bất quá, chỉ còn tiểu thư còn, nàng nhất định theo tiểu

thư đến bất cứ nơi nào, tiểu thư bây giờ cường đại so với đáng về thường bị khi dễ trước kia thì tốt hơn nhiều lắm.

Đến buổi tối, vào thời điểm Lam Ánh Nguyệt đang tắm rửa, mùi thơm lạ lung kia lại xuất hiện, tràn ngập toàn bộ căn phòng, nàng chỉ cảm thấy trong cơ thể có luồng nhiệt lưu đang không ngừng va chạm, làm cho nàng có chút thống khổ.

Trán lam Ánh Nguyệt chậm rãi toát mồ hôi, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, nàng cảm thấy khí lực của bản thân từng chút bị vắt kiệt, khi nàng đã sắp ngất đi trong bồn tắm, chỉ thấy một đoàn sương mù đỏ rực từ đóa hoa trên người nàng thoát ra, ở trước mắt nàng, ngưng tụ thành một bóng người mơ hồ, phảng phất như hư ảo, bóng dáng màu đen bị bao phủ trong sương mù đỏ rực, thoát nhìn yếu dị lại khí phách, đôi mắt lửa đỏ phảng phất như tu la địa ngục, hơi thở từ vong cường đại khiến Lam Ánh Nguyệt hô hấp cũng có chút khó khăn.

Dù là kiếp trước lam Ánh Nguyệt đã gặp qua các loại đại trường hợp, khi thấy rõ người trước mặt, cũng không khỏi ngây ngẩn cả người, bên trong cơ thể nàng tự nhiên thoát ra một người nam nhân, không, hẳn hẳn là một đứa nhỏ năm sáu tuổi.

“Miểu nhân loại nhỏ bé.” Bé trai dùng ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mặt, không chút nào che giấu sự ghét bỏ đối với nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn phần điều ngọc mài đã muốn nhấn lại thành một đoàn.

Lam Ánh Nguyệt bắt qua chỉ chán kinh một lát, lúc này đã phục hồi tinh thần, nàng cũng không có nhìn lầm, tiểu thí hài này là từ bên trong anh túc đi ra, “Tiểu thí hài, ngươi vì sao ở trong thân thể ta?”

“Ngươi kêu ai tiểu thí hài, tin hay không ta làm thịt ngươi.” Vừa nghe đến ba chữ kia, bé trai liền bạo phát, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến biến thành màu đen.

Ánh mắt lạnh như băng của bé trai đảo qua thiếu nữ bình tĩnh trong bồn tắm, nếu không phải lần đại chiến đó nguyên khí của bản thân bị thương nặng, hiện tại làm sao có thể biến thành bộ dáng này, bị phong ấn trong không gian Anh Túc đã mấy trăm năm, nó mỗi lần đều chỉ có thể dùng linh hồn thể ra khỏi không gian này, hơn nữa thời gian quá ngắn, mà làm hắn không nghĩ tới là, hôm qua Anh Túc tự nhiên nhận nha đầu kia làm chủ, sự tồn tại của không gian Anh Túc thần kỳ ra sao, chủ nhân trước kia cũng là chúa tể của đại lục này, nhưng trước mắt lại là một nha đầu tay trái gà không chặt, hẳn thật sự là càng xem càng ghét bỏ.

Nguyên bản còn tưởng, nếu Anh Túc nhận cường giả làm chủ, hẳn có thể sớm ngày cởi bỏ phong ấn, nhưng là, hiện thời, ánh mắt bé trai còn không phải muốn phun ra hỏa sao?

Lam Ánh Nguyệt nhìn bé trai sắc mặt càng ngày càng khó coi, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, bản thân đến đại lục này chỉ mới hai ngày, cũng không có trêu chọc đến tiểu gia hỏa này đi?

“Ta là ai ngươi còn không xứng biết.” Tiểu gia hỏa nâng cao khuôn mặt, giọng điệu nói chuyện vô cùng kiêu ngạo.

“Vậy ngươi liền từ thân thể ta rời đi, ta cũng không muốn để một người không rõ lai lịch đi theo ta.” Lam Ánh Nguyệt cũng đoán được đại khái, tiểu thí hài này không thích nàng, ngưng lại không đi, bởi vì hắn đi không được.

“...” Bé trai chán nản, Bé trai chán nản, nếu có thể đi, hẳn đã sớm đi rồi, cần gì phải ở trong này nhìn một tiểu nha đầu mặt thối.

Lam Ánh Nguyệt đánh giá bé trai, bé trai lại không hề để ý tới.

“Ta ở trong cơ thể ngươi, miểu nhân loại nhỏ bé, hiện tại tự nhiên ngay cả Anh Túc không gian cũng không sử dụng được.” Một thanh âm bừa bãi vang lên trong đầu Lam Ánh Nguyệt, Lam Ánh Nguyệt có thể tưởng tượng ra được bộ dáng hắn giương nanh múa vuốt.

Nàng đứng lên, lấy quần áo đặt một bên mặc vào, “Anh Túc không gian?”

“Quả nhiên là nhân loại ngu ngốc, ngay cả Anh túc không gian cũng không biết.” Bé trai cảm thấy tiền đồ bản thân một mảnh hắc ám, Anh Túc vì sao theo một chủ tử ngu ngốc như vậy.

Nếu ngươi còn dùng giọng điệu ấy nói chuyện với ta, về sau cho dù ta mở mở ra không gian, ngươi cũng đừng nghĩ ra được.” Bé trai nghe lời nói của Lam Ánh Nguyệt, chỉ cảm thấy không thể tin nổi, hẳn là ai? Trong thiên địa này, ai nghe tên của hắn mà không sợ đến mức tè ra quần, nhưng hiện tại lại bị một tiểu nha đầu uy hiếp, hơn nữa hắn còn vô pháp phản kích.

Bởi vì một khi không gian mở ra, Lam Ánh Nguyệt chính là chúa tể của không gian, đừng nói hiện tại tu vi của bản thân đại giảm, cho dù là hắn trước kia cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

“Ký ước với một thần thú, rạch tay lấy máu giọt vào bên trong Anh Túc là được rồi.” Bé trai không nói gì hừ hừ, dưới cái nhìn của hắn, nhân loại chính là quá ngu ngốc, tự nhiên sự tình đơn giản như vậy cũng không biết.

Thần thú? Nàng hiện tại nhưng là ngay cả bong bóng của ma thú còn chưa thấy qua a, chứ đừng nói là thần thú.

Lam Ánh Nguyệt vừa mới nằm xuống, ngoài cửa liền truyền đến thanh âm của Thanh Vân: “Tiểu thư, đại thiếu gia đã trở lại.”

Nha đầu kia nhất định đang lo lắng Lam Hạo Phong kia tìm nàng gây phiền toái đi, bất quá, Lam Hạo Phong, nàng còn không để vào mắt, “Ngươi đi ngủ đi, nếu hắn dám đến, ngươi không hay ho là hắn.”

Thanh Vân nghe vậy, nhớ tới hành động kỳ quái của nhị tiểu thư ngày ấy, không khỏi run lấy lấy, lập tức lui xuống.

“Tiểu nha đầu, khẩu khí cũng không nhỏ.”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thiên phú dị bẩm

Lam Ánh Nguyệt chỉ cảm thấy dòng khí trong phòng có chút lưu động, cùng với thanh âm cực kỳ dễ nghe, bản thân đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

Hơi thở vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vờn quanh người nàng, nàng ngẩng đầu, dù kiếp trước nàng đã từng gặp qua rất nhiều loại mỹ nam, nàng như cũ vẫn bị người trước mắt khiến cho kinh diễm một chút, môi mông manh hơi mím, hình dáng góc cạnh rõ ràng, giống như phi ưng trong đêm đen, lãnh ngạo cô tịch lại mang khí thế bức người, như cường giả cô độc kiêu ngạo ngắm nhìn thiên địa, ánh mắt tà mị mang theo ý cười không rõ nhìn nàng.

Toàn thân nàng bị một hơi thở bao phủ, tâm bình tĩnh của Lam Ánh Nguyệt nổi lên một tia gọn sóng, không dấu vết cuối đầu, vừa thấy cặp mắt tà mị kia, nàng đã nhận ra hắn.

“Nha đầu, bộ dáng của ta rất khó xem sao?” Ngữ khí của Phụng Diệc lộ ra chút dịu dàng, động tác ừ rồi của nha đầu này hắn nhưng là đều đã nhìn thấy, lần đầu tiên có người nhìn thấy hắn khuôn mặt lại lộ ra biểu cảm này.

Mà người nào đó vừa rồi còn luôn kêu gào, thời điểm nhìn thấy Phụng Diệc, cư nhiên im lặng đứng trong cơ thể Lam Ánh Nguyệt, một câu cũng không nói.

Lam Ánh Nguyệt có chút không được tự nhiên giật giật thân mình, kiếp trước nàng sống tới 19 tuổi, cũng chưa từng yêu đương, bây giờ lại tiếp xúc gần gũi với một người khác phái như vậy, làm cho nàng có chút không biết làm sao.

Nhìn ánh mắt nàng hơi cảnh giác, Phụng Diệc không khỏi cảm thấy buồn cười, “Nếu ta muốn làm gì ngươi, ngươi cảm thấy ngươi có thể chống đỡ được?”

Nhìn Lam Ánh Nguyệt vẫn không nói chuyện như cũ, Phụng Diệc lại nói: “Có muốn biết hay không, trên người ngươi có năng lực kỳ quái gì? Hoặc là nói, làm thế nào để lợi dụng nó, để bản thân trở nên cường đại.”

“Ngươi vì sao phải giúp ta?” Lam Ánh Nguyệt nhìn nam nhân trước mắt, nam nhân này vừa thần bí lại vừa cường đại, làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm.

Thấy nàng rút cuộc cũng chịu mở miệng nói chuyện với mình, đôi mắt Phụng Diệc hiện lên một tia cảm xúc khó phát hiện, “Tự nhiên là muốn đối với người phụ trách, hôm qua thân thể của ngươi nhưng là đều bị ta xem hết, dù ta không muốn cưới ngươi, ngươi cũng không thể giả được.”

Mà ngoài cửa sổ, người nào đó đang ở trên cây, nghe lời nói này của chủ tử nhà mình, kém chút từ trên cây ngã xuống, chủ tử từ lúc nào mà lại biết đùa giỡn tiểu cô nương? Ngay cả mấy năm nay bên cạnh chủ tử cũng không có nữ nhân, nhưng khẩu vị thế này có phải quá nặng hay không? Dù sao, Ngũ tiểu thư này mới 14 tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ a!

Lam Ánh Nguyệt liếc mắt nhìn nam nhân trước mắt một cái, cho dù là ban ngày, hắn chưa chắc đã nhìn thấy được, hay nói cách khác, cho dù là nhìn thấy được, nàng cũng không muốn hắn phụ trách, loại nam nhân này, nàng vẫn là không nên trêu chọc tới, về phần lực lượng kia, nàng mơ hồ đã biết được một ít rồi.

“Từ bỏ ta, không ai có thể giúp ngươi, Thanh Long thế gia, còn ai có thể ở bên cạnh ngươi hay sao?” Ánh mắt cuồng ngạo của Phụng Diệc nhìn chăm chăm vào tiểu nha đầu trước mắt, hắn tin tưởng trong thân thể của nàng ẩn chứa loại năng lực thần bí nào đó, mà loại năng lực này là loại năng lực mà Âm Vực truy tìm mấy trăm năm nay, vô luận thế nào, hắn cũng không thể để nha đầu này rơi vào trong tay những người đó,

Hơn nữa, hắn cũng không quên tiểu nha đầu này cư nhiên có thể sử dụng Mê Ảo thuật, nếu không phải tu vi mình cao, chỉ sợ hôm qua liền nghe lời nàng nói, năng lực đặc thù lại thần bí của nàng, thật sự làm cho người ta kinh hãi.

Còn không chờ Lam Ánh Nguyệt phản ứng lại, nàng đã bị một ngoại bào rộng rãi bao lấy không một kẽ hở, bất quá vài cái hô hấp, hắn đã mang nàng rời xa Lam phủ, Lam Ánh Nguyệt không khỏi có chút buồn bực, nàng bây giờ còn mặc trung y, hắn cư nhiên liền đem nàng mang đi, nàng chưa bao giờ gặp người nào cường thế bá đạo như thế.

Điều này càng khiến nàng càng kiên định, quyết tâm trở nên cường đại, nàng không thích loại cảm giác không thể nắm mọi việc trong tay.

Rất nhanh, Phụng Diệc đã đưa nàng vào một lầu các, đến nơi, hắn không ôm nàng nữa, trực tiếp cởi ngoại bào màu đen khóa trên người Lam Ánh Nguyệt, Lam Ánh Nguyệt vốn nhỏ gầy, nhìn qua vô cùng buồn cười.

Lam Ánh Nguyệt nhìn quanh bốn phía, nhìn nơi trống lếch trang hoàng này, khóe miệng không nhìn được co rút, xa xỉ, thật là xa xỉ, trên đất cư nhiên trải

một tấm thảm thật dày, lúc đi vô cùng mềm mại, khẳng định giá trị rất xa xỉ.

Hắn vô cùng tự nhiên dặt tay nàng, Lam Ảnh Nguyệt muốn tránh thoát, nhưng cái tay kia cùng tay nàng như dính lại với nhau, vô pháp tách ra.

Khỏe miệng Phụng Diệc mang theo ý cười sung sướng, động tác nhỏ của tiểu nha đầu hắn làm sao có thể không nhìn thấy, đi đến trước mặt một cái ám cách, Phụng Diệc đem thủy tinh cầu ra đặt trên bàn, đối với bộ mặt không kiên nhẫn của tiểu nha đầu nói: “Đến, đặt tay lên.”

Hắn cứ nhiên đưa nàng đến đây thí nghiệm linh lực?

Dù nghi hoặc, nàng vẫn như cũ đặt tay lên, chỉ thấy thủy tinh cầu kia bắt đầu tỏa sáng, bên trong bắt đầu xuất hiện sương mù màu đỏ, nhưng không đợi hai người phản ứng lại, sương mù bên trong thủy tinh cầu kia cứ nhiên biến sắc, nháy mắt từ màu cam biến thành màu vàng, sau đó không ngừng lóe sáng.

Cái này ngay cả Phụng Diệc cũng mơ hồ, người bình thường thí nghiệm linh lực cũng chỉ có một màu sắc, từ màu đỏ đến màu tím, màu tím là thiên phú cao nhất, nhưng là hắn chưa từng thấy qua có thể biến sắc a!

Lam Ảnh Nguyệt nghi hoặc nhìn thủy tinh cầu đang đổi tới đổi lui màu sắc, cuối cùng, biến thành màu tím nhưng cứ nhiên ở giữa còn lộ ra một tia hắc ám, sau đó chỉ nghe một tiếng phanh, thủy tinh cầu dưới tay nàng, cứ nhiên liền, nát.

“Đây là có chuyện gì? Ta còn là phế vật?” Lam Ảnh Nguyệt nhìn thủy tinh cầu nổ tung dưới tay mình, trong lòng có chút cảm giác khó chịu, nàng quả thật là không có linh lực sao?

“Ma vũ song tu, coi như là có thể.” Thanh âm bé trai phá lệ kiêu ngạo, nguyên bản còn tưởng Ảnh Túc chongá vầng mới chạy đến trên người nữ nhân này, nguyên lai đã sớm phát hiện nàng là ma vũ song tu.

Lại là ma vũ song tu, lại có Ảnh Túc không gian, tuy hơi kém người kia một chút, nhưng cũng coi như không sai.

“Tuy ta chưa từng thấy tình huống thủy tinh cầu nổ tung, nhưng khẳng định ngươi không phải phế vật, hơn nữa, cuối cùng thủy tinh cầu biểu hiện hai loại màu sắc, kia thuyết minh ngươi là thể chất ma vũ song tu, trăm năm khó gặp.” Màu sắc hắc ám kia biến mất quá nhanh, hắn không có thấy rõ ràng, nhưng nếu tiểu nha đầu kia thật là phế vật, thì trên đời này liền không có thiên tài.

Nàng cứ nhiên là ma vũ song tu? Trăm năm khó gặp?

Thiên phú của nàng ở trong mắt bé trai cũng chỉ xem như còn có thể, vậy hắn còn cường đại đến mức nào.

Người bình thường biết bản thân là ma vũ song tu, chỉ sợ đều sẽ kích động nhảy cẫng lên, nhưng ngươi trước mắt không biết lâm vào trầm tư gì, vẫn không nhúc nhích, trên mặt không có nửa phần cao hứng.

“Tiểu nha đầu, không vui sao?” Phụng Diệc cuối người, khuôn mặt dễ nhìn không ngừng phóng đại trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, nàng có thể cảm nhận được hơi thở của hắn thổi trên mặt mình.

“Ngươi đến cùng vì sao giúp ta?” Lam Ảnh Nguyệt cũng không tin, nam nhân thần bí trước mắt lại đối với nàng nhất kiến chung tình, nàng còn chưa tự kỷ đến mức đó.

Nha đầu kia tâm phòng bị cũng quá nặng, “Ngươi yên tâm, ta sẽ không hại ngươi, nhưng ngươi cũng cần có đủ lực lượng để tự bảo vệ mình lúc thích hợp, ngàn vạn không được để lộ mũi nhọn.”

“Ta cũng không có gốc như vậy.” Lam Ảnh Nguyệt tự nhiên cảm giác được hắn không có ác ý, trước tiên nàng phải đủ cường đại, nàng cũng không muốn người khác phát hiện ra nàng là ma vũ song tu, cũng không muốn trở thành công cụ vì lợi ích của Lam Chân.

“Tự nhiên, ta nhìn người sao có thể không chuẩn.” Phụng Diệc nói tự nhiên như vậy, Lam Ảnh Nguyệt thật hết chỗ nói, nàng mới gặp hắn hai lần, sao lại thành hắn nhìn trúng người?

“Chủ tử, thời gian không sai biệt lắm.” Từ giọng nam lạnh lùng, trên cửa sổ xuất hiện một bộ quần áo, ngay cả giày cũng có.

“Mặc xong quần áo, đêm nay nhưng còn một hồi trò hay.” Phụng Diệc cầm lấy quần áo đưa cho Lam Ảnh Nguyệt, thật tự giác xoay người.

Trên mặt Lam Ảnh Nguyệt bắt động thanh sắc, nhưng trong lòng đã có chút hoảng sợ, ngay cả bóng dáng người kia nàng đều không nhìn thấy, hộ vệ của hắn đã cường đại như vậy rồi, hắn rốt cuộc là loại người nào?

“Nha đầu, hiện tại cũng không phải thời điểm nhìn đáng vẻ hảo sắc của ta, nếu thích, về sau mỗi ngày ta cho ngươi nhìn.” Thanh âm Phụng Diệc mang theo ý cười khiến mặt Lam Ảnh Nguyệt nóng lên. (Tiểu Tuyết: Nghe câu này mà muốn bỏ ngựa, may là không uống nước, chứ không cái máy tính lại phải tốn tiền sửa nữa rồi >3<)

Hắn rõ ràng là đưa lưng về phía nàng, cứ nhiên biết nàng đang nhìn hắn, còn không đợi nàng mặc xong quần áo, phương xa truyền đến một trận gầm rú, là, rồng ngâm, Lam Ảnh Nguyệt cấp tốc đeo đai lưng, mái tóc tùy ý xỏa ra.

Phụng Diệc cũng đã ôm lấy nàng, bay theo phương hướng phát ra tiếng rồng ngâm, càng tới gần thanh âm Lam Ảnh Nguyệt liền cảm thấy không thích

hợp, rõ ràng nơi này là phía sau núi của Thanh Long thế gia, thanh âm vô cùng uy lực kia bắt đầu từ cái địa phương kia truyền đến.

“Là thần thú.” Bé trai không nghĩ tới, nhanh như vậy liền có thần thú đưa đến cửa a, nữ nhân này vận khí thật đúng là không sai.

Lam Ảnh Nguyệt nhân tình sáng lên, thần thú?

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Thần thú thường lui tới

Nguyên bản đỉnh núi tối đen, đã được ngọn đuốc chiếu sáng như ban ngày, người của Thanh Long thế gia sớm đã đem nơi này vây chặt như nêm cối.

Lam Chấn dẫn đầu, nhìn sơn động xa xa lại truyền ra tiếng rỗng ngậm, hưng phấn trên mặt làm thế nào cũng không ngăn được, xem ra ông trời là thiên vị Thanh Long thế gia của hắn, thần thú thú hộ của Thanh Long thế gia hẳn đã thức tỉnh, chỉ cần một trong các nữ tử của hắn có thể cùng Thanh Long ký kết khế ước, vậy thì địa vị của Thanh Long thế gia không cần nói cũng biết.

“Ngôn nhi, Phong nhi, Lâm nhi, ba người các ngươi là một thể hệ thanh niên đáng chú ý trong Thanh Long thế gia, mặc kệ là ai, chỉ cần cùng Thanh Long ký kết khế ước, người đó chính là gia chủ đời sau của Thanh Long thế gia.” Lam Chấn nhìn ba đứa con trước mắt, cảm thấy tràn đầy tự hào, con trai lớn của mình mới mười bảy tuổi đã đạt đến ngũ giai, có cơ hội trở thành gia chủ đời sau nhất, Nguyệt Ngôn 16 tuổi đột phá tứ giai, cũng làm cho hắn rất là hài lòng.

Lam Lâm Nhi tuy là thứ xuất, nhưng là thiên phú không sai, mười lăm tuổi đã đạt tam giai cao nhất, về phần những người khác, Lam Chấn sớm đã đem các nàng phao đến lên chín tầng mây.

“Con nhất định sẽ không để phụ thân thất vọng.” Lam Hạo Phong cao ngạo ngẩng cao đầu, khuôn mặt tuấn tú mang theo ý cười tự tin, người có thể thừa kế vị trí này đương nhiên là hắn, hai vị muội muội này tuy rằng thiên phú không sai, nhưng theo quy củ vẫn phải lập gia đình.

Lam Nguyệt Ngôn nhìn thoáng qua ca ca mình, cho dù thân là huynh đệ, nhưng đề cập đến chuyện tranh đoạt quyền kế thừa, nàng ta cũng sẽ không khách khí với đại ca, dù sao phụ thân sủng nàng ta như vậy, hơn nữa nàng ta còn muốn trở thành thái tử phi, địa vị cũng liền cao quý lên nhiều lắm.

Đối lập với ngạo khí của hai người, một bên tam tiểu thư Lam Lâm Nhi có vẻ thu liễm hơn, một thân váy dài màu lam, nàng ta ở trước mặt hai người không có vẻ gì là tồn tại, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn không có một tia biểu cảm, nhưng ánh mắt như lửa nóng kia vẫn là bán đứng nội tâm không bình tĩnh của nàng ta.

“Nha đầu, muốn Thanh Long sao?” Phụng Diệc nói ra những lời này tự nhiên như vậy, phảng phất thần thú kia giống như một sủng vật bình thường, chỉ cần Lam Ảnh Nguyệt mở miệng nói muốn, hắn có thể bắt trời nó lại đây như thường.

Bất quá Lam Ảnh Nguyệt lại là có chút tò mò, Phụng Diệc là đã sớm biết nơi này có thần thú mới mang nàng tới đi, chẳng lẽ hắn biết nàng cần máu thần thú sao?

“Thanh Long cư nhiên sa đoạ đến mức này, muốn cùng miểu nhân loại nhỏ bé ký kết khế ước.” Thanh âm khinh thường của bé trai vang lên trong đầu nàng, “Bất quá, tuy rằng là thần thú cấp bậc thấp nhất, tốt xấu gì cũng là thần thú, có thể dùng để mở ra khái không gian, người trực tiếp đi qua, ta tự nhiên có cách bắt hắn đi lại.”

Trên đại lục người người kiêng kỵ thần thú, cư nhiên bị bé trai ghét bỏ thành như vậy, hắn có phải hay không quên, hắn chính là đang ở trong thân thể của một miểu nhân loại nhỏ bé.

“Tự ta có thể có được nó.” Lam Ảnh Nguyệt khẽ liếc mắt nhìn Phụng Diệc một cái, nàng muốn chậm rãi hiểu biết cũng thích ứng cái thế giới này, nàng không muốn cái gì cũng đều dựa vào hắn.

Không hổ là người hắn xem trọng, Phụng Diệc tán thưởng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Ảnh Nguyệt, ôm nàng nhẹ phóng lên mặt đất, hắn liền ẩn vào trong bóng tối, nhưng Lam Ảnh Nguyệt biết hắn ở chỗ này nhìn nàng.

Lam Ảnh Nguyệt hướng phía trước đi mấy bước, từ trong bóng đêm đi ra, mắt sắc của quân gia liếc một cái liền nhận ra Lam Ảnh Nguyệt, thấp giọng ở bên người Lam Chấn nói: “Gia chủ, Ngũ tiểu thư đến đây.”

Lam Chấn nghe vậy thì nhìn theo tầm mắt quân gia, chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt mặc một bộ bạch y, tóc dài tung bay trong trời đêm, đôi mắt giống như một dòng nước trong, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ánh lên không rõ ý cười, tao nhã cao quý, đập lên ánh trăng mà đến, “Lam gia chủ, ta nhưng cũng là nữ nhi con vạ cả của người.”

Tình cảnh trước mắt này khiến đệ tử Thanh Long thế gia đều sợ ngây người, nguyên bản bọn họ đều không tin chuyện Lam Ảnh Nguyệt thanh tỉnh là chuyện thực, bây giờ nhưng lại kinh ngạc há to miệng, người trước mắt như tiên tử Bán Linh động này là Ngũ tiểu thư? Bọn họ không có nhìn lầm đi?

Khí chất cao quý cùng dung mạo tuyệt sắc kia, nhị tiểu thư được xưng đệ nhất mỹ nhân cùng nàng so sánh, nhất thời cũng mất đi sáng rọi.

Bất quá một ít người lại không cho là đúng, dù không ngốc thì đã sao, không có linh lực thì cũng là một cái phế vật, cũng khiến cho bọn họ khinh thường.

Không nhìn tới mọi người hèn mọn suy đoán, Lam Ảnh Nguyệt làm như không người đi đến trước mặt Lam Chấn.

Lam Hạo Phong hít một hơi, ánh mắt lợi hại tập trung trên người người trước mắt, buổi chiều thời điểm nghe Ngôn nhi oán giận hần còn không tin, hiện tại nhìn thấy, ngốc tử này quả nhiên là không ngốc, nhưng vậy thì đã sao, một người không hề có linh lực, còn muốn cùng hần tranh giành quyền kế vị sao? Kia quả thực là chê cười.

Trừ bỏ Phụng Diệc, không ai biết Lam Ảnh Nguyệt đã đột phá nhất giai, lúc này ở trong mắt mọi người, nàng như cũ là cái phế vật không hề có linh lực.

“Phụ thân, Ngũ muội muội đã đến đây, vậy để nàng cũng đi thôi.” Lam Hạo Phong hợp thời mở miệng, hần ngược lại muốn nhìn cô gái này có bản lĩnh gì, có thể đem muội muội hần đánh thành như vậy.

Lam Nguyệt Ngôn ở bên cạnh gắt gao nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, phảng phất muốn ở trên người nàng trạc ra một cái động, không phải bởi vì cô gái này, buổi chiều nàng ta làm sao có thể bị phụ thân quở trách, lại làm sao có thể mất mặt trước mặt thái tử điện hạ, nàng ta đưa tay sờ sờ vết sẹo trên mặt, Lam Ảnh Nguyệt ta muốn ngươi chết không được từ tế.

Lúc này, Lam Nguyệt Ngôn sớm đã bị phần nộ làm đánh mất lý trí, thế cho nên chính nàng ta cũng đã quên, rõ ràng là nàng ta tìm Lam Ảnh Nguyệt gây phiền toái, nàng ta tự dẫn lửa thiêu thân, cũng vẫn là quái khôi người khác đến đây, nàng ta lôi kéo cánh tay Lam Hạo Phong, ủy khuất hô: “Đại ca.” (Ai hiểu quái khôi là gì không? Giúp ta với, khó hiểu quá! TT_TT)

Lam Hạo Phong yêu thương nhất là người nhị muội này, làm sao có thể không hiểu ý tứ của nàng ta, vì thế vỗ nhẹ đầu Lam Nguyệt Ngôn, cho nàng ta một ánh mắt quan tâm, “Cha, chúng ta đây liền đi vào.”

“Đi thôi, Phong nhi, cẩn thận chút.” Lam Chấn nhớ đến sự tình lúc xế chiều, còn tưởng sẽ không gặp lại Lam Ảnh Nguyệt, đi thì đi thôi, chẳng qua chỉ là cái phế vật thôi mà, hần ta quay đầu lại đối với lão giả tóc bạc đứng sau lưng, hần ta nói: “Trưởng lão, làm phiền ngươi, trừ phi sinh mệnh bọn họ có gì nguy hiểm, bằng không không cần ra tay.”

“Ngũ muội muội vẫn là nên đi chậm một chút, dù sao Thanh Long tính khí táo bạo, ngươi còn chưa đủ để cho nó chụp một cái tát.” Lời nói của Lam Hạo Phong mờ mịt, nhưng Lam Ảnh Nguyệt sao có thể không biết ý tứ của hần, muốn đối phó với nàng, Lam Hạo Phong, ngươi vẫn còn non.

Lam Ảnh Nguyệt đối với lời nói của Lam Hạo Phong coi như không nghe thấy, bước chân tao nhã hướng phía trước đi đến, Lam Nguyệt Ngôn nhìn bóng lưng Lam Ảnh Nguyệt, khinh thường liếc mắt một cái, cái ngốc tử kia sẽ không phải là muốn đi vào trước đi?

Ở một nơi bí mật gần đó, Phụng Diệc cũng lười nhác ngồi ở trên cành cây, nhớ đến ánh mắt nhìn nha đầu của Lam Hạo Phong, ần ần lãnh ý mở miệng nói: “Rất muốn đem ánh mắt kia khoét xuống a.”

Ở một chỗ tối, Dạ Phong run lên, từ ngày hôm qua gặp được Ngũ tiểu thư, hành động của chủ thượng làm hần có chút đoán không ra, chẳng lẽ chủ thượng thật sự coi trọng Ngũ tiểu thư?

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đi vào sơn động, đã cảm giác được một cỗ uy áp cường đại từ chỗ sâu nhất trong sơn động truyền ra, bước chân dù làm thế nào cũng vô pháp tiến lên.

Cười khổ lắc đầu, nàng vẫn là quá yếu, trở về phải nhanh chóng tu luyện mới được.

Lam Nguyệt Ngôn sau lưng nàng vừa thấy nàng dừng lại, khinh thường cười nói: “Phế vật chính là phế vật, còn tưởng muốn khế ước Thần Long, ngay cả điểm ấy uy áp đều chịu không nổi.”

“Làm sao ngươi có thể mặc quần áo của thực thêu phùng quần áo!” Thời điểm nhìn xa Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy có chút tương tự, bây giờ đến gần mới phát hiện, bộ quần áo trên người Lam Ảnh Nguyệt, cư nhiên chính là quần áo mà nàng ta luôn tâm tâm niệm niệm muốn có được.

Tiểu tiện nhân này làm sao có thể có tiền tới đó mua quần áo!

“Ngôn nhi, đừng náo loạn, khế ước Thanh Long quan trọng hơn.” Lam Hạo Phong kéo Lam Nguyệt Ngôn lại, hèn mọn nhìn Lam Ảnh Nguyệt, “Một cái phế vật còn muốn mặc cái gì cao quý, dù mặc quần áo gì cũng không đổi được bản chất phế vật! Chỉ biết đạp hư quần áo thôi.”

“Hừ.” Lam Nguyệt Ngôn hung tợn liếc mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái, “Chờ xem!”

Dứt lời, ba người hướng chỗ sâu nhất trong sơn động đi đến, trưởng lão kia đi theo bốn người đến một nơi rất xa, cũng không để ý bọn họ tranh cãi, ba người rất nhanh sẽ biến mất khỏi tầm nhìn của Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt thờ ơ nhún nhún vai, không ngờ một bộ quần áo lại khiến nàng rước lấy phiền toái, chờ xem? Nàng nhưng là rất tò mò mà đợi!

Bọn họ vừa đi xa, trong đầu nàng vang lên thanh âm kiều ngao của bé trai, “Miểu nhân loại nhỏ bé, còn dám ở trước mặt ta điều vô dương oai, ta một

hơi có thể phun chết như ba con kiến.”

“Ngươi lợi hại như vậy, vậy thì đi ra đi a.” Sợ bị trường lão phía sau phát hiện dị thường trên người, Lam Ảnh Nguyệt nói phá lệ nhỏ giọng, dù cả kinh một lúc với lời nói của tiểu hài tử, nàng cũng không nói gì, hẩn một ngụm lại một cái nhân loại không biết, miêu nhân loại nhỏ bé, cũng không nhìn lại bản thân hẳn là một cái tiểu thí hài a.

Nghe xong lời nói của Lam Ảnh Nguyệt, bé trai liền ừ rừ, hẩn ra không được a, nếu có thể đi ra, vài cái miêu nhân loại nhỏ bé kia đã sớm hóa thành gió nhẹ bay đi rồi.

“Ngươi nhưng đừng xem thường ta.” Dứt lời, một cổ sương mù nhàn nhạt chậm rãi bao phủ chung quanh Lam Ảnh Nguyệt, uy áp trên người Lam Ảnh Nguyệt nháy mắt không thấy.

Xem ra đứa trẻ này vẫn là có chút tác dụng, không có uy áp bước chân Lam Ảnh Nguyệt càng thêm nhẹ nhàng, rất nhanh đã vượt lên trước ba người.

Lúc này ba người đã sớm không thoải mái bằng thời điểm vừa mới tiến vào sơn động, ngay cả Lam Hạo Phong trên mặt đều đã nổi lên một tầng mồ hôi bạc, Lam Ảnh Nguyệt lặng yên đi đến bên người bọn họ, “Đại ca cùng nhị vị tỷ tỷ đây là đang đợi ta sao? Thật sự là làm cho ta thụ sủng nhược kinh a.”

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt một thân thoải mái, Lam Hạo Phong bất khả tư nghị đánh giá nàng, ý đồ ở trên mặt nàng tìm ra một chút dấu vết cố gắng trấn định, nhưng mà, làm cho hắn thất vọng rồi.

Người trước mắt chẳng những không có nửa phần khô sở bộ dáng, trên mặt càng là một giọt mồ hôi đều không có, trái ngược với ba người bọn họ chật vật, Lam Ảnh Nguyệt có thể nói là thoải mái tự tại, phảng phất như đi dạo hoa viên bình thường.

“Làm sao có thể?” Lam Nguyệt Ngôn lúc này vẽ mặt đều là mồ hôi, vừa mới ở cửa động tiểu tiện nhân đều không thể đi tới, hiện tại cư nhiên nhìn bọn hắn chê cười, nàng làm sao có thể nhẫn.

“Trên thế giới có một loại người, sự thật đặt ở trước mặt của nàng, nàng lại như cũ không muốn tin tưởng, ngược lại muốn lừa mình dối người.” Lam Ảnh Nguyệt nói xong, lướt qua ba người liền hướng phía trước mặt đi đến, bé trai nói cho nàng, Thanh Long ở phía trước, nàng cũng không muốn cùng bọn họ vô nghĩa.

“Lam Ảnh Nguyệt, ngươi không cần khinh người quá đáng!” Lam Hạo Phong lạnh lùng nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mặt, trong mắt như muốn phun ra hỏa.

“Đến cùng là ai khinh người quá đáng?” Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn sắc mặt trắng bệch của Lam Hạo Phong, rồi khẽ lắc đầu, “Không hổ là thân tỷ đệ, nói chuyện lật ngược phải trái đều giống nhau như thế.”

Nhìn đôi mắt trào phúng của Lam Ảnh Nguyệt, Lam Hạo Phong giận không thể át, “Ngươi.”

Một từ ngươi còn chưa nói xong, Lam Hạo Phong lại bùm một cái quỳ trên mặt đất, nghe thấy thanh âm kia liền biết, chỉ sợ đầu gối Lam Hạo Phong bị thương không nhẹ.

“Đại ca làm cái gì vậy? Dù ngươi nói sai, cũng không cần quỳ xuống như vậy, muội muội ta làm sao chịu nổi.” Lam Ảnh Nguyệt quét mắt nhìn ba người, liền lướt qua ba người đi về phía trước, cùng nàng đâu? Chỉ sợ là ngay cả bản thân chết như thế nào đều không biết.

Lam Lâm Nhi cùng Lam Nguyệt Ngôn một bên bị Lam Hạo Phong dọa đến, sợ hãi kêu ra tiếng, “Đại ca, người làm chi phải lấy tiểu tiện nhân này!”

Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy đầu gối đau đến không được, trong mắt có chút mê mẫn, bản thân vì sao cấp cho cái nha đầu chết tiệt kia quỳ xuống a!

Cổ nển đau đớn đứng lên, Lam Hạo Phong trong mắt một mảnh ngoan độc, hận nghiền răng nghiền lợi, hắn luôn luôn cao cao tại thượng khi nào chịu qua loại khuất nhục này.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ba tên thiếu năng

(Thật ra ‘thiếu năng’ là ta suy ra từ hai từ ‘trí chương’. Vì trí là trí tuệ, chương là chương ngại nên dùng từ thiếu năng ta thấy thích hợp nhất. Có nàng nào biết từ thích hợp hơn thì nói ta nha)

Editor: Băng Phong Tuyệt

“Ngươi làm gì hắn?” Bé trai không xác định mở miệng, hắn không thấy được cô gái này động thủ, nhưng là Lam Hạo Phong là loại người nào? Muốn hắn quỳ xuống trước Lam Ảnh Nguyệt, chỉ sợ so với việc giết chết hắn còn khó hơn đi!

“Muốn biết?” Lam Ánh Nguyệt có chút vui vẻ mở miệng.

“Ân.” Bé trai nghiêm cẩn gật đầu.

“Không nói cho người.”

“...” Mồ hôi từ yên lặng xoay người, đã nói cái cô gái này làm sao có thể hảo tâm dễ dàng nói với mình như vậy.

“Rống.” Một tiếng rống ngân từ phía trước truyền đến, Lam Ánh Nguyệt đi về phía trước hơn mười thước, liền nhìn thấy một con Thanh Long vĩ đại ghé mặt trên một đồng cỏ khô, son động đôi nó mà nói tựa hồ có chút chật hẹp, nó cuộn mình ở nơi đó, phát ra một tiếng lại một tiếng rống ngân.

Lam Ánh Nguyệt bất động thanh sắc đánh giá Thanh Long trước mắt, không biết có phải là nàng đa tâm hay không, chỉ cảm thấy ánh mắt Thanh Long có chút kỳ dị.

Hơn nữa, nó nhìn đến nàng xuất hiện tại nơi này, cư nhiên bất vi sở động, cũng không xua đuổi nàng, mà hoàn toàn đắm chìm ở trong thế giới của nó.

“Tiểu thí hài, nó sao vậy?” Lam Ánh Nguyệt đối với ma thú hiểu biết không nhiều lắm, nhưng là tiểu thí hài trong thân thể của nàng khẳng định biết được không ít.

“Không cần kêu là ta tiểu thí hài.” Bé trai quả thực nổi nóng, ý định của nha đầu này muốn chọc giận hắn là gì? “Ta nhưng là Thượng cổ Thánh thú! Có tên, kêu Thao Thiết.”

Lam Ánh Nguyệt cảm thấy đầu nàng đều đau như muốn nứt ra, “Người có còn muốn đi ra hay không?”

Thời điểm Thao Thiết cùng Lam Ánh Nguyệt nói xong tình huống của Thanh Long, Lam Hạo Phong bọn họ đã đến phía sau.

Tuy rằng lúc này hắn rất muốn giải quyết Lam Ánh Nguyệt, nhưng là việc cấp bách trước tiên vẫn là đem Thanh Long thu phục tới tay rồi hẵng nói, bằng không uy áp mãnh liệt như vậy, ngay cả bản thân hắn là tu vi ngũ giai cũng sắp chống đỡ không được.

“Ha ha, phế vật còn ảo tưởng nghĩ có thể lột mắt xanh của Thanh Long đại nhân!” Lam Nguyệt Ngôn cổ nén uy áp trên người, ngẩng đầu ưỡn ngực hướng phía trước đi đến, cao ngạo đắc ý như một con chim công.

Lam Ánh Nguyệt cảm thấy buồn cười, nói cứ như Lam Nguyệt Ngôn nàng đã có được Thanh Long, chỉ thấy đáy mắt Lam Ánh Nguyệt nở rộ một chút ý cười ác liệt, lập tức mở miệng nói: “Thanh Long chỉ có một, không biết nhị tỷ tỷ cùng đại ca ai có thể nhận được ưu ái của Thanh Long đâu? Thật đúng là làm cho người ta đau đầu đau.”

Thứ ở trước mặt tuyệt đối mê hoặc, tỷ đệ tình thân thì tính là cái gì?

Quả nhiên, hai người sau nghe vậy, không dấu vết kéo ra khoảng cách cùng đối phương.

Mặc kệ bình thường quan hệ tốt như thế nào, hiện tại bọn họ nhưng là đối thủ cạnh tranh, trở thành người thừa kế của Thanh Long thế gia, đó là cơ hội ngàn năm một thuở, chỉ có ngóc từ mới có thể thoái nhượng!

“Ngôn nhi, người là muội muội, tự nhiên là vi huynh đi trước cùng Thanh Long tiếp xúc.” Lam Hạo Phong khấn cấp đi về phía trước một bước, tự tin tràn đầy nhìn Thanh Long.

“Lời này của đại ca có chút không đúng, thân là huynh trưởng, người không phải là nên khiêm nhượng muội muội sao?” Lam Nguyệt Ngôn mặc dù có thời điểm đầu không quá linh hoạt, nhưng là nàng cũng không ngốc a, nếu nhường đại ca đến trước, nơi nào còn có cơ hội cho nàng ta!

Không nghĩ tới lúc này, luôn luôn yên lặng không tiếng động Lam Lâm Nhi lại đột nhiên có dũng khí mở miệng nói, “Nếu phải là muội muội đến trước, kia cũng phải là ta đi.”

Liên tính nàng ta bình thường nhất gan, đối mặt cơ hội như vậy, nàng ta cũng không nghĩ sẽ buông tha.

Lam Hạo Phong không nghĩ tới hai muội muội luôn nghe lời giờ phút này cũng đứng ra làm phản lại hắn, cười lạnh mở miệng, “Chớ không phải là hai vị muội muội cảm thấy, tu vi của các người đã cao hơn ta?”

Uy hiếp, uy hiếp tràn trệ!

Lam Nguyệt Ngôn lúc này sững sờ tại chỗ, không nghĩ tới đại ca luôn luôn yêu thương nàng ta sẽ đối với nàng ta nói mấy lời này, nếu bản thân tiến lên hẳn liền sẽ ra tay với nàng ta sao?

Nhìn hai người bọn họ bất động, Lam Hạo Phong nhanh tiến lên, liền quỳ gối trước mặt Thanh Long.

“Thanh Long thế gia Nhị đại đệ từ đời thứ ba mươi Lam Hạo Phong bái kiến Thanh Long đại nhân, có thể được Thanh Long đại nhân ưu ái, vẫn bồi vạn phần vinh hạnh.” Lam Hạo Phong nhìn Thanh Long trước mắt, phảng phất như bản thân đã chiếm được Thanh Long, trong mắt một mảnh lửa nóng, bản thân lập tức chính là người thừa kế Thanh Long thế gia.

Cơ hội một bước lên trời này, dù là ai đều sẽ không muốn buông tay!

Lam Nguyệt Ngôn cùng Lam Lâm Nhi nghe Lam Hạo Phong nói, đều nghĩ, Thanh Long rõ ràng còn chưa có lựa chọn, nhưng là làm sao đại ca lại nói mấy lời này? Chẳng lẽ Thanh Long đã gợi ý cho đại ca cái gì?

Hai người trên mặt tuy có không cam lòng, lại không dám hé răng.

Nhưng mà Lam Hạo Phong quỳ trên mặt đất hồi lâu, Thanh Long như cũ vẫn duy trì tư thế vừa nãy, vẫn không nhúc nhích, thậm chí ngay cả khóe mắt cũng không có thương cho Lam Hạo Phong lấy một cái, chẳng lẽ Thanh Long đại nhân chương mắt thiên phú của hắn? Nhưng là thiên phú của hắn rõ ràng chính là cao nhất trong bốn người a?

Lam Hạo Phong cũng không biết, đứng bên cạnh bản thân là một cái nghịch thiên tồn tại, còn buồn rầu bên trong suy nghĩ.

Thời gian nhanh chóng đi qua, Thanh Long như cũ không có một chút động tĩnh.

Lam Nguyệt Ngôn vừa thấy Thanh Long không phản ứng, trong lòng vui vẻ, Thanh Long không có lựa chọn đại ca, thì tức là nàng ta vẫn có cơ hội, vì thế ý cười trên mặt muốn nhìn đều nhìn không được, “Đại ca, người cũng đừng trách ta, đây là thanh long đích thân lựa chọn, ta về sau làm gia chủ, tự nhiên cũng sẽ hào hào đối với người.”

Dứt lời đi đến trước mặt Thanh Long quỳ xuống, cùng đợi Thanh Long khế ước, một lòng ảo tưởng nàng ta lập tức liền có thần thú cường đại.

Nhưng mà sự tình làm cho nàng phát điên xuất hiện, Thanh Long đồng dạng không có liếc mắt nhìn nàng ta lấy một cái, Lam Hạo Phong cùng Lam Nguyệt Ngôn sắc mặt đều biến đen, không phải là bọn hắn, kia cũng chỉ có Lâm Nhi.

Lúc này, bọn họ đã hoàn toàn đem Lam Ảnh Nguyệt một bên quên không còn một mảnh.

Lam Lâm Nhi cảm thấy bản thân giống như là tọa quá sơn xe* (Tiểu Tuyết: Ta không hiểu từ cụm từ này, nàng nào chỉ ta với), vốn cho là không còn hi vọng, nhưng là không nghĩ tới đại ca cùng nhị tỷ cũng chưa thể khế ước thành công, bản thân nếu có thể khế ước Thanh Long, sẽ trở thành người thừa kế, liền không còn có người có thể khi dễ nàng ta.

Lam Nguyệt Ngôn hung hăng nhìn Lam Lâm Nhi, thứ nữ này đòi trước là tích bao nhiêu đức mới có phúc phận khế ước Thanh Long a, nàng không cam lòng a!

Nếu không phải là phụ thân nói Long tộc bình thường đều cực kỳ cao quý, chỉ nguyện ý lựa chọn chủ nhân cho bản thân, nàng thật muốn để đại ca đem thứ nữ đề tiện này đánh chết, nghĩ đến Lam Lâm Nhi sắp trở thành người thừa kế, Lam Nguyệt Ngôn trong lòng cực độ bất bình, “Đại ca, Thanh Long vì sao không chọn chúng ta. Muốn đi lựa chọn một cái thứ nữ a!”

Lam Hạo Phong lúc này nắm chặt hai đấm, đôi mắt hung hăng nhìn Lam Lâm Nhi. Nếu Lam Lâm Nhi không thể ký kết khế ước, Thanh Long kia, còn là của chính mình đi? Cao ngạo như hắn, làm sao có thể để một cái thứ nữ cười ở trên đầu hắn.

“Đại ca, không thể trách ta a, là Thanh Long lựa chọn ta, mặc kệ chuyện của ta.” Lam Lâm Nhi bị ánh mắt ngạo độc của Lam Hạo Phong dọa đến, nếu không phải là thiên phú của mình coi như không sai, bản thân cũng là không có cơ hội vào, nhưng là nàng cũng không nghĩ chết ở chỗ này a!

Lời này của nàng ta chẳng qua là thuận miệng nói, nhưng là để cho hai huynh muội kia nghe qua thì lại không còn là chuyện đơn giản như vậy, Lam Nguyệt Ngôn đứng lên, chỉ vào Lam Lâm Nhi nói: “Lam Lâm Nhi, người lại khoe ra cái gì? Liền tính thanh long lựa chọn người, người cũng chỉ là một thứ nữ, nương người chỉ là tàn hoa bại liễu được phụ thân từ kỹ viện mang về!”

Lam Nguyệt Ngôn từ nhỏ bị cưng chiều đến hỏng rồi, nghĩ tới cái tiểu thứ nữ này muốn đi trên đầu nàng ta, lý trí sớm đã mất hết, nhẹ nhàng niệm vài câu chú ngữ, một cái pháp tượng màu tím đã xuất hiện trong tay, nâng tay lên, một cái băng trụ rét lạnh liền hướng mặt Lam Lâm Nhi bay đi, Lam Hạo Phong nhìn Lam Nguyệt Ngôn ra tay, liền đứng ở một bên xem.

Lam Lâm Nhi không nghĩ tới Lam Nguyệt Ngôn sẽ đột nhiên hướng bản thân ra tay, trong lúc cuống quýt mở hộ thuẫn*, mới gian nan ngăn lại công kích của Lam Nguyệt Ngôn, cuộc đời nàng hận nhất chính là người khác nói thân thể của nương nàng, hiện giờ Lam Nguyệt Ngôn cũng không chú ý đến tình cảm tỷ muội, nàng ta cũng chẳng còn cái gì để cố kỵ, dù sao nàng lập tức muốn khế ước cùng Thanh Long.

(*Hộ thuẫn: tấm chắn bảo vệ)

Nàng ta trở thành người thừa kế, nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Trường hợp trở nên có chút hỗn loạn, Lam Ảnh Nguyệt nhìn băng trụ kia bay tới bay lui, khóe miệng không nói gì nhếch, ba người này thật đúng là không có làm cho nàng thất vọng a!

Thanh Long từ đầu tới đuôi ánh mắt đều không có cho bọn họ, bọn họ liền đánh nhau, cuộc hỗn chiến này mở rộng quá lớn đi, sợ chiến đấu lan đến gần bản thân, Lam Ảnh Nguyệt lại lui về sau mấy bước.

Thật sự là náo nhiệt phi phàm a!

“Ba cái nhân loại ngu xuẩn này, là thiếu năng sao?” Khó được Thao Thiết cùng nàng đứng ở mặt trận thống nhất, Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy từ ngữ này thật thích hợp cho ba người bọn họ, quả thực thiếu năng.

Có lẽ là thanh âm chiến đấu âm ỉ đến Thanh Long, từ bọn họ vào động đến bây giờ Thanh Long rốt cục làm ra một động tác, chỉ nghe thấy một thanh âm oanh âm vang lên, ba người trước mắt đều cương cứng tại chỗ.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn ba đạo thiểm điện hoa lệ rơi xuống, công bằng nên ở trên đầu ba người bọn họ, trên đầu ba người đều bay lên một làn khói trắng, nhìn thôi mà Lam Ảnh Nguyệt cũng tim gan run sợ, cũng may Thanh Long chỉ là muốn cảnh cáo bọn họ, cho nên kia lôi điện đối bọn họ cũng không có tạo thành thương hại gì, chớ không phải là Thanh Long thạch là thần thú thù hộ của Thanh Long thế gia, ba người này đã chết sớm.

Thanh long nhìn ba nhân loại trước mắt, thanh âm trầm trọng lại xa xưa vang lên: “Nhân loại ngu xuẩn, còn nghĩ muốn có được lực lượng của bốn gia.”

Lam Nguyệt Ngôn lúc này sợ cực kỳ, nguyên bản vết thương trên mặt cũng chưa tốt, vừa rồi lại bị tia chớp của Thanh Long bổ, hiện tại sắc mặt trắng bệch, tóc hỗn độn, bộ dáng chật vật không chịu nổi, lam lâm nhi trên người cũng che kín lớn nhỏ vết thương.

Hiện tại bọn họ nơi nào còn có tâm tư nội đấu, chỉ sợ không cẩn thận một cái, Thanh Long này liền đem bọn họ giết.

Nhưng là nghe lời này Thanh Long, vừa rồi rõ ràng liền còn chừa có làm ra lựa chọn, bọn họ hiểu lầm! Trên mặt liền vui vẻ, vậy bọn họ còn có cơ hội!

“Thanh Long đại nhân, vẫn bối vô tình mạo phạm, chính là từ xưa đến nay, mỗi khi Thanh Long thức tỉnh, đều phải ở trong đám con cháu của Thanh Long thế gia ta tuyển chọn một người cùng ký kết khế ước, không biết Thanh Long đại nhân đã có lựa chọn hay chưa?” Lam Hạo Phong trong lòng tuy rằng sợ hãi Thanh Long cường đại, nhưng là bản thân một khi lùi bước, liền có khả năng vĩnh viễn mất đi Thanh Long.

“Phế vật, bốn gia rất chú trọng mắt ngươi.” Thanh long hèn mọn nhìn Lam Hạo Phong, phảng phất chính là đang rác nhìn trên đất.

Phế vật? Thanh Long lại còn nói bản thân là phế vật? Tâm Lam Hạo Phong nhảy mất bẻ nát!

Ngay cả hấn Thanh Long còn chú trọng mắt, Thanh Long thế gia này chỉ sợ sẽ không có người có thể và o mắt Thanh Long thôi!

Nghe nói như thế, Lam Nguyệt Ngôn giật mình há miệng thở dốc, chẳng lẽ người Thanh Long nhìn trúng là nàng ta?

Vì thế nàng ta bước từng bước chậm rãi đi về phía Thanh Long, nhưng mà còn chưa đến gần đã bị một luồng lực lượng đánh bay, “Lại có một miểu nhân loại nhỏ bé ngu xuẩn, không cần dùng ánh mắt ghê tởm ngươi nhìn bốn gia.”

Lam Nguyệt Ngôn té trên mặt đất nghe lời này, kém chút không chết ngất đi, nàng ta luôn luôn sống cuộc sống được cung chịu quá mức, khi nào bị người khi nhục qua.

Lam Lâm nhi ngờ ngác nhìn tình cảnh trước mắt, chẳng lẽ Thanh Long cuối cùng lựa chọn nàng?

Nàng chần chờ hương phương hướng Thanh Long chuyển động bước chân, bỗng nhiên, một cỗ nước từ trên trời giáng xuống, nhảy mất đem Lam Lâm Nhi biến thành ướt sũng.

Cùng với Lam Lâm Nhi thét chói tai, Lam Nguyệt Ngôn lại trong lúc vô tình nhìn đến Lam Ảnh Nguyệt một bên, chỉ thấy nàng một bộ bạch y đứng ở nơi đó, bộ dạng so với ba người bọn họ, quả thực là lông tóc không tổn hao gì, liền ngay cả thanh long đại nhân vừa rồi mới phóng lôi điện, cư nhiên Lam Ảnh Nguyệt cũng không có bị lan đến.

“Thanh Long đại nhân, chúng ta đối với ngươi đều chú trọng mắt, chẳng lẽ ngươi xem trọng cái phế vật kia?!” Ngón tay Lam Nguyệt Ngôn chỉ vào Lam Ảnh Nguyệt, trên mặt tràn đầy không cam lòng, vì sao bản thân xui xẻo như vậy, mà cái tiểu tiện nhân kia lại hoàn hảo không tổn hao gì.

Lam Ảnh Nguyệt một bên xem náo nhiệt nhú nhú mày, Lam Nguyệt Ngôn này thật đúng là hận nàng thấu xương, không kéo được nàng xuống nước thì nàng ta mất hứng a.

Thanh long theo phương hướng ngón tay Lam Nguyệt Ngôn nhìn lại, liền thấy được Lam Ảnh Nguyệt trong xó góc, có lẽ linh lực trên người Lam Ảnh Nguyệt quá yếu, cảm giác tồn tại rất thấp, vừa rồi đã bị thanh long không nhìn.

Thanh Long nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt vài giây, đột nhiên sắc mặt đại biến, liên tục phát ra vài tiếng rống gầm.

Trên mặt Lam Nguyệt Ngôn vui vẻ, Lam Ảnh Nguyệt lần này chết chắc rồi, nàng ta gắt gao nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt, nàng ta mãi mãi sẽ không quên, thương tích trên mặt nàng ta nhưng là do nàng ban tặng.

Nhưng mà, chuyện xảy ra tiếp theo, khiến Lam Hạo Phong, Lam Nguyệt Ngôn cùng Lam Lâm Nhi triệt để thạch hóa*. (Tiểu Tuyết: nghĩa là hóa đá đó! Nhưng ta nghĩ thạch hóa nghe hay hơn nên giữ nguyên)

Chỉ thấy thân thể cao lớn của Thanh Long chậm rãi chuyển đến trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, phủ phục xuống, Long trào* mập mập đem một vật nhỏ trong lòng bàn tay đưa tới, Lam Ảnh Nguyệt sững sờ một chút, cúi đầu thì thấy một Long hài từ mập mập, nhắm mắt lại nằm ở trong lòng bàn tay Thanh Long, phảng phất đã ly khai nhân thế. (*Long trào: tay của rồng. Chắc nàng nào cũng hiểu đi)

“Nó đã chết?”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Thanh long độc miệng

Thanh long phủ phục xuống, khê lắc đầu, trong đôi mắt tràn ngập hơi nước, trong mắt cự nhiên tràn đầy cầu xin, lại cầm Tiểu Long Vương trong tay Lam Ảnh Nguyệt một chút.

Lam Ảnh Nguyệt vươn ngón tay ra chọc chọc cái bụng Tiểu Long, vẫn còn nóng, nhưng là Tiểu Long trước mắt này dù chưa chết, nhưng chỉ còn một hơi thở.

Nhìn hành động của Thanh Long, Lam Nguyệt Ngôn tràn đầy không cam lòng mở miệng nói: “Đại ca, đầu óc Thanh Long này sẽ không phải là có vấn đề đi?”

Nếu đầu óc không có vấn đề, làm sao có thể đưa đũa nhỏ của mình cho một cái phế vật, hơn nữa, Tiểu Long kia vừa nhìn liền biết đã không còn thở a, chẳng lẽ Thanh Long còn tưởng rằng tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia có thể khiến Tiểu Long khởi tử hồi sinh a!

Bất đồng với Lam Nguyệt Ngôn oán trách, Lam Hạo Phong đã đại khái hiểu biết tình huống, nhìn hiểu dụng ý của Thanh Long, tiến lên một bước nói: “Thanh Long đại nhân, nếu người đem Tiểu Long giao cho ta, vẫn bố nhất định có biện pháp chữa khỏi cho nó.”

“Đại ca người cũng điên vừa thôi, Tiểu Long kia rõ ràng đã chết, người làm sao có thể cứu sống nó.” Lam Nguyệt Ngôn nghe Lam Hạo Phong nói, chỉ cảm thấy bất khả tư nghị, đại ca làm sao có thể làm loại này chuyện ngu xuẩn.

Lam Hạo Phong liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, muội muội của hắn đúng là chỉ có một bộ túi da tốt, còn nghĩ sự tình rất đơn giản, Tiểu Long kia làm sao có thể là chết.

Nếu hắn cứu được Tiểu Long, Thanh Long kia đã nợ hắn một cái nhân tình, không có khả năng không cùng hắn khế ước, lấy Thanh Long thế gia cường đại, chỉ cần Tiểu Long còn có một hơi thở, hắn có nắm chắc có thể chữa khỏi cho nó.

“Thanh Long đại nhân, cái phế vật kia chính là cái gì cũng không có cả, người đem Tiểu Long giao cho nàng, nàng cũng không có biện pháp cứu sống!” Lam Hạo Phong thấy Thanh Long bất vì sở động, hai mắt gắt gao nắm chặt, từ nhỏ đến lớn, điều mà bản thân hắn muốn, đều phải nhận được.

Ảnh mắt Thanh Long lạnh lùng đảo qua Lam Hạo Phong, nhân loại ngu xuẩn, nếu tiểu gia hỏa trước mắt không thể cứu bảo bối của nó, vậy trên đời này không ai có thể cứu, mà nhân loại ngu xuẩn trước mắt này, lại còn nói tiểu cô nương này là phế vật?

“Nhân loại ngu xuẩn, nếu nàng là phế vật, vậy người tính cái gì? Rác? Không, nói người là rác cũng là vũ nhục rác!” Thanh Long thật vất vả mới cảm ứng được luồng lực lượng kia, nếu Lam Hạo Phong làm hỏng hi vọng duy nhất của nó, cũng đừng trách nó bị hủy toàn bộ Thanh Long thế gia.

Nghe thanh long nói không chút lưu tình nào, cả khuôn mặt Lam Hạo Phong đều biến đen, thanh long lại còn nói hắn không bằng rác? Cự nhiên còn nói hắn so phế vật này?

“Thanh Long đại nhân, nàng chính là một phế vật, còn là một nữ nhân tâm ngoan thủ lạt, người không sợ đem Tiểu Long giao cho nàng, nàng lại rắp tâm bắt lương?! ” Lam Nguyệt Ngôn cố nén đau đớn trên người, mặc kệ thế nào, nàng ta cũng không muốn để cho cái tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia đạt được.

“Thứ xấu xí như người, ta không muốn nói chuyện.” Thanh Long ghét bỏ liếc mắt nhìn Lam Nguyệt Ngôn một cái, “Nhìn nhiều hơn một cái liếc mắt cũng cảm thấy vũ nhục ánh mắt bọn gia.”

“Phốc, khụ khụ.” Lam Ảnh Nguyệt không nghĩ tới, Thanh Long này cự nhiên độc miệng như thế, còn rất hợp khẩu vị nàng, Lam Hạo Phong cùng Lam Nguyệt Ngôn trước kia có thể nói là mỗi ngày đều khi dễ nguyên chủ, hôm nay cho dù là thu điểm lợi tức, nhìn Lam Nguyệt Ngôn cùng Lam Hạo Phong kia khuôn mặt vận vẹo, Lam Ảnh Nguyệt kém chút không bật cười.

“Tiện nhân, người còn cười!” Lam Nguyệt Ngôn lúc này đã hoàn toàn mất đi lý trí rồi, trước kia nàng ta mỗi ngày đều đem Lam Ảnh Nguyệt đánh cho chết đi sống lại, không nghĩ tới, hiện tại cái tiểu tiện nhân kia cự nhiên ở nơi đó nhìn bản thân mà chế cười! Quả thực không thể nhịn được nữa! Nàng ta kêu to liền âm ỉ tới về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Lam nhị tiểu thư này hành động không có lý trí, nhất định kế tiếp sẽ gặp bị kịch.

Chỉ thấy Thanh Long đột nhiên phát ra một tiếng rống ngâm, đầu tiên là từ trong miệng phun ra lượng nước lớn, sau đó, tia chớp lại oanh ầm ầm trên đầu, cuối cùng đuôi dài đảo qua, ba người đều bị đánh bay ra ngoài rất xa, nằm trên mặt đất triệt để hôn mê.

Đầu tiên là bị nước xối, lại bị sét đánh, rồi lại bị hất bay, Lam Ảnh Nguyệt muốn trực tiếp vì Thanh Long dựng thẳng ngón tay cái!

Trong sơn động tiếng oanh ầm ầm vang lên không ngừng, bùn đất đá không ngừng rơi xuống, chỉ có Lam Ảnh Nguyệt cùng vị trí của Thanh Long không có chịu ảnh hưởng.

Mà mới vừa rồi Thanh Long còn hùng hùng hổ hổ, lúc này chính là cúi đầu đối với Lam Ảnh Nguyệt, một mặt bộ dáng lấy lòng, khoái trá lay động đuôi nó.

Thao Thiết ghét bỏ nhìn Thanh Long bán mạnh một bên lấy lòng Lam Ảnh Nguyệt, nhận thức không được điên cuồng hét lên ra tiếng, “Ngươi là Long, ngươi không phải là con chó nhỏ, lắc đuôi cái gì? Có thể hay không có tiền đồ một chút!”

Nếu Lam Hạo Phong tỉnh lại nhìn thấy động tác hiện tại của Thanh Long, phỏng chừng cũng tức giận đến hộc máu, tương phản này cũng quá lớn.

“Tiểu Long này là con của Bát Ký Hoàng Kim Long cùng Thanh Long, ngay cả Thanh Long cũng rất yếu, nhưng là Bát Ký Hoàng Kim Long miễn cưỡng coi như là có thể, tiểu gia hỏa trong ngực Thanh Long là bị thương, cho nên mới làm cho tiểu gia hỏa này lăm vào ngủ say.” Thao Thiết kiêu ngạo nhìn Tiểu Long vẫn không nhúc nhích kia, không nhìn hành động quái dị kia của Thanh Long, máu tiểu gia hỏa có thể còn cao hơn của Thanh Long kia vài phần.

“Ân nhân, chỉ có trên người ngươi có năng lực chữa trị, có thể cứu tiểu nhi một mạng.” Thanh Long đáng thương hề hề nhìn Lam Ảnh Nguyệt, chỉ sợ Lam Ảnh Nguyệt mất hứng mà cự tuyệt hẳn.

Năng lực chữa trị? Thì ra là thế, còn ngạc nhiên miệng vết thương của mình ngày ấy cũng cấp tốc khép lại như vậy, năng lực hiện tại vừa khéo cũng cần máu thân thú, tự nhiên năng lực liền muốn mang Tiểu Long đi.

Lam Ảnh Nguyệt đưa tay đem Tiểu Long trong bàn tay Thanh Long ôm lấy, Tiểu Long nho nhỏ thân mình mềm mềm, phúng phính, khuôn mặt nhỏ nhắn hết sức đáng yêu.

Thanh long thấy Lam Ảnh Nguyệt rốt cục cũng đem Tiểu Long ôm đi, hưng phấn lắc lắc đuôi thật dài. Hơi hơi giờ khoe miệng lên biểu đạt tâm tình của nó, nó nhìn nhìn Tiểu Long, trong mắt tràn ngập luyến tiếc, “Ân nhân, Ngô nhi liền giao cho người chiếu cố, ngày sau Ngô nhi có cần chuyện gì liền gọi ta đến.”

“Ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt nó.” Lam Ảnh Nguyệt nhìn nhìn tiểu gia hỏa trong ngực, liền đi ra ngoài.

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, thân thể Thanh Long chậm rãi trở mình, đứa nhỏ của nó cùng đệ tử Thanh Long thế gia khế ước, nó cũng coi như là hoàn thành sứ mệnh, có thể trở về dưỡng thương, cuối cùng nó nhìn thoáng qua Tiểu Long trong lòng Lam Ảnh Nguyệt, biến mất trong sơn động.

Đường ra bên ngoài, năng lực không phát hiện bóng dáng ba người kia, vừa rồi Thanh Long kia dùng khí lực không nhỏ một chút nào, đường đi tới phía trước chông chênh không ít đá tảng, năng lực không nóng nảy liền chậm rì rì đi về phía trước.

Đối lập với sự bình tĩnh của năng lực, ngoài sơn động sớm đã loạn thành một đoàn, Lam Chấn nghe trong sơn động truyền đến tiếng vang vĩ đại, chỉ cảm thấy sự tình không ổn, chạy nhanh phái người đi vào xem xét, không lâu sau liền nhìn thấy Lam Hạo Phong, Lam Lâm Nhi cùng Lam Nguyệt Ngôn bị hộ vệ cứu ra ngoài.

Nhìn con trai cùng nữ nhi của mình hôn mê bất tỉnh, sắc mặt xanh mét đối với trưởng lão nói: “Đã xảy ra sự tình gì.”

Trưởng lão hơi hơi cúi hạ thất lưng nói: “Ta cũng không biết cự long kia vì sao tức giận, bỗng nhiên đất rung núi chuyển, ba vị tiểu thư cùng thiếu gia liền bị đánh bay ra.”

“Ngũ tiểu thư đâu?” Lam Chấn hí hóp mắt, cái nghiệt nữ kia không có ra ngoài.

“Trong sơn động không ngừng sụp đổ, chỉ sợ là...” Thanh âm trưởng lão càng ngày càng nhỏ, Ngũ tiểu thư kia nguyên bản là không có linh lực, nhìn tình huống bên trong kia, chắc chắn là không có đường sống.

Đã chết? Lam Chấn đối với Lam Ảnh Nguyệt xưa nay không có cảm tình, thậm chí là tràn ngập chán ghét, nghĩ đến ánh mắt thanh minh lãnh liệt kia, Lam Chấn trong lòng liền cảm thấy không vui, bởi vì năng lực tồn tại, hắn cũng không thiếu bị người ở riêng về cười nhạo.

Về phần thanh long, chỉ cần nó còn ở nơi này, hắn liền còn có cơ hội.

Lúc này Lam Chấn cũng không biết, Thanh Long thế gia không bao giờ có thể có được Thanh Long nữa, Thanh Long sớm đã trở về Ngự Long đại lục.

Lam Chấn vừa nhìn thấy sơn động tối đen, ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua tất cả mọi người ở đây, mang theo mọi người biến mất ở cửa sơn động, cái nghiệt nữ kia, biến mất là tốt nhất.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này còn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, lúc này năng lực buồn bực nhìn hòn đá vĩ đại trước mắt, đã qua đi nửa canh giờ, vẫn là vô pháp hoạt động.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt phát hiện phía sau cự thạch truyền đến tiếng vang rất nhỏ, vừa mới lui về sau mấy bước, cái tảng đá lớn ngăn trở cửa động kia nháy mắt bẻ nát thành bột, nháy mắt bay ra, hòa lẫn vào bên trong bùn đất.

Nàng ngẩng đầu, liền nhìn thấy trước cửa động xuất hiện một đạo bóng dáng thon dài, một bộ bạch y, giống như thiên thần hạ phàm, bộc lộ khí phách vương giả.

“Thế nào? Cảm động khóc nhè?” Phụng Diệc chậm rãi tiêu sái đến gần Lam Ảnh Nguyệt, đưa tay sờ lên mái tóc dài mềm mại của nàng, động tác tự nhiên như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt đối với loại động tác thân thiết này có chút không được tự nhiên, theo bản năng muốn trốn, nhưng mà thân thể lại giống bị cố định, muốn động cũng không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay thon dài trắng nõn kia chỉ sờ loạn tóc nàng.

Ở thời điểm nàng bị thân nhân bỏ rơi, cũng chỉ có hắc đứng ở trước mặt nàng, nàng đột nhiên nhớ tới lời hắc nói, trừ bỏ hắc, không sẽ ai giúp nàng.

Bản thân Lam Ảnh Nguyệt cũng không có phát hiện, lúc này, trong mắt nàng nhu hòa vài phần.

Nhìn tóc Lam Ảnh Nguyệt bị Phụng Diệc sờ loạn, Thao Thiết kếm chút nữa là ngửa mặt lên trời cười dài, hắc bị cô gái này áp bách, hiện tại nhưng là vô quyết dày có móng tay nhọn a, không sai không sai.

Bất quá, đại ma vương phía trước này rõ ràng mặc hắc y!

Hiện tại cùng cái cô gái bạch y này đứng chung một chỗ, quần áo của hắc kiểu dáng bên ngoài thậm chí là hoa văn, đều cùng nữ nhân này giống nhau a, Thao Thiết một bộ dáng bí hiểm, hắc mơ hồ nghĩ thấy được hương vị gian tình.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Nội bộ mâu thuẫn

“Ta phải đi về.” trước mặt cái nam nhân này, nàng luôn cảm thấy bản thân quá bị động, bất đắc dĩ người trước mặt quá mức cường đại, hiện tại nàng không có biện pháp gì.

Phụng Diệc nghe vậy cũng không giận, nhìn nhìn Tiểu Long trong lòng nàng, hơi nhíu mày, tiểu nha đầu vận khí ngược lại không tệ, tiểu gia hỏa này so với phe vật Thanh Long kia mạnh hơn nhiều, “Người hiện tại cũng không thể trở về, dù sao Lam Chấn cũng nghĩ người đã chết.”

Uy chấn gia chủ của Thanh Long thế gia ở Phụng Quốc, liền ngay cả Hoàng thượng Phụng Quốc cũng cấp cho ba phần mặt mũi, mà nam nhân trước mặt cư nhiên liền hô thẳng kỳ danh, hơn nữa ánh mắt còn có chút khinh thường.

“Hắc nhưng là ước gì ta nhanh chút biến mất khỏi thế giới này.” Vừa rồi nàng không nhìn thấy Lam Nguyệt Ngôn bọn họ, nàng liền kết luận bọn họ đã đi ra ngoài, không ai tìm đến nàng, không đã nói lên Lam Chấn đã bỏ rơi nàng rồi sao?

Bất quá, đối với Thanh Long thế gia, nàng vốn cũng là không hiếm lạ.

Không nhìn thấy thất lạc trong mắt Lam Ảnh Nguyệt, lông mày xinh đẹp của Phụng Diệc hơi nhíu, “Người muốn làm thế nào?”

“Tự nhiên là đáp lễ cho bọn họ một phần đại lễ.” đôi mắt đẹp mắt của Lam Ảnh Nguyệt hiện lên một tia lãnh ý.

Thừa dịp bóng đêm, Phụng Diệc đưa nàng về sân viện, nhưng mà còn không chờ bọn hắc đến phá nát sân viện kia, lại thấy xa xa ẩn hiện nhiều ánh lửa, khói dày đặc cuộn cuộn.

Lam Ảnh Nguyệt trong lòng cả kinh, hai đám gấu gao nắm lại, chỉ cảm thấy sự tình không ổn: “Thanh Vân còn ở bên trong.”

Ngay cả bất quá chỉ ở chung hai ngày, Thanh Vân đối với nàng bảo hộ như thế nào nàng sao có thể không biết? Cho dù là vì nguyên chủ, nàng cũng muốn đem Thanh Vân cứu ra!

Nguyên bản tiểu viện cũ nát, lúc này đã bị một lồng lửa lớn úp lại, liền ngay cả nhà chính cũng đã lung lay sắp đổ.

Sắc mặt Lam Ảnh Nguyệt đã tái nhợt, khá lắm Thanh Long thế gia, đều cho rằng nàng đã chết ở sơn động đi, khẩn cấp liền muốn đến thiêu sân viện của nàng.

“Đừng sợ, có ta.” Nhìn sắc mặt Lam Ảnh Nguyệt tái nhợt, nếu như không phải là hắc cầm tay nàng, chỉ sợ nàng liền muốn vọt vào biển lửa.

Một bàn tay Phụng Diệc chậm rãi nâng lên, hướng tới biển lửa kia nhẹ nhàng phun ra hai chữ, “Đóng băng.”

Trong phút chốc, Băng Lam Quang* từ lòng bàn tay Phụng Diệc khuếch tán, nhiều đóa Băng hoa ở trong lòng bàn tay hắc nở rộ, hai mắt hắc tà mị hơi hơi nhắm lại, môi mông khê mở, “Đi.” (*Băng Lam Quang: băng phát ra ánh sáng màu lam)

Băng hoa nhanh chóng khuếch tán thành Băng Hải, mà vừa rồi biển lửa còn tùy ý thiêu đốt, nháy mắt đã bị một tầng băng trong suốt óng ánh bao trùm, biến thành một tòa Băng Khắc vĩ đại, sau đó tầng băng nháy mắt hóa thành nước, dập tắt ngọn lửa cuối cùng.

Lam Ảnh Nguyệt biết hấn rất mạnh, nhưng là không nghĩ tới hấn cư nhiên nhẹ nhàng băng quơ như vậy liền diệt một mảnh biển lửa, bình tĩnh trong mắt nhắc lên một tia gọn sòng, đây là năng lực của cường giả.

Ngay lúc Phượng Diệc ra tay, đồng thời, ở chỗ tối Dạ Phong đã động thủ, tiêu diệt hết ngọn lửa, hấn liền cứu Thanh Vân ra, “Ngũ tiểu thư, nha hoàn của ngươi, ngắt đi thôi, không có trở ngại.”

Cũng may Thanh Vân nàng không có việc gì, băng không nàng nhất định áy náy cả đời.

“Chủ thượng, vừa rồi ở cửa bắt được người này.” Một cái hắc y nhân cầm người trong tay ném xuống đất, phảng phất như ném một cái bao tải.

Nam nhân hoảng sợ nhìn nam nữ trước mắt, run run mở miệng, “Ngũ, Ngũ tiểu thư, ngươi không phải là, là...”

Đại thiếu gia rõ ràng nói Ngũ tiểu thư đã chết, mới cho hấn đi phóng hỏa thiêu viện này, nhưng là Ngũ tiểu thư trước mắt chẳng những sống sờ sờ đứng trước mặt hấn ta, hơn nữa đứng bên cạnh nàng còn có một cường đại nam nhân đáng sợ.

Vừa rồi hấn ta chính là bị tình cảnh trước mắt khiến cho sợ ngây người mới không kịp chạy trốn, hấn nơi nào gặp qua một chiêu có thể dập tắt lửa Hải Nhân a, hơn nữa Băng hệ ma pháp kia là thuần phát*, hấn lớn tới như vậy cũng chưa từng nghe nói ma pháp không cần ngâm hát, mà hiện tại nam nhân này cư nhiên còn ôm thắt lưng Ngũ tiểu thư, nhu tình như nước nhìn Ngũ tiểu thư. (*thuần phát là gì? Có nàng nào hiểu không? Ta ngu ngơ TT.TT)

Nghĩ đến hấn ta vừa mới phóng hỏa thiêu sân, kém chút thiêu chết nha hoàn Ngũ tiểu thư, hiện tại chỉ cảm thấy nửa phần khí lực cũng không có, xụi lơ.

Lam Ảnh Nguyệt hèn mọn nhìn nam nhân trước mắt, nhẹ tay xoa xoa cái bụng Tiểu Long, không chút để ý mở miệng nói: “Là ai?”

Nam nhân ở trên mặt đất, thân mình càng không ngừng run run, hèn mọn đến mức như một hạt bụi, “Là đại thiếu gia, là đại thiếu gia cho tiểu nhân đến, oan có đầu nợ có chủ, Ngũ tiểu thư tha mạng a.”

“Ngươi ngẩng đầu lên.” Lam Ảnh Nguyệt trong lòng sớm đã có dự tính, Lam Hạo Phong đã thích lửa như vậy, vậy nàng tự nhiên cũng sẽ không thể làm cho hấn thất vọng.

Nam nhân run run rẩy rẩy ngẩng đầu, nhìn thiếu nữ tuyệt mỹ trước mắt, thân mình đột nhiên cứng đờ, ánh mắt tiêu cự rồi mất đi ý thức.

“Đi đem sân viện của Lam Hạo Phong phóng hỏa.” Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, khóe môi nhếch lên mỉm cười, Lam Hạo Phong, hi vọng ngươi sẽ thích lễ vật ta đưa cho ngươi.

Dạ Phong cảm thấy chút kỳ quái, nam nhân này rõ ràng là người của Lam Hạo Phong kia, làm sao có thể sẽ đi phóng hỏa viện của chủ nhân hấn ta? Loại ý tưởng kỳ lạ như thế này mà Ngũ tiểu thư cũng nghĩ ra được?

Mà chủ thượng cư nhiên tùy nàng hồ nháo, cũng không ngăn cản nàng!

“Là, tiểu thư.” Nam nhân mặt không biểu cảm đứng lên, xoay người liền hướng ra phía ngoài, không có một chút do dự.

Dạ Phong hoảng sợ nhìn thân mình của nam nhân cứng ngắc đi ra ngoài, điều này cũng rất kỳ quái, nam nhân kia không phải là thật sự đi thiêu Lam Hạo Phong sân chứ?

Phượng Diệc mỉm cười nhìn Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên cười mỉm, viện này bị thiêu, hấn cũng có thể có cơ hội đem tiểu nha đầu trở về phủ của hấn, Lam Hạo Phong này cứ chỉ vô tình, nhưng là giúp hấn một cái đại ân.

“Cười đến thực âm hiểm.” Lam Ảnh Nguyệt lạnh lùng nhìn nam nhân tuấn mỹ vô song trước mắt, hấn muốn làm cái gì nàng còn không biết sao?

Phía sau Dạ Phong triệt để thạch hóa, dám nói chủ thượng như vậy, Ngũ tiểu thư nhưng là người đầu tiên.

Nhưng mà, nghe xong lời của nàng, Phượng Diệc chẳng những không có sinh khí, ngược lại cười đến càng thêm rực rỡ.

Tay Dạ Vũ nắm lấy tên gia đình cũng cứng lại rồi, vì sao hấn mới trở về sau khi xuất môn làm việc vài ngày, chủ thượng tựa như thay đổi hoàn toàn tính tình, chủ thượng lạnh lùng khí phách của hấn đâu? Chủ thượng không gần nữ sắc của hấn đâu? Chủ thượng tiếc chữ như vàng của hấn đâu?

Dạ Vũ quay đầu, dùng ánh mắt đầy nghi vấn nhìn Dạ Phong, Dạ Phong khề lắc đầu, nếu quen được thì tốt rồi..

Đúng lúc này, trong đêm đen phát ra một tiếng thét chói tai, chỉ thấy phía nam bốc lên khói đặc cuộn cuộn, cùng với tiếng thét chói tai của nam nhân cùng nữ nhân, rất không náo nhiệt

Hai người Dạ Phong cùng Dạ Vũ nhìn nhau một chút, đều thấy được sự khiếp sợ ở trong mắt đối phương, nam nhân kia thật sự đem sân viện của Lam Hạo Phong thiêu! Ngũ tiểu thư làm sao có thể làm được như thế!

Mà người khôi xương hết thấy, đang ôn hòa vuốt ve Tiểu Long trong lòng, phảng phất hỗn loạn kia cùng bản thân hoàn toàn không quan hệ.

Nửa canh giờ sau, Lam Hạo Phong vừa từ trong hôn mê tỉnh lại, nghe nói Lam Ảnh Nguyệt đã chết ở sơn động, không khỏi vui vẻ không thôi, nhớ tới hấn ở sơn động nhận hết khuất nhục, hấn liền tràn đầy không cam lòng, Thanh Long lại còn nói hấn không bằng phế vật kia!

Hấn muốn dấu vết của Lam Ảnh Nguyệt triệt để biến mất ở Lam phủ, vì thế liền kêu một hộ vệ đi phóng hỏa thiêu sân viện của Lam Ảnh Nguyệt.

Qua hồi lâu, cũng không thấy người nọ trở về, liền nghe được có tiếng hạ nhân hô to, “Cháy!”

Không phải là sân viện của Lam Ảnh Nguyệt cháy sao? Vì sao sân viện của hấn lại cháy?

Hấn vội vã lao ra nhìn, vừa nhìn hấn liền thấy một bóng dáng đi xung quanh sân viện của hấn, một đám hỏa cầu nho nhỏ đang bay về phía sân viện của hấn, Lam Hạo Phong giật không thể át, hét lớn: “Dừng tay!”

Nhưng người nọ căn bản là mắt nhắm tai ngơ, tiếp tục bình tĩnh phóng ra hỏa cầu, vội bắt diệp nhạc hồ*. (*Ta thấy một vài nhà làm ‘Bắt diệp nhạc hồ’ nghĩa là vui đến quên trời quên đất. Nàng nào có cách nói hợp lý hơn thì nói ta nha)

Lam Hạo Phong nhìn chăm chăm bóng dáng kia, chỉ cảm thấy có chút quen mắt, chẳng lẽ người này hấn từng gặp qua?

“Bắt hấn lại đây cho bổn thiếu gia.” Một hộ vệ đi lên, rất nhanh đã đem người đưa tới trước mặt Lam Hạo Phong.

Khi Lam Hạo Phong nhìn đến khuôn mặt kia, kém chút hôn mê đi, người này hấn chẳng những nhận thức, còn rất quen thuộc a!

Này không phải là người mình phải đi thiêu sân viện của Lam Ảnh Nguyệt sao? Lam Hạo Phong một cước đạp lên người quý trên mặt đất, “Cho người đi thiêu sân viện của phế vật kia, người cư nhiên đến thiêu sân viện của bổn thiếu gia?!”

Nhìn sân viện bị cháy hồng, Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng, thời điểm hấn kiến tạo viện này nhưng là tiêu tốn rất nhiều tiền, hiện tại lửa tuy rằng đã diệt, lại cháy hồng rất nhiều nơi, khiến tâm của hấn đều là máu a.

Nam nhân trên đất ngơ ngác như cũ quỳ ở nơi đó, sau khi Lam Ảnh Nguyệt đột phá Nhất giai, tinh thần lực cường đại hơn rất nhiều, cho nên, người này còn chưa có từ trong không chế thành tinh, chất phác đồ ở nơi đó, không nói một lời, hai mắt trống rỗng.

Lam Hạo Phong nhìn nam nhân không nói một lời, quả thực trong con giận dữ, một cái tát chụp ở trên đầu nam nhân, Nhị giai hấn nơi nào chịu được thịnh nộ toàn lực nhất kích của Lam Hạo Phong, nhất thời ngã xuống đất, không có hô hấp.

Vào thời điểm ở đây một mảnh hỗn loạn, Lam Ảnh Nguyệt đã bị Phượng Diệp mang cách xa Lam phủ, tiểu viện hoang tàn cơ hồ bị thiêu đến sáng, nhưng mà cũng không có người để ý.

Thời điểm rời đi, Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn khói đặc cuộn cuộn kia, cười lạnh nói: “Sau này, vô luận phát sinh cái gì, đều là các ngươi tự tìm.”

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bị phi lễ

Lam Ảnh Nguyệt biết Phượng Diệp khẳng định không phải một người thường, nhưng thời điểm nhìn thấy tòa nhà của hấn, nàng vẫn là có chút kinh ngạc.

Thanh Long thế gia thân là thế gia đứng đầu Phượng Quốc, phủ đệ kia kiến tạo tự nhiên là không bình thường, nhưng mà, cùng với khu vườn trước mắt so sánh, liền lập tức có vẻ keo kiệt.

“Giậm chân giậm dữ a, Băng Linh Thảo cư nhiên làm hoa cỏ đường ở trong sân.” Thao Thiết nhìn một đường hoa cỏ này, hận không thể chui ra đến lấy đi, đó đều là được thảo trân quý, đều là thiên kim khó cầu, hiện tại cư nhiên tùy ý có thể thấy được, điều này có thể làm cho hấn bình tĩnh sao?

Thanh âm Thao Thiết một đường đều nói không ngừng, một lát cái này thảo, cái kia hoa, Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, còn có thời điểm Thao Thiết hấn không bình tĩnh như vậy a, khí phách lúc trước của biến đi đâu rồi?

Dọc theo đường đi gặp được không ít hạ nhân, bọn họ từ rất xa đã nhìn thấy chủ tử của mình đưa một cô nương đến đây, đều sợ tới mức hoang mang lo sợ, nhưng là chỉ một lát liền cường chế ở khiếp sợ trong lòng, an phận hành lễ.

Đội đến sau khi hai người đi xa, nháy mắt lại không bình tĩnh, lúc này một lão nhân vội vã đi tới, tuy rằng đầu đã đầy tóc bạc, nhưng là tinh thần vẫn đầy sức sống như cũ, một tiểu cô nương mười sáu, mười bảy tuổi lập tức tiến lên bắt lấy tay hấn, khẩn cấp nói: “Lý thúc, chủ thượng đưa một cô nương trở lại!”

“Hơn nữa chủ thượng còn nở nụ cười!” Một người nói.

“Ánh mắt còn thật sùng nịch!” Tên còn lại nói.

“Chủ thượng dùng thanh âm thật ôn nhu nói với nàng!”

“...”

“Nháo cái gì mà nháo, còn không đi xuống làm việc.” Lý thúc giáo hoạt nhếch môi, cấp tốc từ bên người mấy người đi qua.

Mà trong lòng lại không ngừng nói thầm, cô nương nhà ai a? Bộ dạng nhìn được không được a? Bao nhiêu lớn a? Nhiều người thấy như vậy, hẳn cư nhiên không phát hiện!

Bọn họ theo chủ thượng nhiều năm như vậy, chung thân đại sự của chủ thượng bọn họ đều gấp gáp, nhưng là chủ thượng luôn luôn không gần nữ sắc, bọn họ cũng không dám lơ đãng, hiện tại cư nhiên chủ thượng mang theo một người trở về!

Lam Ánh Nguyệt cũng không biết bản thân đến lại làm cho những người này kinh ngạc như vậy, lúc này nàng còn đang nghe Thao Thiết không ngừng kinh thán.

“Trong phủ này cư nhiên ngay cả tu vi của hạ nhân cũng đều là đã ngoài Tam giai.” Thao Thiết bĩu môi, tuy rằng Tam giai ở trong mắt hẳn là tồn tại thật nhỏ bé, nhưng là tất cả mọi người đã ngoài Tam giai, khiến cho người khác có chút không thể tưởng tượng.

Phải biết rằng có một số người mười năm thậm chí lâu hơn, cũng không thể tấn chức Nhị giai, quái vật cường đại này đến cùng là từ chỗ nào đến.

Lam Ánh Nguyệt khẽ nhún mày, Tam giai, bản thân mới là Nhất giai a!

Phượng Diệc tựa như nhìn ra ý tưởng của nàng, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, “Ta tin tưởng, tốc độ tu luyện của ngươi, không ai so được ngươi.” (Tiểu Tuyết: A! Diệc ca chiếm tiện nghi của Nguyệt tỷ kìa! >///<)

“Đó là tự nhiên.” Lam Ánh Nguyệt cũng không khiêm tốn, nếu nói ra, một đêm liền từ phế vật đến đột phá, không biết sẽ có bao nhiêu người gấp trở ngại.

“Ngươi cũng không phải khiêm tốn.” Phượng Diệc nở nụ cười, bất quá nếu nàng là cái loại người lá mặt lá trái*, hẳn tự nhiên cũng sẽ không thể đối với nàng như vậy. (*Lá mặt lá trái: ý nói loại người hai mặt)

Phượng Diệc nắm tay Lam Ánh Nguyệt chậm rãi đẩy ra một cánh cửa viện khép chặt, vừa đi vào, chỉ thấy trong viện trăm hoa đua nở, đơm đóm ở trong biển hoa bay lượn, đẹp không sao tả xiết.

Giữa biển hoa là một cái hồ nước nhỏ. Hai đầu các tinh xảo cùng nhau đứng sừng sững ở giữa hồ, ở trong bóng đêm lộ ra nhiều điểm sáng, thần bí lại an bình.

“Đi thôi.” Phượng Diệc khoát tay, bàn tay đánh trên hư không, dòng khí bắt đầu dao động rất nhỏ, trong không khí sáng lên một đạo quang mang kim sắc, ánh sáng màu vàng từ trong lòng bàn tay Phượng Diệc lan tỏa, hai người đứng ở trong biển hoa chậm rãi biến mất.

“Đây là lần đầu tiên chủ thượng mang nữ nhân tới nơi này.” Dạ Phong nhìn biển hoa kia, ần ần mở miệng nói, “Chủ thượng rốt cục không còn cô độc.”

Dạ Vũ mất lạnh liếc nhìn Dạ Phong bên cạnh lăm lăm bầu, chỉ cần chủ thượng vui vẻ, đừng nói là Ngũ tiểu thư Thanh Long thế gia, cho dù là công chúa Âm Vực, hẳn cũng bắt đền cho bằng được.

Bên ngoài phòng này cư nhiên còn có kết giới, Lam Ánh Nguyệt bĩu môi, vừa mới đi vào lầu các, Thao Thiết lại không bình tĩnh, “Trời ạ! Cư nhiên dùng Bạch Ngọc tinh thạch làm sàn!”

Lam Ánh Nguyệt rất muốn hỏi, Bạch Ngọc tinh thạch rất đắt sao?

“Trời ạ, Hắc Phong Linh cư nhiên làm trang sức phẩm ở trong này!” Nhìn trước mắt là bảo vật Linh Lang, Thao Thiết hận không thể lập tức bay ra, nhưng mà, hẳn ra không được.

“Những thứ kia của ngươi đều là bảo vật?” Lam Ánh Nguyệt thật sự chịu không nổi tiếng huyền ảo của Thao Thiết, tùy ý cảm lấy một cái bình sứ thường thức.

Phượng Diệc cười cười, “Chẳng qua là một ít đồ chơi thôi, nếu như ngươi thích thì đem đi đi.”

Thao Thiết ngồi xổm góc tường trong không gian vẽ vòng tròn, một thứ trong đây xuất ra cũng là mấy chục vạn kim tệ, mà nam nhân trước mắt lại nói, đều là đồ chơi nhỏ, có tiền cũng không bốc đồng như vậy! (Tiểu Tuyết: Bây giờ mới thấy Thao Thiết thật dễ thương a!)

“Chủ thượng, việc gấp.” Thanh âm Dạ Phong đột nhiên truyền vào trong phòng, nghe qua có chút sốt ruột.

“Hôm nay ngươi cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi cho tốt, chuyện khác ngày mai lại nói.” Phượng Diệc sờ sờ đầu nàng, xoay người liền đi ra ngoài.

Sự tình có thể làm cho hấn tự mình xử lý, chỉ sợ là thật khó giải quyết đi.

Lam Ảnh Nguyệt, nhìn bóng lưng của hấn biến mất ở cửa, vừa quay đầu, lại bị người mạnh mẽ ôm chặt, xúc cảm ầm ập trên trán làm cho nàng sững sờ, chờ nàng phục hồi tinh thần, nơi nào còn có bóng dáng Phượng Diệc!

Nàng là bị phi lễ? Lam Ảnh Nguyệt đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích.

Thao Thiết giương miệng thật to, nữ nhân này không phải là bị đại ma vương hôn đến ngu luôn đấy chứ! (Tiểu Tuyết: Ha ha, cười chết với ý nghĩ của nhóc con này.)

“Ngũ tiểu thư, thuộc hạ Dạ Lan, ngài có thể tùy thời gọi ta.” Một mỹ nhân mặc tử y chậm rãi xuất hiện ở cửa, một đôi mắt phượng hàm chứa ý cười, vừa rồi tình cảnh đó, nàng nhưng là xem ở trong mắt a!

Không nghĩ tới chủ thượng vừa ra tay liền kinh thiên động địa như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt phục hồi tinh thần, nhìn nàng (Dạ Lan) cười có thâm ý khác, chỉ cảm thấy quẫn vô cùng.

Phượng Diệc vừa đi, Thao Thiết lập tức bay ra khỏi không gian, ở trong phòng tới tới lui lui xuyên qua bảo vật, nhưng mà, sự tình làm cho hấn phát điên đã xảy ra.

Tay hấn cứ nhiên xuyên qua bảo vật này, hoàn toàn không nắm được, Thao Thiết lúc này rất muốn khóc, trơ mắt nhìn nhiều bảo vật như vậy ở trước mắt hấn, bản thân lại ngay cả sờ cũng không tới!

Quả thực sinh không thể luyện!

Lam Ảnh Nguyệt không nhìn các loại hành động của Thao Thiết, đem Tiểu Long đặt lên giường, cắn nát ngón tay mình, nhẹ nhàng niệm lên chú ngữ, hai đạo vàng sáng ảm, hoàng quay chung quanh trên người Tiểu Long cùng Lam Ảnh Nguyệt, một lát sau, kia máu từ một phân thành hai, một nửa nhập vào mi tâm Tiểu Long, một nửa nhập vào mi tâm Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt cảm ứng được hơi thở Tiểu Long, tuy rằng rất yếu.

Lấy lấy ba giọt máu của Tiểu Long, Lam Ảnh Nguyệt đang muốn đem máu nhập trong hoa kia, không nghĩ tới giọt máu kia lại tự mình chui vào thân thể của nàng, nhập vào trong Anh Túc.

Cùng lúc đó, đầu óc Lam Ảnh Nguyệt một trận choáng váng mất hoa, thời điểm nàng mở to mắt, bản thân đã không còn ở trong phòng

Trước mắt nàng xuất hiện một biển hoa Anh Túc, bướm bướm ở trong bụi hoa bay múa, một cái tin tức xuyên qua bụi hoa, Lam Ảnh Nguyệt biết, nàng đã tiến nhập vào không gian, trong không gian tản ra từng trận mùi, đây không phải là mùi thoát ra vào thời điểm tắm rửa sao?

Lam Ảnh Nguyệt đi phía trước đi mấy bước, lại nhìn thấy có vật nhỏ nằm trên mặt đất, bị đóa hoa che có chút thấy không rõ.

Không đợi Lam Ảnh Nguyệt đụng tới vật nhỏ kia, Thao Thiết liền dùng tay nhỏ bé, thân ngắn ngủn chần của nàng trước mặt, “Không nên đụng thân thể ta.”

Nàng nghe lời này, Lam Ảnh Nguyệt vui vẻ, nguyên lai tiểu gia hỏa này linh hồn cùng thân thể chia lìa, không thể trở về a.

Nhìn đáng vẻ khăn trương của hấn, Lam Ảnh Nguyệt giao hoạt cười: “Linh hồn cùng thân thể của ngươi muốn dung hợp, cần những gì vậy?”

“Cần Siêu cấp Dược Tề Sư tài năng luyện chế Hoàn Hồn Dược tề, hơn nữa cần phải do ngươi luyện chế, bởi vì dược tề kia ở trong không gian Anh Túc luyện chế, hơn nữa linh hồn ta đã lấy dính khí tức của ngươi, người khác luyện chế dược tề vô dụng!” Thao Thiết cảm thấy làm người thiện tâm thật mệt, hiện tại tất cả hi vọng đều gửi gắm ở cái trên người cô gái này.

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, nghe qua giống như thật khó khăn a?” “Nhưng là ta không phải là dược tề sư a.”

“Không gian Anh túc có thể nhận thức ngươi làm chủ, ngươi khẳng định còn có thiên phú luyện dược, chỉ có ngươi có thể cứu ta.” Cũng may cái cô gái này có không gian Anh Túc, thiên phú của nàng cũng cường đại, bằng không tài năng của hấn khi nào khôi phục cao nhất a!

“Có thể, vậy ngươi cần phải nghe lời, chọc ta mất hứng ta liền đem thân thể của ngươi đem ra nấu.” Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, khóe miệng giờ lên một chút ý cười.

Nàng kiếp trước luyện thành không ít bản lĩnh, thương pháp, nhiếp hồn thuật còn có một thân bản lĩnh ăn cấp làm cho người ta khó lòng phòng bị, liền ngay cả luyện độc, vì chống lại cái móng vuốt của cha nuôi biến thái kia, nàng cũng chưa thiếu nghiên cứu.

Thao Thiết vừa nghe, gắt gao nắm chặt nắm tay, nữ nhân nhẵn tâm này, nhưng là hấn hiện tại cũng không dám mắng nàng, vạn nhất nàng thật sự đem thân thể của hấn đem ra nấu làm sao bây giờ.

“Nữ nhân, ngươi không thể nấu ta, tuy rằng ta hiện tại không bằng trước, nhưng là từ một con kiến Cừu giai vẫn là có thể giúp ngươi xử lý.”

Nghĩ hần đường đường là Thượng cổ Thánh thú, cư nhiên bị một nữ nhân áp chế đến tận đây, Thao Thiết cảm thấy bản thân thật thảm, còn có Thánh thú ghen khuất hơn so với hần sao? Nếu như không phải là tu vi của hần đại giảm, đừng nói Cửu giai, cường giả chuyển chức hần đều có thể một tát chụp chết!

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy lông mi khẽ chớp, ít nhất hiện tại nàng không có năng lực đối phó cường giả Cửu giai, đả thủ này coi như là không sai.

Lập tức triệu hồi đem Tiểu Long tiến vào, phóng tới trước mặt Thao Thiết, “Hào hảo xem.”

Dứt lời liền ra không gian, trào lên giường lớn mềm mại, an ổn ngủ.

Chỉ để lại Thao Thiết ở trong không gian than thở.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tình cảm khác thường

Buổi sáng ngày thứ hai, sau khi ăn xong, Lam Ảnh Nguyệt liền kêu Dạ Lan tiến vào, nói cho Dạ Lan nàng cần một ít sách tu luyện.

Dạ Lan nghe vậy cười nói: “Ngũ tiểu thư, chủ thượng lúc đi đã phân phó qua, ngài nói sách toàn bộ đều ở thư phòng, thuộc hạ có thể mang ngài đi qua.”

Lam Ảnh Nguyệt nhìn Phụng Diệc ngày hôm qua đi vội vàng, lại không nghĩ rằng hần ngay cả chuyện này đều đã vì nàng chuẩn bị tốt.

“Hào, hiện tại đi thôi.” Lam Ảnh Nguyệt bất động thần sắc đánh giá Dạ Lan một chút, nàng biết bản thân tu vi thấp, nhưng không có nửa phần khinh thường nàng, đối xử với nàng là cung kính phát ra từ nội tâm.

Dạ Lan hướng Lam Ảnh Nguyệt cúi thân mình, liền dẫn nàng đi qua tều lâu các bên cạnh, vừa đi vừa nói chuyện, “Chủ thượng nói, bảy ngày sau, Học viện Hoàng gia tuyển nhận một đám đệ tử mới, nếu Ngũ tiểu thư có hứng thú, có thể đi nhìn xem.”

Học viện Hoàng gia? Nàng còn đang có quyết định này đâu, bên trong có thể có không ít người quen đâu?

Đáy mắt Lam Ảnh Nguyệt nở rộ ra một tia ý cười không thể phát hiện, Thao Thiết lại run lên một chút, nó cảm giác, có người muốn tạo tai ương!

Tu luyện ngày đầu tiên, nàng cơ hồ là ở trong tiếng ghét bỏ của Thao Thiết vượt qua, một lát cái này không đúng, một lát cái kia không đúng, Lam Ảnh Nguyệt cũng chỉ yên lặng nghe, dù sao nàng chưa bao giờ tiếp xúc qua những thứ đó.

Sau khi không gian mở ra, nàng đã có thể cùng Thao Thiết dùng tinh thần tiến hành trao đổi, điều này làm cho nàng cảm thấy thuận tiện rất nhiều.

Buổi sáng ngày thứ ba, thời điểm Dạ Lan đi đưa cơm cho Lam Ảnh Nguyệt, trong cửa phòng khép chặt đột nhiên truyền ra một trận dao động linh lực.

Dạ Lan mở to hai mắt nhìn, mới ba ngày, mà đã đột phá? Tốc độ này có phải hay không quá nhanh?!

Lam Ảnh Nguyệt đã ở trong phòng đóng cửa ba ngày, lúc này trên đầu che kín mờ hôi thật nhỏ, cửa phòng mở ra liền thấy Dạ Lan bụng com, khẽ nhếch miệng đứng ở nơi đó.

“Như thế nào?” Lam Ảnh Nguyệt kỳ quái tiêu sái đi qua, nhân nhật mở miệng nói: “Ta muốn tắm rửa một cái.”

Dạ Lan phục hồi tinh thần, lập tức nói: “Tốt, tiểu thư, thỉnh đi theo ta.”

Vốn cho là chủ thượng là coi trọng mĩ mạo của Ngũ tiểu thư, không nghĩ tới, Ngũ tiểu thư cư nhiên là yêu nghiệt tồn tại, tốc độ tiến giai nhanh như vậy, nàng nhưng là nghe đều chưa từng nghe qua a!

Lam Ảnh Nguyệt cũng không biết tốc độ tấn chức nàng dọa đến Dạ Lan, chỉ cảm thấy này cô nương sắc mặt có chút cổ quái, nhưng không có nghĩ nhiều.

Chỉ chốc lát sau, Dạ Lan liền đưa nàng đến trước một cái cửa phòng, đẩy cửa ra, liền nhìn thấy một cái bể lớn như vậy ở trước mặt nàng, mặt trên đi động tầng tầng sương mù.

“Bể này cư nhiên là được làm từ Âm Ngọc!” Thao Thiết mấy ngày nay đã đem bảo vật trên gác xếp đều xem xong, chủ nhân của hần trước kia đã thật xa xỉ, không nghĩ tới đại ma vương càng thêm xa xỉ!

Ba ngày tu luyện liên tục này khiến Lam Ảnh Nguyệt có chút mệt mỏi, lúc này ngâm ở trong nước ấm áp, nàng cư nhiên bất tri bất giác liền ngủ.

Không biết qua bao lâu, trong lúc ngủ mơ Lam Ánh Nguyệt lại hơi hơi nhú mảy, một cổ huyết tinh* như có như không khí chui vào lỗ mũi của nàng, hai mắt khép chặt chột mớ, tản mát ra từng trận lãnh ý. (*huyết tinh: mùi máu)

“Nha đầu, nguoi tỉnh?” Phụng Diệc ngồi xỏm bên cạnh bệ, một đôi mắt nhỏ dài mỉm cười nhìn nàng, thân mình mảnh khảnh của nàng ở trong nước như ảnh như hiện, một khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn bị nhiệt khí hun đỏ bừng, ánh mắt có tinh thần mờ thật to vô cùng lộng lẫy, một đôi mảy lá liễu giống như trắng non, nơi đáy mắt tỏa ra cổ khí chất nhàn nhạt. (Tiểu Tuyết: Đoạn này không biết dịch sao hết, đành chém. Có lẽ có chút nặng tay.)

Lam Ánh Nguyệt quay đầu lại, liền nhìn thấy Phụng Diệc ngồi xỏm bên cạnh nàng, tâm cảnh giác trầm tĩnh lại, “Nguoi bị thương?”

Phụng Diệc hơi hơi sừng sốt, hẳn rõ ràng đã đôi qua quần áo, nàng vẫn là người thấy được sao?

“Con kiến này làm sao có thể đã thương được ta?” Phụng Diệc hơi cúi đầu, nhìn sùnn mặt tinh xảo của nàng, da thịt nàng trắng nõn gần như trong suốt, lông mi thon dài ở mí mắt khẽ nhắm như tạo ra bóng ma làm cho khuôn mặt nàng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí không rõ.

Đã nhiều ngày, trong lòng cũng là có chút cảm giác khác thường, làm cho hắn muốn xác định. Thẳng đến vừa rồi nhìn thấy nàng, cái loại cảm giác này lại đột nhiên tiêu thất, phẳng phất là tìm được gỏi gấu, cái loại cảm giác này cư nhiên đáng chết tốt đẹp.

Lam Ánh Nguyệt nhìn thần sắc nơi đáy mắt hắn biến hóa, muốn xoay người, lại bất ngờ không kịp phòng bị, bị hắn từ trong nước kéo lên, khăn tắm nhanh chóng khóa trên thân thể của nàng, tiếp theo nàng đã bị vòng vào trong lòng hắn.

Cách khăn tắm mỏng manh, thân mình Lam Ánh Nguyệt liền kề sát Phụng Diệc, thiếu nữ trước ngực mềm mại làm cho ánh mắt hắn hơi hơi nheo lại. (Tiểu Tuyết >///<: Diệc ca thật biết hưởng thụ a... khụ khụ... Có chút háo sắc nữa...)

Hắn hơi xoay người, đem cằm đặt tại vai nàng, hít một hơi thật sâu, thanh âm ôn nhuận nhẹ nhàng tựa như một mảnh lông chim, xẹt qua tâm Lam Ánh Nguyệt, “Tiểu nha đầu có nhớ hay không ta?”

Thao Thiết ở trong không gian thấy đến một màn như vậy, yên lặng chuyển thân mình, cái cô gái này lại bị phi lễ!

“Không có.” Thân mình Lam Ánh Nguyệt run nhè nhẹ, nàng cảm giác hôm nay Phụng Diệc có chút kỳ quái.

“Nhìn ta.” Phụng Diệc cúi đầu, một bàn tay ôm thắt lưng của nàng, tay kia thì nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, làm cho nàng nhìn thẳng hắn, thanh âm lười nhác lại có chứa từ tính phẳng phất có ma lực có thể làm cho người ta trầm luân, kêu gọi mỗi móng của hắn nhẹ nhàng giờ lên, hai mắt tà mị như là hắc động mang theo trí mạng hấp dẫn.

Bá đạo, không thể kháng cự. (Tiểu Tuyết: Ủ, Diệc ca quả thật bá đạo)

Lam Ánh Nguyệt nhìn ánh mắt kia nở rộ nhiều đóa hoa*, tim đập đột nhiên không theo quy luật, đột nhiên ma xui quỷ khiến mở miệng nói: “Nguoi dùng chiêu này đùa giỡn không ít từ hải từ đi!” (*hỏa hoa: hoa lửa)

Nàng rõ ràng không muốn nhắc tới cái này?! Vì sao đến miệng lại thay đổi? Lam Ánh Nguyệt ảo não cắn cắn môi.

Thao Thiết nghe lời này kém chút không bật cười, nữ nhân này đầu óc đến cùng là cấu tạo từ cái gì?

Vừa rồi không khí tốt đẹp bị câu nói đầu tiên của Lam Ánh Nguyệt đánh tan, Phụng Diệc dờ khóc dờ cười nhìn tiểu nha đầu trước mắt, trong mắt có một tia cảm xúc không rõ, “Nguoi là người thứ nhất, cũng là người cuối cùng, nha đầu nguoi tin ta sao?”

Lam Ánh Nguyệt nghe vậy chột nhú mảy, bản thân vừa mới cư nhiên kém chút bị bề ngoài nam nhân này mê hoặc, khi nào thì định lực của nàng yếu như vậy?!

Phụng Diệc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hay thay đổi trong lòng, cùng đợi của nàng trả lời, trong phòng yên tĩnh chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

“Chủ thượng.” Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm Dạ Phong, Dạ Phong đứng ở cửa, khuôn mặt nhẵn như muốn khóc, không phi là vạn bất đắc dĩ, hẳn cũng không nghĩ lại làm hồng hạo sự của Chủ thượng trong lúc này a.

Quả nhiên, trong phòng đột nhiên truyền đến một trận lãnh ý thấu xương, hẳn biết, chủ tử nhà hắn nổi giận.

Cửa phanh một tiếng mở ra, đợi hắn đi ra liền tự động đóng lại, trên mặt Phụng Diệc như cũ mang theo ý cười, mà nụ cười kia lại khiến Dạ Phong không rét mà run, “Nói.”

“Dạ vũ ở hoàng thành phát hiện nguoi của Âm Vực.” Dạ Phong quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Nguoi của Âm Vực, thù khả thân đủ trường*.” Phụng Diệc giọng nói lạnh lạnh, nghe không ra có ý tứ gì, nhưng là trong mắt rất nhanh bị thay thế bởi hắc ám, bất đồng với ôn nhuận khi ở trước mặt Lam Ánh Nguyệt, lúc này hắn bị một cổ sát ý bao phủ, giống như địa ngục tu la, làm cho người ta nhìn mà sợ. (Tiểu Tuyết: Câu Diệc ca nói là gì vậy mọi người, ta ngu ngơ, chẳng hiểu gì cả)

Hắn quay đầu nhìn thoáng qua cửa phòng khép chặt, liền kém một chút, thật sự là không cam lòng a? (Tiểu Tuyết: Giờ còn nghĩ tới chuyện này được hả Diệc ca? Thật là mất hình tượng mà!! (= _ =))

Nhìn Chủ thượng nhà mình biến mất ở trước mắt hần, Dạ Phong xoa xoa cái trán đầy mồ hôi, nói nhân gia tay dài, tay của ngài cũng không ngắn a.

Nhưng là lời này, hần cũng chỉ dám trong lòng ngẫm lại.

Hồi lâu, Lam Ảnh Nguyệt mặc xong đồ liền từ trong phòng đi ra, vừa rồi bọn họ nói chuyện nàng nhưng là nghe được nhất thanh nhị sở*, “Ám Vực là cái gì?” (*nhất thanh nhị sở: rõ ràng rành mạch)

“Ám Vực là nơi tồn tại còn giỏi hơn nhân giới, người hiện tại tu vi quá yếu ớt, biết được nhiều quá đối với người không có lợi.” Thao Thiết bình tĩnh khó có được, không có cười nhạo Lam Ảnh Nguyệt, giọng điệu nói chuyện cùng bình thường bất đồng. (Tiểu Tuyết: Ha ha, ta ko hiểu lắm câu nói của Thao Thiết. Nàng hiểu thì nói ta nha!)

Hần biết trong cơ thể cái cô gái này còn áp chế một cỗ lực lượng kỳ quái, mà hiện tại tất cả những thứ này, hần còn chưa thể nói cho nàng.

Thao Thiết thở dài một hơi, nữ nhân, nhanh trưởng thành đứng lên chút đi, đại lục này yên tĩnh không được bao lâu.

Lam Ảnh Nguyệt cau mày, Ám Vực là nơi tồn tại, mà Phượng Diệc tựa hồ cùng Ám Vực lại có chút liên hệ, hần đến cùng là loại người nào?

Nguyên bản bởi vì dòng họ của hần, nàng còn tưởng rằng hần là người trong hoàng thất, chẳng lẽ nàng sai lầm rồi sao?

Phượng Diệc đột nhiên tới, cũng đột nhiên đi, Lam Ảnh Nguyệt trong lòng tuy có nghi vấn, nhưng cũng không thể nào hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Hoa thức vẽ mặt (1)

Một ngày này, sáng sớm, Dạ Lan liền sớm canh giữ ở ngoài thư phòng, hôm nay nhưng là ngày báo danh của Học viện Hoàng gia, nếu bỏ lỡ hôm nay, liền phải một năm nữa.

Nhưng là Dạ Lan đợi hồi lâu, cũng không thấy người ở bên trong đi ra, Ngũ tiểu thư không phải là đã quên đi?

Đang thời điểm lúc Dạ Lan chuẩn bị đi gõ cửa, một trận dao động linh lực từ trong phòng truyền đến, cánh tay Dạ Lan cứng đờ dừng ở giữa không trung. Khi nào thì tấn chức trở nên dễ dàng như vậy?

Trong bảy ngày thăng hai giai? Ngũ tiểu thư hôm nay quả thực là không người địch nổi a, cùng Chủ thượng quả thực rất xứng!

Lúc trước những người đó là đều mù sao? Còn nói Ngũ tiểu thư là phế vật? Đây rõ ràng là cái yêu nghiệt a!

Dạ Lan đột nhiên nhớ tới, Chủ thượng lúc đi nói, nhanh chóng sửa sang lại cảm xúc thật tốt, cung kính đứng ở trước cửa.

Chỉ chớp lát sau, cửa mở ra, nhưng mà cửa lại xuất hiện một mặt xa lạ quen thuộc, chớ không phải là khí chất kia, nàng thật nhận không ra, bất quá hơi sững sốt liên cẩn thận suy nghĩ, Ngũ tiểu thư là không muốn để cho người khác phát hiện thân phận của mình đi, lập tức mở miệng nói: “Ngũ tiểu thư, thời gian không sai biệt lắm, chúng ta đi thôi.”

Lam Ảnh Nguyệt khẽ gật đầu, bởi vì thiếu khuyết nguyên liệu, cũng chỉ có thể sử dụng son bột nước để thay đổi dung mạo bản thân, hiệu quả cũng chính là miễn cưỡng.

Thời điểm Lam Ảnh Nguyệt đi đến cửa Học viện Hoàng gia, cửa sớm đã người người tấp nập, đại bộ phận đều là thiếu niên cao thấp mười bốn tuổi, mặc quần áo tinh xảo, cùng nhau so sánh, khoe khoang.

Ngay từ đầu Dạ Lan là muốn mang Lam Ảnh Nguyệt đi thông đạo đặc biệt, nhưng là Lam Ảnh Nguyệt cự tuyệt, nàng cũng không muốn trở thành tiêu điểm của mọi người trong ngày đầu khai giảng.

Có thể đến trường Học viện Hoàng gia, đều là thế gia đệ tử cùng hoàng gia quý tộc, mà Lam Ảnh Nguyệt trang điểm như người bình thường, ở bên trong mọi người có vẻ hơi không hợp, xếp đội hồi lâu, rốt cục chỉ có hai người muốn đến gần nàng.

“Người như vậy cư nhiên còn nghĩ muốn vào Học viện Hoàng gia, người có thể trả được học phí sao?” Phía trước Lam Ảnh Nguyệt là thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi không có hảo ý mở miệng.

Sau khi dịch dung, Lam Ảnh Nguyệt không có mỹ mạo khuynh thành, lại lộ ra một cỗ thanh tú linh động, mà thiếu niên này, hiển nhiên là động tâm tư khác.

Gặp Lam Ảnh Nguyệt không đề ý hấn, ánh mắt thiếu niên đáng khinh ở trên người nàng quét một chút, “Người nếu theo ta trở về làm thông phòng, bổn thiếu gia liền giúp người giao học phí!”

Người chung quanh nghe vậy đều nở nụ cười, nhưng không ai tiến lên hỗ trợ.

“Đề ta đi ra đánh chết hấn!” Thao Thiết ở trong không gian xoa tay.

Gặp Lam Ảnh Nguyệt không nói chuyện, thiếu niên mê đắm đến gần nàng, “Chớ không phải là không muốn làm thông phòng, còn nghĩ muốn làm tiểu thiếp không thành, người nếu đem ta hầu hạ tốt, cũng là có thể!”

Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu nhìn thiếu niên mặc danh kỳ diệu này, trương ra khuôn mặt bình thường đáng khinh ném tới trên đường cái đều tìm không ra, nàng chậm rì rì mở miệng, “Lớn như vậy còn muốn học người khác đùa giỡn cô nương, ta ngược lại thật rất bội phục dũng khí của người.”

Thiếu niên nghe vậy, nữ nhân này quanh co lòng vòng thì ra muốn nói hấn xấu a?!

Đúng lúc này, phía trước, đạo sư lại đột nhiên mở miệng nói với cái thiếu niên kia: “Đến người, đi lại thí nghiệm linh lực.”

Thiếu niên lấy lại tinh thần, cố nén tức giận trong lòng, đưa tay đặt trên thủy tinh cầu, màu lục.

Đạo sư vừa lòng nhìn thiếu niên trước mắt, thiên phú coi như không sai, về sau có thể trở thành một Đại Kiếm Sĩ, vì thế giọng điệu cũng ôn hòa một ít, “Thỉnh đưa tiền học phí trước.”

Thiếu niên cao ngạo ngẩng cao đầu, hèn mọn nhìn người chung quanh, trong mắt kia tràn ngập khinh thường đối với người chung quanh.

Nhưng mà giây tiếp theo, ý cười trên mặt hấn liền tiêu thất, sắc mặt của hấn càng ngày càng đen, hấn sờ toàn thân lại như cũ không có tìm được thứ đó, nhả trử vật của hấn, không, thấy!

Qua thật lâu, thiếu niên không có đem kim tệ ra, phía sau có người không kiên nhẫn, lớn tiếng nói: “Không có tiền còn muốn vào Học viện Hoàng gia, cắt ngay, không cần chậm trễ chúng ta báo danh!”

“Đúng vậy, nhanh tránh ra!” Lại có người phụ họa nói.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu đối với hấn bất mãn, vốn thời gian Học viện Hoàng gia chiêu sinh cũng chỉ có một ngày, bọn họ cũng không muốn để người này ở trong này chậm trễ thời gian.

Thiếu niên nghiêm mặt trắng bệch đứng ở nơi đó, vừa rồi hấn còn cười nhạo người khác, không nghĩ tới nháy mắt hấn đã bị người khác cười nhạo.

Nhưng là hấn rõ ràng nhớ được nhả trử vật kia mang trong tay trái hấn, nhưng là vì sao liền hư không tiêu thất* đâu? (*hư không tiêu thất: biến mất thành hư không)

Hấn cuống quít kêu lên: “Khẳng định là có người trộm nhả trử vật của ta!”

Mọi người hèn mọn nhìn hấn, người ở đây trên cơ bản đều là người có tiền có thế, ai sẽ đi trộm gì đó của hấn.

Thiếu niên đột nhiên quay đầu lại nhìn Lam Ảnh Nguyệt, ngón tay chỉ vào đầu Lam Ảnh Nguyệt nói: “Khẳng định là nha đầu đáng chết này trộm nhả trử vật của ta, nhìn nàng nghèo kiệt hủ lậu thế kia, liền biết giao không nổi học phí, mau đưa nhả của ta trả lại cho ta?!”

Lúc này, Thao Thiết đang ở trong không gian ghét bỏ nhìn chiếc nhẫn nho nhỏ kia, thiếu niên này có phải ngốc không, hoàn trả, làm sao có thể?

Cư nhiên muốn cho nữ nhân này làm tiểu thiếp của hấn! Cảm đi nhả của người, không có làm ra hành động khác với người, người nên mang ơn!

Bất quá, hấn nếu lại tiếp tục kêu la, Thao Thiết cam đoan, cái thiếu niên kia sẽ hối hận bản thân hôm nay đến Học viện Hoàng gia.

Nếu Đại ma vương đã biết, vậy coi như phản kích!

“Không có tiền liền cắt, ầm ĩ cái gì ầm ĩ!” Cùng với một đạo thanh âm vang dội, uy áp cường giả từ phía sau tràn ngập, một cái thân hình nam tử cao lớn đã đi tới.

Thiếu niên ở đây trên cơ bản đều là Tam giai trở xuống, nơi nào chịu được, một đám sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng, cung kính cúi đầu, không dám nói nhiều một lời.

Thiếu niên không cam lòng đứng ở một bên, hấn cũng không phải lo lắng học phí, tự sẽ có người đưa tới, làm cho hấn canh cánh trong lòng là, cái trử vật không gian kia tuy rằng chỉ có một thước vuông không gian, nhưng là đó là do phụ thân lấy giá tiền thật cao mua được a, hiện tại cư nhiên không cánh mà bay!

Nhóm thiếu niên không tranh cãi ầm ĩ, uy áp nháy mắt biến mất, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu, chỉ nhìn đến một người cao lớn uy vũ, bóng lưng màu đen, không biết thế nào, lại cảm thấy có chút nhìn quen mắt, hấn là ai vậy?

Nữ đạo sư nói với Lam Ảnh Nguyệt, “Ngươi lại đây.”

Lam Ảnh Nguyệt chậm rì rì tiêu sái đến trước mặt đạo sư, lại chậm chạp không có đưa tay đặt lên thủy tinh cầu, bởi vì nàng không biết làm thế nào khống chế linh lực, vạn nhất làm cho người ta phát hiện nàng là Ma Vũ song tu, vậy coi như không ổn.

Nhưng mà chần chờ của nàng lại khiến rất nhiều người hiểu lầm, một thiếu niên khinh thường mở miệng nói: “Chẳng lẽ là một cái phế vật không có linh lực?”

“Ta nhìn nàng như vậy, chẳng những không có linh lực, phong chùng toàn thân cao thấp cũng lấy không ra một viên kim tệ đi? Nàng là chạy đến nơi đây quấy rối thôi?” Lại một người tiếp tục nói,

“Ma pháp bên này, đấu khí bên này.” Đạo sư nhàn nhạt mở miệng, nàng cũng không biết là nha đầu trước mắt này thiên phú rốt cuộc cao bao nhiêu.

“Đặt tay lên.” Thân ảnh Thao Thiết đột nhiên xuất hiện trước mắt Lam Ảnh Nguyệt, lơ lửng giữa không trung, kiêu ngạo chấp hai tay sau lưng.

Lam Ảnh Nguyệt cả kinh, người này cứ như vậy chạy đến, sẽ không bị người khác phát hiện sao?

Ngữ khí Thao Thiết có chút khinh thường, “Một đám miểu nhân loại nhỏ bé, còn không xứng chiêm ngưỡng dung nhan của ta.”

Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng vừa kéo, tiểu thí hải kiều ngạo này là đại gia a!

Thời điểm mọi người ở đây không còn kiên nhẫn, Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đặt tay ở trên thủy tinh cầu thí nghiệm Ma pháp, lại cũng không có thật sự ấn lên.

“Ngươi muốn màu sắc gì?” Thao Thiết hai tay khoanh trước ngực, một bộ dáng ta là đại gia.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, có đôi khi, nàng thật sự rất muốn đánh người! (Tiểu Tuyết: Đánh đi tỷ, ta ủng hộ hai tay hai chân)

“Cư nhiên không có màu sắc!”

“Ha ha ha, quả nhiên là phế vật!” Vừa rồi thiếu niên còn nhăn mặt nhủ mày, nhìn đến thủy tinh cầu dưới tay Lam Ảnh Nguyệt, nhất thời vui vẻ, cảm giác khó chịu lúc trước nháy mắt trở thành hư không.

“Trừ bỏ Thanh Long thế gia Ngũ tiểu thư kia, ta là lần đầu tiên nhìn thấy phế vật không có linh lực!” Một người lại nói.

Vì bọn họ cũng đều biết Thanh Long thế gia Ngũ tiểu thư là ngọc tử, tự nhiên cũng sẽ không thể đem nàng cùng người trước mắt liên hệ đến cùng nhau.

Đột nhiên, thủy tinh cầu trong suốt có biến hóa, màu lam sáng rực tinh thuần lại chói mắt nháy mắt từ thủy tinh cầu phát ra, lóa mắt.

--- ----- BỔ SUNG THÊM --- -----

Ta đăng chương hơi muộn, xin lỗi các nàng nhé! Chương tuần này vẫn ra đều đặn, các nàng cứ yên tâm

Còn về lịch post bắt đầu từ tuần này sẽ là 2 chương/ tuần nhá các nàng. Đạo này hờ ta ít khách quá nên các nàng ủng hộ ta nhiệt tình ta mới bớt cô đơn mà ra chương nhanh được.

Sẵn tiện nói luôn, chương mới hay lắm đây, các nàng thông thả đọc đi nha!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Hoa thức vẽ mặt (2)

Editor: Băng Phong Tuyết

"Cái này mà cũng bị dọa cho ngây người, thật sự là ngu xuẩn! Chơi không vui." Thao Thiết ghét bỏ thu tay, nhân loại ngu xuẩn này quả thực chính là chưa từng trải việc đời.

Nhóm thiếu niên vừa rồi còn cười nhạo Lam Ảnh Nguyệt là phế vật, lúc này tất cả đều phăng phất như bị sét đánh, đơ tại chỗ, nếu người trước mắt là phế vật, vậy bọn họ là cái gì a?! Bọn họ vừa rồi cư nhiên còn cười nhạo người khác!

Thiên phú của người này, thành tựu tương lai thấp nhất cũng là Đại Ma Đạo sư a?!

"Đạo sư, ta có thể qua sao?" Lam Ảnh Nguyệt không nghĩ tới màu lam tự nhiên cũng tạo thành loại hiệu quả này, sớm biết vậy nàng hẳn là để Thao Thiết biến ra lục sắc.

Nữ đạo sư trẻ tuổi phục hồi tinh thần lại, vội vàng gạt đầu, "Có thể, có thể, đương nhiên có thể."

Linh lực màu lam a, Học viện Ma pháp đã nhiều năm như vậy cũng chỉ có một a, không nghĩ tới tiểu nha đầu trước mắt này tự nhiên thiên phú cao như vậy, bất quá tiểu nha đầu trước mắt này đủ điểm, nhưng không biết có thể giao ra mười vạn kim tệ học phí hay không a?

Thời điểm ngay khi nữ đạo sư nghĩ thế nào hỗ trợ Lam Ảnh Nguyệt giải quyết vấn đề học phí, tay nhỏ bé trắng nõn đem một tạp thạch anh tím đưa tới trước mặt nữ đạo sư đó, nữ đạo sư hoảng sợ há to miệng. (Tiểu Tuyết: Ta không biết tạp là gì, có lẽ là đơn vị tiền tệ ở thế giới này. Nàng nào biết nói ta vs nha)

Chung quanh thanh âm hít vào cao thấp nối tiếp, Lam Ảnh Nguyệt kỳ quái nghĩ nghĩ, nàng đối với tiền thế giới này cũng không phải quá hiểu biết, tạp này cũng là Dạ Lan buổi sáng cho nàng, vì thế, nàng cho rằng ý tứ của đạo sư là không đủ.

Vì thế lại chậm rì rì lấy ra một tạp ngân thủy tinh, vô tội chớp chớp mắt, "Đủ sao?" (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ mà cũng biết “vô tội chớp chớp mắt” thiệt hả trời *nghĩ ngơ*)

Nữ đạo sư gian nan nuốt nuốt nước miếng, tiếp nhận tạp thạch anh tím trong tay nàng, tay hơi phát run, "Đủ."

Đây là tiểu hài tử nhà ai có tiền như vậy, nhìn nàng như vậy, rõ ràng là không biết tạp này bao nhiêu kim tệ a, giá từ tạp này ít nhất năm trăm vạn kim tệ, giá ngân tạp kia nhưng là một ngàn vạn a.

Tài phú như vậy, liên tính mua toàn bộ Học viện cũng đủ.

"Tên."

"Lam Dật." Lam Ảnh Nguyệt thuận miệng bịa ra một cái tên.

"Thanh Long thế gia?" Đạo sư lại hỏi.

"Không phải." Lam Ảnh Nguyệt hiện tại mới không muốn cùng Thanh Long thế gia nhắc lên nửa điểm quan hệ.

Đạo sư thấy nàng không muốn nói thì cũng không mở miệng, đại lục này có rất nhiều gia tộc lãnh đời, thần bí lại cường đại, nữ hài trước mắt có khả năng chính là tiểu thư cái gia tộc nào, vì thế cấp tốc giúp nàng xong xuôi thủ tục chước phí, thuận tiện nhắc nhở nàng đem tạp cất vào.

Lam Ảnh Nguyệt đã đi rất xa, rất nhiều người còn chưa có phục hồi tinh thần lại, nghĩ đến bản thân lúc trước còn đối với người ta cười nhạo hèn mọn, chỉ cảm thấy trên mặt đều có chút xấu hổ.

Đặc biệt thiếu niên lúc trước nói Lam Ảnh Nguyệt trộm nhẫn trữ vật của hắn, lúc này hận không thể đào một cái địa động mà chui vào đi, không nghĩ tới cái thiếu nữ kia thiên phú cao như thế, hơn nữa vừa ra tay chính là một ngàn vạn kim tệ.

Một người có cái tùy thân mang theo hơn một ngàn vạn, là một tên trộm nhẫn trữ vật sao?

Hắn cảm thấy trên mặt mình nóng bừng, phảng phất bị người quăng mười cái tát tay, thiếu niên chung quanh nhìn ánh mắt hắn cũng cảm thấy quái dị.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới tiến đến cửa, liền có một cô nương mười lăm, mười sáu tuổi hướng nàng đi lại, không, là nhào tới.

thời điểm Ở nữ hài sắp bỏ nhào trên người nàng, nàng nhanh chóng vờn một bàn tay chắn ở phía trước, nàng cũng không muốn ở trước mặt mọi người bị nữ hài này bỏ nhào.

Ánh mắt dài của nàng nhìn một oa nhi khuôn mặt xinh đẹp, mắt to tròn lúc này nhìn chằm chằm nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt, gò má đỏ bừng.

Thấy thế, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, ai tới nói cho nàng, nữ hài trước mắt này là xảy ra chuyện gì!"

"Thần tượng, người không cần hiểu lắm, ta chỉ là muốn mang người đi ký túc xá." Nữ hài vừa mới xa xa thấy được kết quả thí nghiệm của Lam Ảnh Nguyệt, hiện tại quả thực là đối với nàng vô cùng sùng bái, tự nhiên có linh lực màu lam xuất hiện, đây là Đại Ma Đạo sư tương lai a?

Nhìn ánh mắt của nữ hài nhìn mình, Lam Ảnh Nguyệt có chút không thể nói gì, bản thân là nữ a, nữ hài này dùng loại ánh mắt này nhìn nàng, thật sự không quan hệ sao!

Trong mắt kia cũng sắp muốn nở hoa thôi!

"Phốc, ha ha ha ha ha." Thao Thiết cười đến sắp quỵ rạp trên mặt đất, cũng có thời điểm nữ nhân này kích động như vậy.

"Câm miệng, bưng không." Thao Thiết thức thời ngậm miệng lại, nó cũng không muốn thân thể của chính mình bị cái cô gái này đem nấu.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn thiếu nữ tự quen thuộc trước mắt, có chút đau đầu, nhưng là nha đầu kia không có ác ý, nàng cũng không thể đuổi người a.

"Ta tên Anya, người có thể gọi ta là tiểu Nhã, ta cũng là thuộc Phân viện Ma pháp sư nga." Anya thao thao bất tuyệt nói không ngừng với Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt chỉ vừa nghe vào đề cùng nàng đi.

Nguyên lai Phân viện Ma pháp sư, lại chia làm Pháp sư cùng Mục sư, mà Phân viện Đấu khí chia làm Kiếm sĩ cùng Cung thủ, mặt khác học viện còn có cả Phân viện Dược tề sư cùng Phân viện Luyện kim.

"Thần tượng, người là muốn đi Phân viện Mục sư hay là Phân viện Pháp sư." Ánh mắt Anya tỏa sáng nhìn chằm chằm Lam Ảnh Nguyệt.

"Pháp sư." Lam Ảnh Nguyệt đã tận lực không nhìn ánh mắt Anya, nhưng là, vẫn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên a.

Anya nghe vậy ánh mắt cười thành cong cong như trăng non, thần tượng liên tục nói, thanh âm đều dễ nghe như vậy, nàng nhất định phải bái thần tượng làm vị sư, lão nhân giữ nhà kia về sau còn nói bản thân không có chí tiến thủ hay không!

Sắp tới một lâu màu hồng nhạt trước mặt, Lam Ảnh Nguyệt nhìn phòng ở trước mắt tràn ngập hơi thở thiếu nữ, không nói gì co rút khóe miệng. (Tiểu Tuyết: ký túc xá nữ thì đương nhiên phải có hơi thở thiếu nữ rồi. Tỷ không ngốc mà làm ra biểu cảm cứ như kẻ ngốc ấy.)

Rốt cục đến ký túc xá, nhìn ánh mắt Anya chớp phía sau nàng, Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nói: "Hôm nay cảm ơn người."

Anya nghe vậy cười nói: "Không khách khí, không khách khí."

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, lời nói của nàng nha đầu này nghe không hiểu? Ý tứ của nàng chính là, cảm ơn người, ta đến, người có thể đi rồi.

Nhưng là nha đầu trước mặt, như cũ không có nửa phần ý tứ phải đi.

"Anya, sao người lại ở trong này?" Theo một cái thanh âm mềm nhẹ, một nữ hài mười sáu mười bảy tuổi đã đi tới, nữ hài mặc váy dài sắc ửng đỏ, cắt y phục thỏa đáng, y phục buộc vòng quanh dáng người hoàn mỹ của nàng ta, khuôn mặt điểm lệ vô cùng, một đôi mắt phượng mị ý thiên thành*. (*Mị ý thiên thành: có lẽ là một đôi mắt phượng đầy mị hoặc.)

Đi theo sau nàng còn có vài thiếu nữ đồng tuổi, ánh mắt nhìn Anya cũng không có hảo ý.

Thời điểm Anya nhìn đến nữ tử kia, tươi cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn chẳng còn, đáy mắt cư nhiên còn có chút chán ghét, "Thần tượng, ta đi trước, người nghỉ ngơi đi."

Nhìn bóng lưng Anya đi xa, đáy mắt nữ hài kia nhanh chóng xẹt qua một tia khinh thường.

Sau khi Lam Ảnh Nguyệt mở ra không gian, đã có thể che giấu tư vi của bản thân, cho nên theo người ngoài, nàng hiện tại chỉ mới có Nhất giai mà thôi.

Thiếu nữ nhìn bóng dáng bé bỏng không nói một lời trước mặt, ôn hòa mở miệng nói: "Anya muội muội thật sự là tiểu hài tử tí khí*, tùy tiện đem a miêu a cầu ven đường về, lần này bắt quá lại là người." (*Tí khí: chắc là bốc đồng)

Vài thiếu nữ kia vừa nghe, liền vội trộm che miệng nở nụ cười.

"Cô nương có ánh mắt đẹp như thế, đáng tiếc." Lam Ảnh Nguyệt lưu lại một câu sao cũng được, xoay người liền vào phòng, tùy tay đem cửa đóng lại.

"An Nhiên tỷ tỷ, lời này của nàng ta có ý tứ gì?" Một cái thiếu nữ suy tư nửa ngày, như cũ không nghĩ ra kết quả.

An Nhiên cũng là không hiểu ra sao? Nàng ta là khen ánh mắt của nàng xinh đẹp? Nhưng là câu sau kia đáng tiếc lại là có ý tứ gì?

Lúc này trong không gian Thao Thiết đã cười vang lên, ánh mắt xinh đẹp như vậy, đáng tiếc, bị mù.

Lại còn nói Lam Ảnh Nguyệt là tiểu miêu tiểu cầu? Kia rõ ràng là ác ma ăn thịt người không nhả xương!

Lam Ảnh Nguyệt từ không gian lấy ra cái gì đó, rất nhanh sửa sang lại thật tốt, lại đem nhẫn trữ vật buổi sáng Dạ Lan cho nàng mang ở trên tay, nhẫn màu tím kia vốn là hơi lớn, thời điểm đeo vào ngón tay Lam Ảnh Nguyệt, cư nhiên liền tự động co rút lại bằng kích thước ngón tay nàng.

Nàng mặc dù có không gian, nhưng là bây giờ còn chưa thể bại lộ cho người khác thấy.

Sau khi sửa sang lại thật tốt hết thấy, Lam Ảnh Nguyệt an vị ở trên giường bắt đầu tu luyện.

Qua hồi lâu, Lam Ảnh Nguyệt nhóm đột nhiên bị bang bang phanh chụp vang, ngoài cửa, Anya mang theo thanh âm khóc nức nở, "Thần tượng mở cửa nhanh, mở cửa nhanh!"

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hoa thức vẽ mặt (3)

Editor: Băng Phong Tuyết

Lam Ảnh Nguyệt mở cửa, liền nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt, nàng ta phảng phất như thấy được cứu tinh, nàng ta gắt gao cầm lấy tay Lam Ảnh Nguyệt, nước nờ nói không ra lời.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này cũng có chút mềm lòng, "Nhu thế nào? Chậm rãi nói."

"Có người đem Bánh Bao của ta đoạt đi rồi, ô ô." Anya khóc càng thương tâm.

"Bánh bao?" Lam Ảnh Nguyệt không thể nói gì, một cái Bánh Bao cũng có thể khiến cô nương này khóc thành như vậy?

"Không phải, Bánh Bao là ma sủng của ta, ô ô, nó không phải bánh bao ăn, ô ô." Anya cũng không chờ Lam Ảnh Nguyệt mở miệng, đem Lam Ảnh Nguyệt kéo đi xuống lầu dưới, sợ đi chậm liền không thấy được Bánh Bao của nàng nữa.

Nghe cái tên này, Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn thoáng qua Anya đang khóc thương tâm muốn chết, cô nương, người đặt tên trình độ cũng thật là cao, bất quá nhưng cũng thật là có hình tượng, dù sao khuôn mặt nhỏ nhắn của Anya cùng viên bánh bao thịt dường như có chút tương đồng.

"Ai đoạt?" Lam Ảnh Nguyệt nhìn nàng ta khóc thương tâm như vậy, giọng điệu cũng liền ôn nhu một ít.

"Lam Hạo Phong, Lam Nguyệt Ngôn coi trọng bánh bao của ta, hấn, hấn liền đoạt đi rồi." Nghĩ đến Bánh Bao của nàng bị nữ nhân khác ôm đi, Anya liền cảm thấy lòng như nhô máu "Bánh bao vẫn là ma thú trẻ con, ta còn chưa cùng nó ký kết khế ước."

Lam Hạo Phong? Lam Nguyệt Ngôn? Thật sự là oan gia ngõ hẹp!

Hôm nay việc này, nàng đã định muốn nhúng tay vào rồi!

Bất quá trẻ con ma thú không thể khế ước? Vậy Tiểu Long kia vì sao đi?

"Tiểu Long là Thần thú, không cần cảm cùng con kiến này so sánh." Thao Thiết có đôi khi thật tình rất ghét bỏ Lam Ảnh Nguyệt, nhưng là hấn không dám nói.

Xuyên qua một rừng cây nhỏ, Lam Ảnh Nguyệt loáng thoáng nghe được thanh âm Lam Nguyệt Ngôn, "Ma sủng này thật là rất đáng yêu, cảm ơn đại ca."

Lam Hạo Phong từ ngày sau sự kiện Thanh Long, liền cảm giác muối muối hấn ta cùng hấn ta xa lạ rất nhiều, vì chữa trị quan hệ huynh muội của bọn họ, hấn suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng là đều không có gì hiệu quả.

Không nghĩ tới hôm nay Lam Nguyệt Ngôn lại nói coi trọng vật nhỏ này, tiểu cô nương kia không bán, hấn tự nhiên đã đi đoạt lấy.

Dù sao tại cái học viện này, người dám đến tìm hấn ta gây phiền toái cũng không nhiều.

"Chỉ cần muối muối vui vẻ là tốt rồi."

Nếu Lam Hạo Phong biết hết thảy sẽ phát sinh kế tiếp, đánh chết hấn, hấn cũng không đi đoạt ma sủng của Anya.

Nhưng là lúc này, đã quá trễ.

Nhìn một chút bóng dáng quen thuộc gần bên hồ, đáy mắt Lam Ảnh Nguyệt nở rộ ra một đóa hoa ác ma nhỏ, nụ cười kia khiến Anya một bên run lên, thần tượng cười thật đáng sợ.

Thao Thiết khẽ lắc đầu, có người gặp xui nữa rồi!

"Anya, trừng lớn mắt để nhìn cho kỹ."

Anya nhìn khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên nhỏ nhắn tươi cười nở rộ, chỉ cảm thấy hô hấp đều nhanh, không biết vì sao, thần tượng cười rộ lên liền đặc biệt dễ nhìn.

"Ngắn người cái gì?" Lam Ảnh Nguyệt đã hướng phía trước đi mấy bước, phát hiện Anya cư nhiên còn đứng tại chỗ ngây ngô cười, trên mặt còn lộ vẻ không còn nước mắt, nhìn nàng như vậy, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy đau đầu.

"Hảo hảo, đi." Anya vui vẻ chạy nhanh theo sau, bất quá đi mấy bước nàng đột nhiên dừng lại, trong lòng cả kinh, thần tượng là muốn đi cùng Lam Hạo Phong cứng rắn tranh đoạt a!

Này khả sao được, Ngọc ca ca còn chưa có đến đâu, nàng ta là kêu thần tượng đến hỗ trợ, không phải để một người trực tiếp là nàng xông lên đi a, dù sao Lam Hạo Phong hiện tại cũng là Ngũ giai, học viện này căn bản là có rất ít người là đối thủ của hắn a?!

Thần tượng liền tính thiên phú cường đại, nhưng là nàng mới bốn mươi tuổi a, làm sao có thể đã ngoài tu vi Ngũ giai! Hơn nữa Lam Hạo Phong kia bên người còn có giúp đỡ đâu!

Nàng phảng phất đều có thể tưởng tượng đến thần tượng bị đánh cho bộ dáng mặt mũi bầm dập, không được, không thể để cho loại chuyện này phát sinh!

Chờ Anya phục hồi tinh thần lại, Lam Ảnh Nguyệt sớm đã không thấy bóng dáng, nàng sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh, vội vàng đuổi theo.

Đang ở thời điểm Lam Hạo Phong cùng vài Thế gia nói cười, rất xa nhìn đến, một bóng dáng màu tím xinh đẹp hướng hắn đi tới, Lam Hạo Phong lập tức đứng lên, không nghĩ tới tới nay lại gặp được nàng ở chỗ này.

Người khiến Lam Hạo Phong không bình tĩnh như vậy chính là An Nhiên, lúc này An Nhiên thân mang váy lưu sa màu tím đậm bó sát người, hoàn mỹ buộc vòng quanh đường cong ngạo nhân của nàng, mông lung trong bóng đêm, càng thêm yêu điểm câu hồn phách nhân, nhìn nàng chiết eo nhỏ, đi từng bước nhỏ, đôi mắt xuân thủy thanh ba*, một cái nhãn mày, cười động lòng người. (*tả về đẹp của đôi mắt người phụ nữ)

Lam Hạo phân tâm nghĩ về An Nhiên đã lâu, lúc này thấy mỹ nhân hướng hắn đi tới, sao lại có đạo lý không tiến lên bắt chuyện.

Hắn sửa sang lại một chút trang phục vùng dung mạo của bản thân, tao nhã bước chân hướng An Nhiên đi đến, vừa đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt đi ngang qua bên cạnh hắn, lơ đãng đánh lên hắn.

"Cô nương không có việc gì đi?" Tuy rằng Lam Hạo Phong lúc này rất muốn mắng chửi người, nhưng là vì ở trước mặt An Nhiên duy trì bản thân là hình tượng công tử tao nhã, hắn vẫn là ra vẻ ôn hòa giúp đỡ cô nương trước mắt một phen.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt chậm rì rì ngừng đầu, ánh mắt chống lại ánh mắt Lam Hạo Phong, đối với hắn cười mỉm, "Lam công tử thật sự là sẵn sốc."

Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy thiếu nữ trước mắt tuy rằng không có tuyệt đỉnh mỹ mạo, nhưng là một đôi mắt xinh đẹp động lòng người, làm cho hắn không khỏi say mê, chậm chạp không có nhúc nhích.

Lam Ảnh Nguyệt không dấu vết tránh thoát Lam Hạo Phong đang lôi kéo cánh tay nàng, liền trở về, đi tới chỗ tới, ở lại trên một thân cây có chút hứng thú nhìn người trước mắt, trong mắt nảy lên hỏa hoa tà ác.

An Nhiên cũng nhìn Lam Hạo Phong, giữa phần đông người theo đuổi nàng, Lam Hạo Phong xem như phá lệ xuất chúng, có cao quý thân thể, lại có tu vi cực cao, dáng vẻ đường đường, tính cách ôn nhuận, trong nhà cũng là có ý đem nàng gả cho hắn.

Nhìn An Nhiên kia xấu hổ mang ánh mắt tính kế, Lam Ảnh Nguyệt ý vị thâm trường nở nụ cười, quả nhiên là ngu ngốc tầm ngu, mãi tầm mãi!

"Thực khéo, cư nhiên ở trong này gặp được An Nhiên tiểu thư." Lam Hạo Phong giọng điệu ôn nhuận, sắc mặt ôn nhu, khiến trong lòng An Nhiên run lên.

"Đúng vậy, không nghĩ tới ở trong này có thể gặp được công tử." An Nhiên cẩn thận đánh giá Lam Hạo Phong, tới nay Lam Hạo Phong mặc quần áo màu xanh, anh tuấn cao ngất, đối hắn càng vừa lòng.

"Bất quá An Nhiên tiểu thư tới nay không nên mặc quần áo màu tím này." Lam Hạo Phong đột nhiên một bộ nghiêm trang mở miệng, còn một mặt ghét bỏ nhìn An Nhiên trước mắt.

"Vi sao?" An Nhiên nghi hoặc nhìn quần áo bản thân quần áo, này cũng không có gì không tốt a? Đem dáng người bản thân phụ trợ hoàn mỹ lắm a? Còn có nàng vừa vừa cư nhiên ở trong mắt Lam Hạo Phong thấy được một chút ghét bỏ?!

Hắn ghét bỏ nàng?!

"Quá béo." Lam Hạo Phong bình tĩnh phun ra hai chữ.

An Nhiên quả thực không thể tin vào tai của mình, mở to hai mắt nhìn, trong mắt mơ hồ có thể thấy được một tia lửa giận, "Ngươi là nói ta béo?"

"Điểm béo hảo, xúc cảm tốt." Lam Hạo Phong nói không sợ hãi, chết không nghĩ, mỗi một câu nói ra đều khiến độ âm ở đây không ngừng giảm xuống.

Lời nói Lam Hạo Phong khiến người chung quanh hoàn toàn ngây đại, Lam công tử nói cái gì? Xúc cảm tốt? Nhìn không ra đến lam công tử cũng là người phong lưu như vậy, bình thường còn ở trước mặt bọn họ giả bộ thanh cao như vậy.

"Tay, xúc cảm?" An Nhiên gắt gao nhìn chăm chăm Lam Hạo Phong trước mắt, không thể tin được hắn luôn luôn ôn hòa có lẽ cư nhiên ở trước mặt mọi người nói loại lời nói này, sắc mặt trắng bệch nắm chặt nắm tay, "Lam Hạo Phong, ngươi có ý tứ gì?"

"Ý tứ trên mặt chữ, Nhiên nhi, ngươi không biết, ta đã sớm ảo tưởng vô số lần, cùng ngươi." Lam Hạo Phong biểu cảm mê say, lời chưa nói xong làm

cho người ta cảm nghĩ trong đầu liên miên, chung quanh quả thực liên muốn nổ mạnh.

An Nhiên mặt nóng lên, hai đầm gút gao nắm lại, bộ ngực no đủ bởi vì cảm xúc của nàng mà phập phồng rung động cao thấp, phá lệ làm người ta ghé mắt, "Vô si."

"Việc nam nữ, có cái gì Nhiên nhi phải thẹn thùng, bằng không đêm nay chúng ta làm đi." Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của An Nhiên, Lam Hạo Phong nhưng lại muốn đưa tay kéo An Nhiên đi.

"Đừng." Chỉ nghe đến một tiếng giong vang, An Nhiên không nghĩ tới Lam Hạo Phong cư nhiên là người như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa thẹn vừa giận, "Đi tìm chết!"

Hoàn hảo hôm nay cho nàng nhận rõ bộ mặt thật của Lam Hạo Phong, nguyên lai hấn đúng là lỗ mãng như vậy! Nàng nhất định phải trở về bẩm báo phụ thân, nàng mới không cần gả cho người như vậy!

Một cái tát triệt để đánh tỉnh Lam Hạo Phong, hấn ngơ ngác nhìn bóng lưng An Nhiên đi xa, hấn còn chưa có nói với nàng đâu, nàng làm sao lại đi rồi?

Còn có, người chung quanh, đây là cái ánh mắt gì? (Tiểu Tuyết: Đồ ngu, giờ mà còn ngơ ngác)

Lam Nguyệt Ngôn vừa mới bị tình cảnh đó làm cho ngây người, ôm Bánh Bao nhẹ buông tay, Bánh Bao nhanh chóng chui vào bên trong rừng cây bên cạnh.

Anya vừa rồi thấy hết thấy, gương miệng đứng ở nơi đó, ngay cả Bánh Bao trở về bờ vai nàng nàng cũng không có phát hiện.

"Ngẫu, thần tượng." Anya lấp bắp chỉ vào Lam Hạo Phong, nói cũng nói không rõ ràng, "Kia, kia là chuyện gì xảy ra?"

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, đối với Anya, nhân nhật mở miệng nói: "Có lẽ là Lam Hạo Phong quá mức ái mộ An Nhiên tiểu thư, yêu đến vô pháp tự động điều khiển, kim lòng không đậu." (Tiểu Tuyết: A, lý do này tỷ cũng nghĩ ra được, quá vô si. Đúng là chỉ có Anya mới bị tỷ lừa.)

A? Anya càng mộng mị.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hôn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hoa thức vẽ mặt (4)

Editor: Băng Phong Tuyết

"Phốc, ha ha ha ha." Thao Thiết chỉ cảm thấy nước mắt muốn rớt ra, không thể tự điều khiển? Kim lòng không đậu? Liền tính hấn không thấy được nữ nhân kia ra tay, nhưng hấn kết luận khẳng định là nàng giờ trò quý!

Nhìn nữ nhân này một bộ nghiêm trang đùa giỡn người, thật sự là cười chết người!

Lam Ảnh Nguyệt nhìn trên bờ vai An Nhã có 1 con thỏ màu trắng hình cầu lông ngắn, gật gật đầu nói: "Quả nhiên rất giống bánh bao."

Sau đó liền xoay người rời đi, chỉ để lại An Nhã đứng tại chỗ ngẩn người, khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhã nhanh chóng nhẩn lại, kim lòng không đậu?

"Tiểu Nhã, Bánh Bao của ngươi không phải rất tốt sao? Cứ thế vội gọi ta đến!" Một thiếu niên áo lam đã đi tới, màu da hấn trắng nõn, trong ngũ quan thanh tú mang theo một chút tuấn tú, trong suốt khí lại mang theo một chút ôn nhu, một đôi mắt hoa đào dài nhỏ lúc lơ đãng lộ ra một chút tinh quang.

"Ngọc ca ca, mau đưa Khiêm ca ca bọn họ đến, ta có việc muốn nói với các ngươi." An Nhã tuy rằng đơn thuần, nhưng là nàng cũng sẽ không thể ngốc đến cho rằng Lam Hạo Phong thật là kim lòng không đậu nói ra cái loại lời nói này, chuyện này khẳng định cùng thần tượng không thoát khỏi quan hệ. (Tiểu Tuyết: May mà ko tin)

Vô luận như thế nào, nàng cũng muốn thần tượng gia nhập cùng bọn họ!

Tần Ngọc tuy rằng thật nghi hoặc, nhưng nhìn An Nhã một bộ dáng sốt ruột, cũng chỉ theo nàng, tùy ý nàng nắm tay áo hấn đem hấn kéo đi.

Mà Lam Hạo Phong một mặt mờ mịt, hậu tri hậu giác cảm giác được trên mặt truyền đến đau đớn, hấn là bị đánh?

Lam Ảnh Nguyệt đã đột phá Tam giai, tinh thần lực tự nhiên cường đại hơn rất nhiều, hiện tại khổng chế Lam Hạo Phong quả thực dễ dàng, hơn nữa sẽ không làm cho hấn phát hiện dấu vết gì để lại.

Bất quá nàng chính là dẫn đường cho Lam Hạo Phong bộc lộ tiếng lòng mà thôi, ai biết hấn xấu xa như vậy? Trách nàng?

"Đại ca, liền tính người ái mộ An Nhiên tiểu thư, cũng không nên như vậy a?!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Nguyệt Ngôn có chút hồng, dưới đám đông ở đại sảnh đối với một nữ hài nói loại lời nói này, ai cũng sẽ tức giận đi?

Lam Hạo Phong một mặt nghi hoặc, hẳn vừa rồi rõ ràng một câu cũng đều không có nói với nàng a!

"Hạo Phong, ngay cả trong lòng người nghĩ như vậy, nhưng là cũng không thể nói ra lời làm hỏng thanh danh nữ hài tử người ta a?!" Một thiếu niên lại nói.

"Nhiều người như vậy, người hẳn là nên khắc chế bản thân một chút." Mặt khác một người lại nói.

Lam Hạo Phong chỉ cảm thấy mặc danh kỳ diệu, bản thân cái gì cũng không có làm, bọn họ vì sao lại như vậy?

"Đại ca, việc đã đến nước này, người vẫn là giấu lại cùng phụ thân giải thích thể nào đi." Lam Nguyệt Ngôn trong lòng có chút không yên, đại ca là vì đem cái ma sùng kia cho nàng ta mới có thể tới nơi này, mới có thể gặp được nữ nhân kia, chuyện này, sẽ không liên lụy đến nàng ta đi?

Lam Nguyệt Ngôn vốn là vô cùng ích kỷ, lúc này nàng ta chỉ nghĩ đến trốn tránh trách nhiệm, nơi nào còn nhớ rõ Lam Hạo Phong đối với nàng ta như thế nào, càng nghĩ càng cảm thấy có chút bất an, sự tình lần trước phụ thân còn tức giận đâu, nàng ta nhất định phải cùng chuyện này phủ sạch quan hệ.

Sáng sớm ngày thứ hai, học viện thông tri mọi người đến quảng trường tập hợp, nói là có nhiệm vụ phân phối.

Lam Ảnh Nguyệt mở cửa, liền nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhã phóng đại, "Thần tượng, sớm, chúng ta cùng đi chứ."

"An." Đọc theo đường đi, An Nhã một mình nói oa oa không ngừng, Lam Ảnh Nguyệt nghe xong mới biết được, hàng năm Học viện Hoàng gia khai giảng đều phải đi Hắc Ám rừng rậm làm phân ban khảo hạch.

Mặc kệ vào thời điểm dài ngắn, hàng năm đều phải một lần phân, năm người một tiểu đội, tự do phối hợp.

"Ngọc ca ca, Khiêm ca ca, ta ở trong này." An Nhã ra sức nhảy lên, hướng tới hai cái thiếu niên xa xa hô.

"An Nhã, người chẳng lẽ còn muốn mang con riêng này đi cùng đội ngũ tiểu Ngọc bọn họ sao?" An Nhã nghe thấy thanh âm đó, chán ghét chà chà chân, thể nào nơi nơi đều có thể gặp được người đáng ghét này a!

"Không cho người nói như vậy với thần tượng của ta!" An Nhã thở phì phì trừng mắt nhìn nữ nhân trước mắt, nếu không phải nương của nàng ta ác độc, mẫu thân nàng làm sao có thể chết?! Đừng tưởng rằng nàng ta làm bộ đáng này giả mù sa mưa liền lừa được nàng.

"Chúng ta còn chưa có tiền Hắc Vụ rừng rậm, An Nhiên tiểu thư liền xác định ta sẽ cản trở sao?" Lam Ảnh Nguyệt tựa tiểu phi tiểu nhìn An Nhiên, cái cô gái này vì sao liền thích đến đây tự tìm ngược như vậy đâu?

Nàng ta đã khản cập như vậy, nàng làm sao có thể làm cho nàng ta thất vọng đâu? Dù sao nàng ôn nhu thiện lương như vậy! (Tiểu Tuyết: Tỷ cũng tự ki như vậy. Nếu tỷ lương thiện thì trên đời này hết người ác rồi.)

An Nhiên khinh thường nhìn thiếu nữ trước mắt, một tân sinh mới nhập môn cư nhiên dám nói với nàng ta như vậy, "Người cũng đừng trách ta nhanh mồm nhanh miệng, dù sao lần này khảo nghiệm nhưng là phân bình quân đoàn đội, ta cũng không muốn bởi vì người khiến tiểu Ngọc bọn họ rời khỏi Tử ban."

"Đã như vậy, chúng ta đánh cược, như thế nào?"

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, Thao Thiết lắc lắc đầu, bản thân tự đến tìm ngược, không ngược người ngược ai?

"Đương nhiên có thể, tiền đặt cược thì," An Nhiên cười lạnh nói: "Người thua ngay tại trung tâm quảng trường mặc cái yếm nhảy một điệu! Ha ha ha ha, người có dám hay không?" (Tiểu Tuyết: con này chơi ngu quá)

An Nhiên ở trường học luôn luôn nổi tiếng là tâm ngoan thủ lạt, người bình thường cũng không dám trêu chọc nàng ta, mấy người phía sau An Nhiên lúc này đều không có hảo ý nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nha đầu kia đã định là thua rồi, An Nhiên tiểu thư nhưng là người nổi danh thứ hai ở Phân viện Mục sư, đội ngũ của nàng ta lại có thể kém sao?

An Nhã gắt gao bắt lấy tay Lam Ảnh Nguyệt, cái cô gái này vì sao ác độc như vậy, nhưng là thần tượng nói muốn cược trước, nàng cũng không thể phản bác.

Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, nàng còn tưởng rằng là cái gì bất quá thì là tiền đặt cược, nhưng là vì khiến An Nhiên thả lỏng cảnh giác, trên mặt lộ ra một chút thâm sắc khó xử, "Như vậy không tốt lắm đâu?"

An Nhiên cười lạnh một tiếng, chỉ biết nữ nhân này vừa rồi là trình độ võ mồm cực nhanh, nhưng là nàng ta làm sao có thể buông tha nàng, "Người không dám? Vậy rời đi đội ngũ của tiểu Ngọc bọn họ!"

"An Nhiên tiểu thư đã nói như vậy, cứ định như vậy, còn hi vọng ba vị công tử làm chứng." Lam Ảnh Nguyệt xoay người, khóe môi nhếch lên một tia ý cười như có như không.

Ba người xem náo nhiệt ngây dại, bọn họ vừa mới là nghe được An Nhã gọi bọn họ mới tới, bất quá, bọn họ vốn là không quen nhìn cái nữ nhân An Nhiên giả mù sa mưa kia, hơn nữa, bọn họ không có khả năng bỏ qua tiểu nha đầu xoay người lại phía sau, trên mặt mang ý cười, chỉ sợ có người muốn tao ương, vì thế thiếu niên áo lam đi đến phía trước nói: "Bổn thiếu gia nguyện ý làm chứng."

Đem qua An Nhã cũng đã đi tìm bọn họ, hơn nữa nói với bọn họ về sự tình của Lam Ảnh Nguyệt, bọn họ cũng đối thiếu nữ có linh lực màu lam này thật tò mò, tới hôm qua sự kiện kia bị An Nhã nói lý kỳ như vậy, bọn họ cũng rất muốn tiếp xúc một chút cái thiếu nữ kia a, cho dù là vì An Nhã, chuyện làm chứng này, bọn họ cũng phải làm!

Thiếu niên mặc tử y mang theo ý cười ôn nhu đi lên phía trước, hắc tuấn mỹ tuyệt luân, sắc mặt như điêu khắc, ngũ quan rõ ràng, có cảm giác khuôn mặt tuấn mỹ dị thường. "Thần tượng của An Nhã, ta tự nhiên là phải giúp."

"Đồng ý." Thiếu niên mặc hắc y, ôm thanh kiếm to lớn nặng nề, lạnh lùng mở miệng, lãnh ngạnh tuấn lãng trên mặt không có một tia biểu cảm.

"Tiểu Ngọc, các người cũng không nên hành động theo cảm tình, cô nương này là tân sinh mới nhập học." An Nhiên gắt gao nắm tay, nàng ta không nghĩ kia ba cái thiếu niên tới cư nhiên cũng không bài xích phế vật này gia nhập.

Mà nàng ta liên tục mời bọn họ hai năm, bọn họ đều cự tuyệt nàng ta, nàng ta hung tợn nhìn chằm chằm tiểu nha đầu dung mạo xấu xí trước mắt này, hai đám nắm chặt, xú nha đầu này có cái gì tốt.

"Tu vi thấp có thể chậm rãi tu luyện, nhân phẩm nếu không tốt vậy coi như không có biện pháp luyện." Bị An Nhiên gọi làm cho thiếu niên tiểu Ngọc, cười đến vô hại, lắc lắc tay bên trong quạt xếp đi đến bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ta xem tiểu cô nương người ta cũng rất tốt, lại ôn nhu thiện lương." (Tiểu Tuyết: Nhảm rồi, hoàn toàn nhảm rồi! =||=)

"Phốc, ôn nhu? Thiện lương?" Thao Thiết không nói gì lắc đầu, thiếu niên, người vẫn là rất tuổi trẻ.

"Ân hừ, Thao Thiết? Người tựa hồ rất có ý kiến?" thanh âm lạnh lạnh của Lam Ảnh Nguyệt ở trong không gian vang lên, Thao Thiết lập tức không lên tiếng, hắc không muốn bị nẫu.

An Nhiên nghe lời nói của hắn, mặt đều tái rồi, "Hảo tâm nhắc nhở các người mà thôi, đến lúc đó bị liên lụy đuổi ra khỏi Tử ban, khó coi cũng không phải là ta."

Nói xong, liền mang theo đoàn người rời đi, trong mắt cũng là một mảnh độc ác, cái thiếu nữ kia, nàng ta sẽ làm cho nàng không thể ra khỏi Hắc Vụ rừng rậm!

"Ta là Tần Ngọc, là Phân viện Cung thủ." Tần Ngọc cười tủm tỉm mở miệng, ánh mắt sắp khép lại thành một đường, thoát nhìn hết sức đáng yêu.

"Lâm Khiêm, Phân viện Mộc sư." Lâm Khiêm ôn hòa nhìn nữ hài bé bỏng trước mắt, thoát nhìn so cái nữ nhân An Nhiên kia thuận mắt hơn nhiều.

"Đồng Phương Hàn." Đồng Phương Hàn đã nói tên, sau đó liền không lại nói chuyện, chính là cao lãnh* như vậy. (*Cao ngạo + lạnh lùng)

"Cái nữ nhân kia tuy rằng nhân phẩm rất kém, nhưng đáng người coi như là miễn cưỡng có thể, chúng ta đây là vì toàn thể nam sinh mưu phúc lợi a." Tần Ngọc híp một đôi mắt, nhìn bóng lưng An Nhiên đi xa, đáy mắt lãnh ý di động.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hôn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Không lên không chết

Editor: Băng Phong Tuyết

"Ta tên Lam Dật." Lam Ảnh Nguyệt không dấu vết đánh giá trước mắt này ba cái thiếu niên phong cách khác xa nhau, bọn họ khẳng định cũng không phải nhân vật đơn giản.

Tần Ngọc ở trong ba người hoạt bát nhất, trên mặt luôn mang theo ý cười, siêng năng nói với Lam Ảnh Nguyệt vấn đề cần chú ý khi tiến vào Hắc Vụ rừng rậm, chỉ có Đồng Phương Hàn không nói một lời.

"Thần tượng người không cần để ý, Hàn ca ca hắn đối với ai cũng như vậy, một lát đạo sư tuyên bố bắt đầu, là chúng ta có thể xuất phát, theo chân bọn họ ở cùng một chỗ thực nhẹ nhàng." An Nhã vui vẻ lôi kéo tay Lam Ảnh Nguyệt, chỉ cần cái nữ nhân An Nhiên kia không ở cùng đội ngũ với nàng, cái gì cũng đều tốt.

Lam Ảnh Nguyệt yên lặng nghe, nàng biết bọn họ thân phận bất phàm, lại không nghĩ rằng bọn họ đều là đệ tử của mấy đại thế gia, mấy người của Thanh Long thế gia, so với việc theo chân bọn họ, không thể cao quá mặt bàn, nàng thật sự tò mò, Thanh Long thế gia làm sao có thể trở thành đệ nhất thế gia

của Phụng quốc.

Trên quảng trường người người dần tề tựu, một vị lão giả tóc trắng xóa đi lên đài cao, "Chư vị học sinh, Khảo hạch Phân ban của Học viện Hoàng gia liền bắt đầu, trên tay mỗi người luôn luôn có đạn tín hiệu, đạn tín hiệu bị người khác phóng ra, liền đại biểu cho đào thải, các người muốn ở Hắc Vụ rừng rậm sinh tồn bảy ngày, thu thập ma hạch, không thể triệu hồi ma súng, không thể giết từ đồng bạn, không thể..."

Lão giả lão nhai nói chuyện khiến Lam Ảnh Nguyệt có chút buồn ngủ, làm cho nàng nhớ tới kiếp trước đến trường vào thời điểm hiệu trưởng lên tiếng, làm cho nàng không khỏi cảm thán, mặc kệ ở chỗ nào, hiệu trưởng lên tiếng về hình thức đều giống nhau như đúc a!

Rốt cục, nửa canh giờ qua đi, rốt cục đã sắp nói chuyện xong, "Kế tiếp, ta lại tổng kết vài câu..."

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, lại là nửa canh giờ trôi qua, có rất nhiều đạo sư đi trong đám người, cầm trong tay một ít được tề phân phát cho các học sinh, Lam Ảnh Nguyệt nhất thời có loại dự cảm không rõ!

"Kia là cái gì?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi An Nhã một bên đang đánh ngáp.

"Không biết a, năm ngoái không có mấy thứ đồ này." Anya mắt to chớp chớp, một mặt nghi hoặc.

Lão nhân trên đài đột nhiên nở nụ cười giáo hoạt, "Không uống hết chén được tề này, liền không có tư cách khảo hạch, lập tức liền rời khỏi Học viện Hoàng gia."

Mọi người nghe vậy, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, vẫn như cũ uống thuốc dù đã biết, cũng không thể không ăn.

Bất quá, hiệu trưởng sẽ không hại bọn họ.

Chỉ có Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy, thời điểm hiệu trưởng nói, rõ ràng là nhìn về phía bọn họ, nàng vừa mới tiến vào Học viện, không có khả năng, vậy chính là bốn người trước mắt!

Sau khi Lam Ảnh Nguyệt đem được nuốt vào, chỉ cảm thấy lạnh lạnh, một chút phản ứng cũng không có!

"Lão nhân hào âm hiểm, cư nhiên chơi chiêu này!" Tần Ngọc bĩu môi, cái trán tinh mịn* chậm rãi toát mồ hôi lạnh. (*Tinh mịn: tinh xảo+mịn màng)

Lam Ảnh Nguyệt lần lượt nhìn qua bốn người, bốn người bọn họ đều là bộ dáng mồ hôi rơi như mưa, An Nhã vừa rồi còn sinh long hoạt hổ, hiện tại gắt gao chịu đựng ở bên nàng, giống như Lâm mười mười vậy, vô cùng mãnh mai!

"Lão nhân áp chế của tu vi chúng ta, hiện tại tu vi cao hơn Tứ giai toàn bộ đều bị áp chế, chỉ có trình độ mới vào Tứ giai." Lâm Khiêm cười khổ không thôi, được tề này hiệu quả thật đúng là lợi hại, hiện tại hắn cảm giác toàn thân khí lực đều bị rút đi.

Lam Ảnh Nguyệt nội thương, nguyên nhân nàng không có phản ứng, là vì, còn chưa có đạt tới tiêu chuẩn?!

Nàng là nên khổ sở hay là nên cao hứng đây?!

"Còn không phải trách nhóm các người, thời điểm năm ngoái, ba các người dùng thời gian một ngày đem đạn tín hiệu của mọi người đều thả, năm nay lão nhân mới có thể nghĩ ra chuyện như vậy a?!" Anya tức giận đến muốn dậm chân, nhưng là nàng ngay cả khí lực dậm chân đều không có.

"Bọn họ quá yếu, oán ai." Đông Phương Hàn lạnh lùng mở miệng. (Tiểu Tuyết: Bá đạo v~)

Được rồi, cảm tình được này vì mấy người mà được nghiên cứu chế tạo, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng bĩu môi, "Cây to đón gió a, thiếu niên." (Tiểu Tuyết: Ặc, quá chuẩn =)))

Ba người yên lặng cúi đầu, nguyên bản muốn bảo hộ Lam Ảnh Nguyệt, hiện tại lại thành bộ dáng này, "Tiểu Dật, người yên tâm, chúng ta vẫn sẽ bảo hộ người."

"Chúng ta đi thôi." Lam Ảnh Nguyệt lôi kéo An Nhã, ba cái thiếu niên chậm rì rì đuổi kịp, tiết tấu đi đường kia vừa đi theo lại thả chậm động tác, buồn cười lại quái dị!

Mấy người đi thật lâu, thời điểm đến Hắc Vụ rừng rậm, trời đã tối rồi, An Nhã vẫn hoàn hảo, nhưng là ba cái thiếu niên kia sắc mặt đã trắng bệch, tiếp tục như vậy không thể được!

"Được này có thể có biện pháp giải sao?" Lam Ảnh Nguyệt cau mày, bọn họ bị áp chế lợi hại, năm ngoái mấy người rất hay nổi bật, trong ngày thường cũng không ai dám chọc bọn họ, hiện tại bọn họ biến thành như vậy, chỉ sợ là có không ít người đã đem bọn họ coi như cái đinh trong mắt.

Nhân số thiếu nàng còn có thể giải quyết, nếu nhân số nhiều quá, nàng chỉ sợ cũng ứng phó không kịp.

"Theo thời gian trôi qua được tính sẽ giảm bớt, nhưng là ít nhất hai ngày sau tài năng mới triệt để khôi phục, Được Tề Sư đã ngoài Trung cấp có thể luyện chế giải được." An Nhã tựa vào thân cây, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, toàn thân bị cảm giác trói buộc, thật sự khó chịu đã chết.

"Mẫu thân." trong đầu Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên truyền đến một cái thanh âm nữ tính, Lam Ảnh Nguyệt kém chút không đứng vững, mẫu thân? (Tiểu

Tuyết: Ha ha, mẩu thân...ha ha)

Nhìn biểu cảm quái dị của Lam Ảnh Nguyệt, An Nhã nhỏ giọng mở miệng, "Thần tượng, ngươi làm sao vậy?"

Lam Ảnh Nguyệt vội vàng lắc đầu, đứng vững, nàng hướng trong không gian tìm kiếm, chỉ thấy Tiểu Long luôn luôn mê man kia, lúc này chính là mê man mờ to đôi mắt to tròn ngồi ở bên trong bụi hoa, đôi mắt xanh thăm mê mang nhìn chung quanh, long trào mập mập chỉ đến một chỗ, "Mẩu thân, ta rất sợ, nơi này có quỷ."

Quý? Thao Thiết đen mặt, tiểu gia hỏa này từ khi mới vào không gian, đều là hấn chiếu cố, mỗi ngày giúp nó chữa trị hồn phách, hiện tại nó tỉnh lại còn nói hấn là quý?! Thao Thiết nổi giận, "Tin hay không ta đem ngươi nấu!" (Tiểu Tuyết: Câu này nghe quen quen)

Tiểu gia hỏa vừa nghe, đôi mắt xanh thăm nhanh chóng tràn ngập hơi nước, vạn phần ủy khuất nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, tiểu bộ dáng kia khiến tâm Lam Ảnh Nguyệt mềm nhũn, không đợi nước mắt kia lưu lại, Tiểu Long cư nhiên bùm, lại ngã trên mặt đất.

"Thao Thiết, nó làm sao vậy?" Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng khẽ co rút, tiểu gia hỏa này nói sao lại đổ gục.

"Không có việc gì, chính là hơi thở còn quá yếu, ngủ vài ngày thì tốt rồi." Thao Thiết không nói gì nhìn Tiểu Long, tiểu bắt điểm này nhưng là một điểm tác dụng cũng không có, vừa tỉnh lại liền chỉ biết bán manh giả vờ đáng thương, vong ân phụ nghĩa, hừ, chờ nó tỉnh lại nhìn hấn thế nào thu thập nó.

Biết Tiểu Long không có việc gì, Lam Ảnh Nguyệt cũng an tâm, nàng từ không gian tùy tay xuất ra một viên dược thảo, nàng nhớ được đây là Thao Thiết nói cái gì mà Băng Linh Thảo, có thể bổ sung thể lực cùng linh lực, đến thời điểm nàng chính là nhìn nhiều hơn vài lần, Dạ Lan liền cho nàng rút vài khóa, phảng phất kia thật là hoa cỏ bình thường.

"Mấy người các ngươi, lấy ăn đi." Lam Ảnh Nguyệt đem dược thảo đưa tới trước mặt Tần Ngọc, Tần Ngọc xem thực vật màu xanh tím trong tay nàng, trực tiếp hóa đá.

Ngay cả tên liệt mặt Đông Phương Hàn ánh mắt đều hơi hơi có biến hóa.

Lam Ảnh Nguyệt lúc này trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ Thao Thiết nhận sai? Nàng cầm một khóa thảo đến lừa gạt người khác?

Nhìn biểu cảm mấy người này, Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy thập phần có loại khả năng này, vì thế chuẩn bị đem băng linh thảo lấy lại, không nghĩ tới lại bị Lâm Khiêm đoạt đi.

"Là Băng Linh Thảo!"

"Ta lớn đến như vậy mà ngay cả cảnh lá Băng Linh Thảo cũng chưa thấy qua!" Không nghĩ tới nha đầu kia cư nhiên tùy tiện đem dược liệu trân quý như vậy mang ở trên người, người trong nhà nàng không khỏi cũng quá sủng nàng, đây chính là Linh dược thiên kim khó cầu a, mà nàng cư nhiên tùy tay liền cho bọn họ.

Chẳng lẽ thuốc này thật sự thật trân quý? Trong viện của Phượng Diệc kia nhưng là loại cỏ ở ven đường, Lam Ảnh Nguyệt đứng dậy, "Các ngươi phân ra mà ăn đi, bảo tồn thể lực, ta đi trước đây."

Nói xong mặc kệ biểu cảm kinh ngạc của mấy người phía sau, đi vào rừng rậm, cấp tốc đi trong đêm tối.

Nàng cũng không thể ngồi chờ chết, hiện tại bốn người kia tu vi bị áp chế, không mau chút giải trừ cái dược tề trong lời nói kia, chỉ sợ có người sắp nhịn không được ra tay.

Trong bóng đêm, Lam Ảnh Nguyệt cấp tốc xẹt qua, chỉ lưu lại một đạo bóng đen, đột nhiên, nàng nghe được một tia động tĩnh, nhanh chóng leo lên một cây đại thụ, giấu mình trong lá cây sum xuê, chậm rãi thả chậm hô hấp cùng tiếng tim đập của bản thân.

Động tác kia như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, Thao Thiết nhìn cũng không khỏi ngáy ngẩn cả người, đây là cái công phu gì, vì sao hấn chưa từng thấy qua?

Lam Ảnh Nguyệt tránh ở trên cây, một lát liền nhìn thấy một bóng người đi tới, cầm trong tay một ít dược liệu, Lam Ảnh Nguyệt nhãn tình sáng lên, một canh giờ bản lùi này xem ra không vô ích, rốt cục làm cho nàng gặp được một Dược Tề Sư.

Tại thời điểm cái thiếu nữ kia đi qua dưới tàng cây, Lam Ảnh Nguyệt từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp dừng ở trước mặt thiếu nữ.

Thiếu nữ sợ tới mức theo bản năng há mồm hô to, Lam Ảnh Nguyệt một tay che miệng của nàng, hai mắt chống lại ánh mắt kinh ngạc của nàng, "Ngoan, đem Dược tề luyện chế dược xuất ra cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thê thảm bị vây công

Editor: Băng Phong Tuyết

Thiếu nữ nghe vậy gật gật đầu, phảng phất như Lam Ánh Nguyệt là chủ nhân của nàng ta, nàng ta từ nhỏ nên nghe lời của nàng vậy.

Từ nhần trừ vật xuất ra dụng cụ, đầu vào đẩy luyện chế được tề, vô cùng nhu thuận thuận theo, Lam Ánh Nguyệt đứng ở bên cạnh, cẩn thận nhìn mỗi một trình tự làm việc của thiếu nữ.

Thao Thiết hỏi: "Nàng ta sao lại nghe lời như vậy?"

"Có lẽ là bị sức quyến rũ của ta thuyết phục." Lam Ánh Nguyệt một bộ nghiêm trang trả lời.

"..." Thao Thiết đột nhiên nhớ tới những sự kiện liên tiếp lúc trước, hần đều ở bên cạnh xem, thế nhưng chưa từng phát hiện nàng động thủ như thế nào, điều này làm cho hần có một loại cảm xúc thất bại mãnh liệt, cái cô gái này trên người còn có những bí mật gì?

Một lát sau, một lọ Dược tề màu xanh nhạt liền được làm xong, thiếu nữ đem dược đưa tới tay Lam Ánh Nguyệt, hai tay nắm lại đặt ở trước người, cung kính đứng ở bên người nàng, nhỏ giọng nói: "Một lọ lại chỉ có thể giải cho hai người."

Lam Ánh Nguyệt nhẹ nhàng rung lắc tay làm dược tề bên trong lắc lư, lại nghe đến trong rừng rậm truyền đến một thanh âm quen thuộc.

Mắt đẹp của nàng lóe lên, đó là An Nhiên? Nàng liếc mắt nhìn thiếu nữ yên tĩnh bên cạnh một cái, nguyên lai thiếu nữ này là người cùng đội ngũ với An Nhiên, thật đúng là khéo a.

Vậy nàng cũng không thể phóng nàng ta đi rồi, Dược tề này phối trí chỉ cần thời gian rất ngắn, hiện tại nếu nàng ta đi rồi, đem dược tề phối trí xong xuôi, An Nhiên kia khẳng định đầu tiên sẽ tìm đến đội ngũ của nàng, bốn người kia bây giờ đều là Lâm muội muội đâu, nàng đối với thiếu nữ kia mỉm cười nói: "Đem đan tín hiệu của ngươi thả đi."

Nói xong lời này, Lam Ánh Nguyệt cũng không quay đầu lại chạy trốn vào trong rừng rậm.

Chỉ thấy bầu trời đêm tối đen nở rộ một đóa yên hoa xán lạn, Khảo hạch Phân ban của Học viện Hoàng gia đào thải người thứ nhất.

Lam Ánh Nguyệt cầm dược tề trở về, trên đường có chút dấu vết hỗn độn, càng tới gần địa phương bọn họ nghỉ ngơi, trong lòng nàng càng cảm thấy bất an.

Trở lại dưới đại thụ kia, nơi nào còn có bóng người bọn họ, là nàng sợ hãi, không nghĩ tới những người đó vậy mà ngay cả hết tối nay đều chờ không xong.

"Thao Thiết, có thể giúp ta tìm được bọn họ sao?" Lam Ánh Nguyệt đưa tay nhỏ xuống mũi tên trên thân cây, sát khí trong cơ thể từng chút lan tỏa.

Nhìn chung quanh lưu lại dấu vết chiến đấu, chỉ sợ là không ít người tới, bị áp chế liên tục kì khó chịu, liên tính người tới là Tam giai, bọn họ cũng không thể ngăn cản.

Tuy rằng chỉ ở chung nửa ngày, nhưng là nàng có thể cảm nhận được sự thân cận đến từ bốn thiếu niên kia, liền ngay cả Đông Phương Hàn một thân hàn khí thời điểm vừa mới tiến vào rừng rậm cũng là che chở cho nàng.

Những thiếu niên kia ngay từ đầu đã vô điều kiện che chở cho nàng, nàng cũng chưa khi dễ qua, làm sao có thể để người khác khi dễ được.

"Theo ta đi." Thao Thiết tự nhiên cảm giác được lãnh ý trên người nàng, cái cô gái này cũng không tính là ngốc, còn biết hỏi hần.

Hần cũng không dám nói cho nàng, hần chẳng những cảm giác được bốn người bọn họ, mà còn cảm giác được hơi thở của hơn mười con kiến.

Nhìn dấu vết trên một đường này, mặt Lam Ánh Nguyệt càng ngày càng đen.

Dọc theo đường đi, lại đào thải vài người, Lam Ánh Nguyệt bước chân nhanh hơn.

Trong đêm tối, Lam Ánh Nguyệt tăng nhanh tốc độ, đột nhiên nàng nghe được phía trước có tiếng người nói chuyện, "An Nhiên, không phải là người luôn luôn muốn vào đội ngũ của Tàn Ngọc bọn họ, sao hôm nay lại động thủ với bọn họ?"

An Nhiên nhìn thiếu niên bên cạnh một mặt đáng khinh, nếu không phải hần ta là nỗi danh thứ hai ở Phân viện Kiểm sĩ, nàng làm sao có thể cùng người như thế ở cùng một đội ngũ, nhưng là trên mặt vẫn như cũ mang theo tươi cười, "Đã vào này rừng rậm, không cùng một đội ngũ, thì là đối thủ. "

Thiếu niên bất quá mười sáu mười bảy tuổi, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hăm sâu, vừa thấy chính là ngày thường luôn lưu luyện nữ sắc, làm cho người ta nhìn qua hết sức phản cảm.

"Vậy ta giúp ngươi đào thải Tàn Ngọc bọn họ, có thể hay không? Ân?" Thiếu niên tham lam nhìn mỹ nhân trước mắt, nếu không phải kiêng kị thân thể bối cảnh của An Nhiên, hần đã sớm xuống tay, mỹ nhân ở ngay trước mắt, lại chỉ có thể nhìn, loại cảm giác này, thật sự là khó chịu a.

Hắn ta vừa mới đoạt một được tề từ đội ngũ khác về, hiện tại nhưng là đã khôi phục, đối phó mấy người kia, còn không phải chuyện dễ dàng sao.

"Vô si!" An Nhiên hưng hăng trừng mắt liếc nhìn hắn ta một cái, xoay người bước đi, người như vậy, còn mộng tưởng đến nàng ta, nàng ta hận không thể chuyển ánh mắt kia của hắn ta đi.

"Nữ nhân như vậy mới đủ vị!" Thiếu niên chẳng những không có sinh khí, ngược lại trong mắt một mảnh lửa nóng.

"Hạ lưu!" Thao Thiết nói.

"Xấu xa!" Lam Ảnh Nguyệt tiếp tục nói.

"Thấp kém!" Thao Thiết nhìn cũng không nghĩ lại liếc mắt nhìn cái thiếu niên kia một cái, đại khái nói cho Lam Ảnh Nguyệt một chút trình độ của mấy người kia.

Lam Ảnh Nguyệt nằm ở trên thân cây, cánh tay mảnh khảnh chống cằm, ánh mắt kia trên người mấy thiếu niên quét tới quét lui, cái thiếu niên đáng khinh kia là Tứ giai cao nhất, mặt khác hai người kia là vừa nhập Tứ giai, xem bộ dáng bọn hắn, Được tề áp chế kia đã giải.

Ngay tại thời điểm Thao Thiết suy xét có nên xuất ra diệt mấy con kiến này hay không, thì người nào đó còn ở bên cạnh ôi một tiếng liền ngã xuống dưới tàng cây. Thao Thiết mơ màng? Vừa rồi còn tốt lắm, nói như thế nào liền đổ gục.

Lam Ảnh Nguyệt phát ra tiếng vang, thành công khiến cho thiếu niên chú ý, thiếu niên đã đi tới, lại phát hiện một thiếu nữ nhỏ bé yếu ớt nằm dưới tàng cây, hai mắt nhất thời sáng ngời, An Nhiên hắn ta không dám đụng vào, người khác thì cứ tùy ý vậy.

"Tiểu muội muội, ngã sấp xuống a, để ca ca đến đỡ ngươi." Thiếu niên không có hảo ý cười, chậm rãi duỗi tay hướng tới Lam Ảnh Nguyệt.

Thao Thiết lập tức che ở phía trước Lam Ảnh Nguyệt, lại trơ mắt xem cái tay kia xuyên qua thân thể của mình, hướng Lam Ảnh Nguyệt trên đất đi tới.

Ngay khi cái tay heo ú cách Lam Ảnh Nguyệt nửa tấc, Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, nháy mắt ánh mắt thiếu niên chống lại ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt, lại cũng vô pháp dời đi.

Hắn đứng thẳng thân mình, rút ra thanh kiếm to lớn nặng nề hướng hai người phía sau kia chém tới.

Hai thiếu niên kia nguyên vốn là ở bên cạnh xem náo nhiệt, nơi nào nghĩ đến hắn ta sẽ đột nhiên ra tay, "Lâm Triệt, chúng ta là cùng một đội ngũ a?!"

Nhưng mà Lâm Triệt phảng phất như mất hết tính người, kiếm khí xẹt qua nơi nào, cây xếp một loạt ngã xuống, hai người kia bị đánh cho trời tay không kịp.

Không thể đánh trả, bọn họ là Cung thủ, cận chiến căn bản không có nửa điểm ưu thế, Lâm Triệt lấy một địch hai, vẫn như cũ đem bọn họ áp chế gắt gao.

"Đem đạn tín hiệu giao ra đây cho ta." Lâm Triệt giơ kiếm, chỉ vào hai người nằm trên mặt đất, nói như vô cùng chính đáng.

Hai thiếu niên kia nghe hắn nói lời này, đều phải hoài nghi thánh giác bản thân, Lâm Triệt là đang làm gì a? Bọn họ là cùng một đội ngũ a, đem bọn họ đào thải đối với Lâm Triệt có chỗ gì tốt.

Ở thời điểm Lâm Triệt đánh đội hữu* của hắn ta, Lam Ảnh Nguyệt sớm đã chạy về phía xa, chỉ trong chớp lát, bầu trời liền sáng lên ba đạo hào quang (*đội hữu: bạn cùng đội)

Ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi hơi nhíu lại, An Nhiên, liền còn lại ngươi.

Hồi lâu, Lam Ảnh Nguyệt nghe được rất nhiều thanh âm ồn ào, chính là nơi này.

Liền tính Lam Ảnh Nguyệt biết bốn người bọn họ bị đuổi giết, nhưng là cảnh tượng thảm thiết trước mắt này vẫn là vượt quá tưởng tượng của nàng.

Chỉ thấy hơn một trăm thiếu niên đem bốn người bọn họ vây quanh chính giữa, Lâm Khiêm thả ra quang thuần* mỏng manh như vậy, đã vô pháp che chở hoàn hảo cho bốn người bọn họ, An Nhã bị bọn họ bảo hộ ở sau lưng, một đôi mắt to mất đi thần thái ngày xưa rồi. (*quang thuần: lá chắn ánh sáng)

Lúc này trên người bọn họ có vô số vết thương lớn nhỏ, quần áo rách nát, nơi nào còn có nửa phần bộ dáng công tử thế gia.

Có can đảm đứng tới người của nàng, những người này là không muốn sống chăng?

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt một thân sát khí, Thao Thiết nhắm hai mắt lại, trên người chậm rãi tỏa ra một tầng sương mù màu đen, sương mù nhanh chóng phân tán, phân tán vào bên trong rừng rậm, làm xong xuôi, bóng dáng Thao Thiết trở nên vô cùng trong suốt, thanh âm cũng không vang dội như ngày thường, "Nữ nhân, coi ta cho ngươi xem biểu diễn."

Lam Ảnh Nguyệt còn chưa có phản ứng, mặt đất đột nhiên chấn động, bụi đất nồng đậm trong rừng rậm bay lên, rất xa nàng liền nghe được thanh âm rít

gào cao thấp nối tiếp, nàng liếc mắt nhìn người kiều ngạo nào đó một cái, cười nói: "Cám ơn người, Thao Thiết."

Đêm đó, nhất định không thể yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vạn thú đột kích

Editor: Băng Phong Tuyết

"Hừ, biết tầm quan trọng của ta rồi chứ." Thao Thiết chui vào không gian, nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện, nếu là trước đây sao có thể hao phí nhiều tinh thần của hắn như vậy.

Trong đám người, Tần Ngọc nắm cái quạt xếp rách tung toé trong tay, trong mắt một mảnh màu đỏ, "Các người mà cũng có thể ngăn ta? Ha ha."

Một gã Cung thủ nhìn Tần Ngọc trước mắt, trong lòng phá lệ sáng khoái, ở trong Học viện, chỉ cần có trận đấu gì, trên cơ bản đều là không có bất kỳ sự tình gì của bọn họ, là không bị mấy thiếu niên trước mắt này nhận thầu, nhưng là không nghĩ tới năm nay hiệu trưởng cư nhiên nghĩ ra chiêu được tề áp chế này, "Không nghĩ tới các người cũng có hôm nay, còn không mau đem đạ tín hiệu giao ra đây."

"Người không xứng." Lâm Khiêm đưa tay sờ soạng vết máu nơi khóe miệng, đôi mắt khề híp, nàng cũng sắp trở về đi.

Liên ở thời điểm những kia thiếu niên người một lời ta tiếng làm cho túi bụi, trong núi truyền đến một trận thanh âm âm vang to lớn, ở trong đêm tối yên tĩnh càng chói tai, phảng phất như thiên quân vạn mã, phi nhanh mà đến, đất rung núi chuyển.

"Có ma thú." Âm thanh lạnh lùng của Đông Phương Hàn vang lên, "Rất nhiều."

Lâm Khiêm nở nụ cười khô, bọn họ đây là có bao nhiêu không hay ho, hiện tại gặp được ma thú không là chỉ còn đường chết sao?

Vùng núi ma thú chạy loạn, đem thiếu niên này dọa sợ, Hắc Vụ rừng rậm làm sao có thể có nhiều ma thú như vậy? Ngày thường bọn họ đều ở Học viện học tập, nơi nào gặp qua nhiều ma thú như vậy, nhìn đến cuộc chiến thế này, nhất thời bị dọa đến hoang mang lo sợ.

"Chạy mau a!" Không biết là ai hô to một tiếng, hiện tại không có gì quan trọng bằng mệnh của mình cả, nháy mắt vừa rồi đám người còn vây quanh chung quanh bốn người liền tản ra mọi nơi, cây đuốc trong tay đã tắt, chỗ bốn người nháy mắt tối đen như mực.

Nhìn trong rừng cây kia một đàn ma thú đang lao tới, bốn người đều gắt gao cầm nắm tay, một đám ma thú đã sắp vọt tới bên người bọn họ, thanh âm Tần Ngọc vô cùng trầm trọng, "Chuẩn bị chiến đấu."

Liên tính chỉ có một tia hi vọng, bọn họ cũng sẽ không thể giờ tay chịu trời.

Mà bốn người đã chuẩn bị tốt chiến đấu tư thế, nhưng không cần chờ đến khi ma thú công kích, bởi vì, bọn họ bị tất cả ma thú, bỏ qua.

Vốn có một ít ma thú đã vọt tới trước mặt bọn họ, lại miễn cưỡng ngừng bước chân, quay đầu bước đi, phảng phất như bọn họ là mãnh thú hồng thủy, chạy đi rất xa.

Bốn người hai mắt nhìn nhau, đây là tình huống gì?

Bọn họ có kinh khủng như vậy sao? Tất cả ma thú này cư nhiên đều lách qua bọn họ.

Những thiếu niên này bị ma thú đâm cho chạy trốn loạn chung quanh, thấy đến một màn như vậy cũng là sợ ngây người, chẳng lẽ cái vị trí kia có cái gì đặc thù? Ma thú không dám đi qua?

Vì thế có mấy cái thiếu niên thiếu nữ không sợ chết cư nhiên liền hướng chỗ đứng của bốn người chạy qua, phảng phất như chỗ mấy người kia đứng chính là phong thủy bảo địa.

Lúc này đám người Tần Ngọc cũng là không hiểu ra sao, bất quá bọn họ có thể xác định là, ma thú không đi tới phía bọn họ cùng chỗ đứng này là không có nửa phần quan hệ, ma thú này là nhìn thấy bọn họ rồi mới đi.

Cho nên, thời điểm nhìn thấy đám thiếu niên kia hướng về phía bọn họ chạy tới, bốn người hiểu trong lòng mà không nói nở nụ cười.

"Tần tiểu gia, có thể cho chúng ta đứng cùng không?" Thiếu niên vừa rồi còn hùng hổ, lúc này đã bị ma thú đâm cho mặt mũi bầm dập.

"Ngọc ca ca, vừa rồi hắn mang theo những người đó đến đánh của chúng ta, chúng ta không cần cho hắn đi lại." An Nhã cầm lấy cánh tay Tần Ngọc,

hung tợn trừng mắt thiếu niên đằng trước.

"Bốn vị đều là đệ tử thế gia, chắc hẳn sẽ không cùng ta so đo." Một cái thiếu nữ dè dặt cẩn trọng mở miệng.

"Ngượng ngùng, ta rất keo kiệt." Lâm Khiêm tao nhã mở miệng.

Một câu nói vừa phát ra liền khiến cái thiếu nữ kia kém chút phun ra một búng máu, không nghĩ tới Lâm Khiêm nhìn qua ôn hòa, nói chuyện lại không chừa đường như vậy.

Nhưng là mặc kệ thế nào, bọn họ cũng muốn đứng ở bên kia, bởi vì bọn họ từ lúc đến gần Tần Ngọc bọn họ rồi, ma thú này cư nhiên liền không có đi lại, chứng minh cái địa phương kia khẳng định có vấn đề. rồi

"Muốn đi lại cũng có thể, đưa đủ năm vạn kim tệ, giao ra đây, một người có thể sang." Tần Ngọc nhìn người nào đó trong đám người, cười đến vô cùng nực cười. (Tiểu Tuyết: Tần ca bộc phát sự phức tạp hám lợi rồi =_=)

Cái gì? Năm vạn? Bọn họ làm sao có thể mang theo nhiều năm vạn kim tệ tùy thân như vậy! Hơn nữa, này không là tự chôn mình sao?

"Năm vạn, phải chứ, ta cấp." Thời điểm mọi người ở đây do dự, một cái bóng dáng nho nhỏ từ phía sau chen lên, chìa tay đưa qua hé ra kim phiếu.

An Nhã kém chút bật cười, vì vậy người này không ai khác, chính là Lam Ánh Nguyệt. (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ một khi đã ra tay, bách chiến bách thắng.)

Lam Ánh Nguyệt vừa mới nhập học, căn bản là không nhiều người nhận thức nàng, thời điểm tìm vây công tiểu đội của năm người bọn họ, Lam Ánh Nguyệt cũng không ở đó, cho nên bọn họ căn bản thật không ngờ, người này sẽ là người trong đội ngũ của Tần Ngọc bọn họ.

"Người có phải ngốc không? Năm vạn kim tệ, đáng giá sao?" Một thiếu niên nhin không được ra tiếng.

"Ta vừa rồi nhưng là thấy được Thất giai ma thú, ta cũng không muốn bị ma thú giết chết." Lam Ánh Nguyệt đem tiền giao đến tay Tần Ngọc, liền nghênh ngang đi tới phía sau bọn họ. (Tiểu Tuyết: Thánh nói dối a~)

Thất giai ma thú? Thật sự là hoàn cho bọn họ một cái tát, một cái thiếu nữ đi lên phía trước nói: "Tần thiếu gia, trên người ta không có nhiều kim tệ như vậy, có thể đánh giấy nợ sao?"

Tần Ngọc nhú mày, "Tự nhiên có thể, bất quá danh ngạch năm vạn này chỉ có một người, kế tiếp là mười vạn, hơn nữa danh ngạch hữu hạn."

Một bên Lâm Khiêm nhanh chóng từ trong trữ vật giới chỉ lấy ra giấy bút, thậm chí còn có xà cái bàn, Lam Ánh Nguyệt khoe miệng vừa kéo, ở trong giới chỉ của Lâm Khiêm chứa cái bàn là muốn làm chi?

Vừa rồi vẫn là năm vạn hiện tại liền muốn mười vạn? Cái thiếu nữ kia do dự, mười vạn kim tệ cũng không phải là một con số nhỏ.

Ngay khi nàng ta do dự, đồng thời một thiếu niên xếp hàng cuối cùng phát ra một tiếng hét thảm, mọi người vừa quay đầu lại, phát hiện người nợ bị ma thú đánh bay ra xa mấy thước, thiếu nữ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, "Tần thiếu gia, mười vạn kim tệ, ta viết."

Không lâu trước nhóm thiếu nam thiếu nữ còn đuổi giết bốn người, lúc này tất cả đều run run, xếp hàng ở viết giấy nợ, trường hợp thần kỳ quái dị.

Nhìn mấy chục người chậm rãi phía sau, năm người ăn ý nhìn nhau một chút, trò hay bắt đầu phía trước đã đến điểm hứng thú còn lại của tiết mục, cũng là không sai.

"Nhóm của các ngươi đã đều đã giao tiền, chỗ này nhường lại cho các ngươi." Tần Ngọc thu giấy nợ xong, liếc mắt nhìn mấy người phía sau một cái, hướng bọn họ lộ ra tươi cười ý vị thâm trường, chạy vào đàn ma thú.

Nhóm thiếu niên không hiểu nhìn bóng lưng mấy người rời đi, có địa phương an toàn không hảo hảo đứng, vì sao còn muốn đi vào đàn ma thú đâu? (Tiểu Tuyết: Đến lúc này còn ngu như vậy)

Nhưng mà, một màn làm bọn hắn học máu đã xảy ra, nơi Tần Ngọc bọn họ đi qua, tất cả ma thú toàn bộ đường vòng mà đi, căn bản không có nửa phần ý tứ muốn công kích bọn họ.

Cũng có ma thú đã vọt tới bên người bọn họ, vì không đụng vào bọn họ, đột nhiên xoay phương hướng, cùng ma thú bên cạnh đâm vào nhau, trở mình ngã xuống đất.

Lam Ánh Nguyệt kiêu ngạo từ trong đám người đi ra, quay đầu đối với một đám thiếu niên tròn mắt há hốc mồm nói: "Ngốc là ai, các ngươi lập tức rồi sẽ biết."

Mọi người không hiểu là sao, ngay khi Lam Ánh Nguyệt rời đi xa khỏi đám người, một đám ma thú lại hướng những thiếu niên đó chạy vội tới, nhóm thiếu niên tay chân cứng ngắc nhìn tình cảnh này, chỗ này không phải khu an toàn sao? Vì sao còn có thể có ma thú đi lại!

Lúc này, một ít người đã nghĩ rõ ràng nguyên do sự tình, thiếu nữ kia căn bản chính là người của Tần Ngọc bọn họ, bọn họ rốt cục lý giải câu nói của thiếu nữ kia là có ý tứ gì, nhất thời tức giận đến học máu, chung quanh bỏ chạy.

Bọn họ cứ nhiên bị mấy người kia đùa giỡn! Mấy người Tần Ngọc rõ ràng chính là đang trả thù a, mà bọn họ cứ nhiên là tự dằn thân lên đi.

May mắn là, bởi vì liên quan đến việc Thao Thiết mê man, đám ma thú thời gian dài không nhận được mệnh lệnh đã chậm rãi thối lui, bằng không những thiếu niên đó, chỉ sợ thảm hại hơn.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bốn người dưới tàng cây ý cười dạt dào, khóe miệng giờ lên cười khế, nàng vừa rồi bắt quá chỉ dùng một ánh mắt, bọn họ liền đã hiểu ý tứ của nàng, thật tốt.

"Chắc chắn chắc, tiểu Ngọc, cây quạt này của ngươi, thực sự muốn hình muốn vẽ." Trong tay Lam Ảnh Nguyệt cầm một lọ Dược tề, chậm rãi tiêu sái đến trước mặt bốn người.

"Thần tượng! Ô ô, ngươi rốt cục cũng đến đây, ta biết ngươi sẽ rời cứu nhóm chúng ta mà." Anya nhìn thấy nàng, bay thẳng bỏ nhào đến người Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt đưa tay tiếp được nàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của nàng, trong tay đang đưa bình Dược tề kia, khẽ cười nói: "Giờ là thời điểm khiến nhóm thiếu niên không biết điều kia thừa nhận lỗi của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Làm nhục làm nhục

Editor: Băng Phong Tuyết

Nguyên bản bốn người đã chật vật không chịu nổi, nghe được lời của nàng, không khỏi hai mắt tỏa ánh sáng, An Nhã nhìn Dược tề trong tay nàng, kinh hô: "Thần tượng ngươi là Dược Tề Sư sao?"

"Dược tề này không phải do ta luyện, mà là người khác." Lam Ảnh Nguyệt từ trong không gian lại lấy ra một lọ Dược tề, dược này là nàng vừa vặn thừa lúc hỗn loạn từ trên người người khác lấy được.

Bốn người trầm mặc, chẳng lẽ là đoạt được? Nhìn biểu cảm kia của nàng, phỏng chừng đúng vậy.

"Đám ma thú kia là ngươi triệu hồi đến?" Tần Ngọc cảm thấy loại ý tưởng này có chút không thể tưởng tượng, nhưng là, đám ma thú đó không công kích bọn họ, loại đãi ngộ khác nhau thế này, rõ ràng chính là có vấn đề.

"Ta cũng không có năng lực kia." Lời Lam Ảnh Nguyệt nói nhưng là lời nói thật, đây đều là công lao của Thao Thiết.

Nhưng là bốn người rõ ràng không tin a?

Đám ma thú kia chẳng lẽ là tự mình chạy tới a? Năm ngoái bọn họ từng đi qua nơi này, tất cả ma thú của Hắc Vụ rừng rậm này cộng lại cũng không có khả năng nhiều như vậy?!

Không thể không nói, Tần Ngọc nghĩ cũng có một phần đúng, bởi vì, Thao Thiết đem ma thú xung quanh Hắc Vụ rừng rậm gọi đến một lần a, cho nên hiện tại mới có cảnh tượng đồ sộ này!

Thấy Lam Ảnh Nguyệt không muốn nhiều lời, bốn người cũng ăn ý không hỏi, nhưng là trong lòng bọn họ đều rõ ràng, trên người thiếu nữ trước mắt có rất nhiều bí mật, hoàn hảo bọn họ cùng nàng là một phe, bằng không, giấu lại là vô cùng thâm.

Bốn người uống xong Dược tề, lực lượng toàn thân đã trở lại một chút, nguyên bản mấy người đã sắp tê liệt trên đất, nháy mắt liền dần dần tỉnh táo.

Bắt quả trên người họ miệng vết thương lớn nhỏ, nhìn qua vẫn như cũ đập vào mắt người khác, khiến người nhìn thấy đều muốn đau lòng.

Tuy rằng trong không gian của nàng có rất nhiều dược thảo, nhưng là, hiện tại Thao Thiết lâm vào ngủ say, nàng căn bản còn không biết những dược thảo này, cũng không dám dễ dàng cho bọn họ ăn.

"Đi, chúng ta đi tìm những con kiến đó." Ánh mắt trời trên mặt Tần Ngọc lộ ra một tia ác ý cười, giờ tay lên, một trường cung màu bạc xuất hiện ở trong tay hắn.

Lâm Khiêm tao nhã sửa sang lại nếp nhăn trên người, "Ta cho tới bây giờ đều không thích đánh nhau, chỉ thích, làm nhục."

"Muốn chết." Đông Phương Hàn một thân quanh quẽ* hiện ra. (*quanh quẽ: lạnh lẽo, buồn tẻ)

"Thần tượng, ngươi liền ở một bên xem là tốt rồi." Trong ánh mắt thật to của An Nhã lộ ra một tia ánh sáng lạnh, những người đó, khẳng định cùng cái

An Nhiên nữ nhân kia thoát không khỏi quan hệ.

"Chi còn một canh giờ nữa thì trời đã sáng, tốc độ chúng ta mau lên một chút, còn có thể cho Tiểu Ngọc một màn lễ hội yên hoa* đâu." Lãnh ý trong mắt Tần Ngọc đã rút đi, lộ ra rõ ràng tính cách vui cười. (Tiểu Tuyết: Câu Tần ca nói nghe quái quái mà không biết quái chỗ nào) (*yên hoa: pháo hoa. Chương trước quên giải thích)

"Các người không cần thiết nghỉ ngơi một chút sao?" Nhìn miệng vết thương trên người bọn họ, Lam Ảnh Nguyệt cũng cảm thấy đau.

"Chút tiểu thương này cũng không có biện pháp ngăn cản lửa giận của ta!" Nói xong, bốn người liền giống đánh tiết gà mà đi ra ngoài.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, lễ hội yên hoa? Nàng nhưng là rất chờ mong đâu.

Mà nhóm thiếu niên vừa mới bị ma thú tách ra, cũng không biết, tai nạn kế tiếp.

Có mấy thiếu niên mắt thấy được bốn người Tần Ngọc hùng hổ, cả kinh kêu lên: "Tần Ngọc đến đây, chạy mau!"

"Muốn chạy?" Tần Ngọc toàn thân cười lạnh, năm mũi tên phá không mà đến, nháy mắt cắm ở dưới chân ba thiếu niên kia, nếu bọn họ còn dám động một bước, tên kia sẽ bắn thủng chân bọn họ!

Thiếu niên run rẩy sợ hãi nhìn bốn người trước mắt, bọn họ đã khôi phục, nhớ tới bản thân năm ngoái gặp được, chỉ cảm thấy vạn phần phần chĩ!

"A, vừa rồi không phải rất lợi hại sao? Không phải muốn cướp đạn tín hiệu của bốn cô nương sao? Hiện tại bốn cô nương liền đứng ở chỗ này, người nhưng là đi lại lấy nha!" Trên mặt An Nhã lộ ý cười nhợt nhạt, ma pháp trường trong tay lại tùy thời chuẩn bị công kích.

Nhóm thiếu niên khóc không ra nước mắt, bọn họ nơi nào còn dám đi qua a?!

"Các người nếu quý xuống nhận sai, bốn thiếu gia còn có thể cân nhắc xuống tay nhẹ một chút." Lâm Khiêm ôn nhuận nhìn hai chi đội năm người trước mắt, cái thiếu niên cầm đầu kia, thời điểm vừa rồi vây công bọn họ nhưng là kêu lợi hại nhất đâu?

Thiếu niên vừa nghe, bọn họ ai không biết Lâm Khiêm nóng tính, ở mặt ngoài nhìn qua vô hại nhất, trên thực tế trong mấy người là người xuống tay nặng nhất, hiện tại bọn họ rơi vào trong tay hắn, trừ bỏ không chết cũng muốn mất mấy lớp da?

Đối với cái nhìn thoáng qua của mấy người đó, tập thể quyết định quý xuống, nhưng mà, hai chân bọn họ lại như là bị cái gì cuốn lấy vậy, vô pháp mấy may nhúc nhích!

"Cư nhiên ngay cả quý xuống cũng không chịu, ta ngay cả một lý do muốn tha cho các người cũng không có." Lâm Khiêm nở nụ cười, một bộ đáng rất là buồn rầu.

An Nhã lại nhìn không được nở nụ cười, vụng trộm hướng Lâm Khiêm nói: "Khiêm ca ca, ta vừa rồi nhưng là nhìn thấy người vụng trộm phóng phép ràng buộc với bọn hắn đâu!"

"Khụ khụ, nào có?" Lâm Khiêm có chút mất tự nhiên, nha đầu kia, ánh mắt cũng rất sắc bén. (Tiểu Tuyết: Chém a~)

Cơ hồ là đồng thời, vô số băng trụ, hỏa cầu*, cung tên đều hướng tới đám thiếu niên kia bay đi, nhưng là đều tránh các vị trí hiểm yếu trên cơ thể, làm cho bọn họ thống khổ không chịu nổi, nhưng cũng sẽ không mất mạng, đám thiếu niên này đều không thể đánh trả. (*băng trụ, hỏa cầu: nhũ băng, quả cầu lửa)

Đông Phương Hàn căn bản không có ra tay, ôm kiếm lạnh lùng nhìn thiếu nam thiếu nữ nằm trên đất, làm cho hắn ngay cả hứng thú ra tay cũng không có.

Kế tiếp, mấy người ngay cả những lời vô nghĩa cũng không muốn nói, gặp được liên chuyên tâm động thủ, một ít thiếu niên trên cơ bản còn chưa có phản ứng gì, đã bị đông lạnh thành hảm băng.

Có đôi khi An Nhã có hứng thú, còn có thể phóng lên một nắm hỏa, sau đó lại rải đầy băng hoa, mấy người chơi đến bất diệc nhạc hồ.

Đông Phương Hàn hé ra khuôn mặt rét lạnh, đi qua chỗ nhiều người, trọng kiếm vung lên, bay hết một mảnh người, còn ghét bỏ mở miệng nói: "Quá yếu."

Đám thiếu niên này quả thực là có nỗi khổ không nói được, trong bốn người, An Nhã là Tứ giai cao nhất, ba thiếu niên kia nhưng là Ngũ giai cao nhất a?!

Ngũ giai cao nhất là cái khái niệm gì, là một thể hệ thanh niên đứng đầu Phụng Quốc tồn tại, ngay cả thể hệ trước cũng có rất nhiều người, suốt đời đều không thể tới cái kia độ cao, bọn họ có thể so sánh sao?

Trên bầu trời đạn tín hiệu cao thấp nối tiếp, ở trong đêm tối nở rộ nhiều đóa hoa nhỏ, xán lạn vô cùng, rất nhiều người đều nhớ được đêm hôm đó, bầu trời đêm Hắc Vụ rừng rậm sáng như ban ngày.

Trong rừng cây, An Nhiên vô mục đích tìm kiếm chung quanh, thời gian càng dài trong lòng càng bất an, đội hữu của nàng toàn bộ đều không thấy.

Trừ bỏ cái Được Tề Sư kia là bị đào thải sớm nhất, mặt khác ba người kia nhưng là rõ ràng đã khôi phục thực lực, không có khả năng sẽ bị đào thải, nhưng là nàng ta cư nhiên ngay cả cái bong của bọn họ cũng tìm không thấy.

Hơn nữa, tối nay Hắc Vụ rừng rậm phá lệ quý dị, cư nhiên cùng lúc xuất hiện nhiều ma thú như vậy.

Nhìn đạn tín hiệu trong không trung, An Nhiên có chút luống cuống, chẳng lẽ là Tàn Ngọc bọn họ đã khôi phục thực lực? Nhưng là, trong đội ngũ bọn họ cũng không có Được Tề Sư a?

Chẳng lẽ những người đó đều không đắc thủ sao?

"An Nhiên tiểu thư, người làm sao ở trong này?" Đoàn người Lam Hạo Phong cùng Lam Nguyệt Ngôn, vừa rồi vì tránh né ma thú tán loạn chung quanh, không nghĩ tới nhưng lại gặp An Nhiên.

Sự tình đêm đó sau này bằng hữu của hắn nói với hắn, đem hắn dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hắn một chút cũng không nhớ gì cả, nhưng sự kiện kia lại là xảy ra vô cùng chân thật, trí nhớ của hắn như là biến mất vô căn cứ.

Này không khỏi cũng quá quý dị, nhưng là nghĩ lại, cũng không phát hiện có chỗ nào khả nghi.

Sáng sớm ngày hôm qua đi tìm An Nhiên xin lỗi, nhưng là An Nhiên lại không đồng ý gặp hắn, không nghĩ tới gặp ở trong này.

An Nhiên nhìn thấy người đến là Lam Hạo Phong, xoay người muốn đi, hảo cảm của nàng đối với Lam Hạo Phong sớm đã bởi vì sự tình tối hôm đó mà không còn sót lại chút gì.

"An Nhiên tiểu thư, đội hữu của ngươi đều đã bị đào thải, hiện tại ngươi cùng hội với chúng ta thì có lẽ tốt hơn." Lam Hạo Phong tự nhiên biết An Nhiên giận hắn, cũng không dám đứng quá gần.

Thân mình An Nhiên cứng lại rồi, hoài nghi của nàng đã được chứng thực. Bọn họ bị đào thải, nhất định chính là mấy người Tàn Ngọc khôi phục thực lực, bằng không lại có ai có cái bản sự kia.

Nhưng là, nếu là như thế này, nàng ta chẳng phải là đã định sẽ thua rồi? Muốn nàng ta mặc cái yếm đỏ khiêu vũ trước mặt mọi người? Không, loại chuyện này tuyệt đối không thể phát sinh ở trên người nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Tinh linh biến thái

Editor: Băng Phong Tuyệt

"An Nhiên tiểu thư, nếu ngươi nguyện ý tha thứ ta, ta nguyện ý trợ giúp ngươi trừ bỏ những người đó." Lam Hạo Phong nhìn chằm chằm bóng lưng An Nhiên, hắn không thể cứ như vậy mất đi cái cô gái này.

"Chỉ bằng ngươi? Ngươi đánh thắng được bọn họ?" An Nhiên chẳng phải xem thường Lam Hạo Phong, mà là mấy người Tàn Ngọc thực lực rất cao, người bình thường căn bản là không phải là đối thủ của bọn họ.

Lam Hạo Phong nghe An Nhiên nói, trong lòng tuy là không cam lòng, nhưng là không thừa nhận cũng không được, thực lực của mấy thiếu niên kia hắn ta thật sự là theo không kịp.

"An Nhiên tiểu thư, vừa rồi ta nhìn thấy một Thất giai ma thú, cũng ở nó trên người thả Ấn ký Truy tung, chúng ta không được, ma thú kia còn không thể giải quyết bọn họ sao?" Lam Hạo Phong hơi hơi nắm hai đấm, mắt nhìn chằm chằm An Nhiên.

An Nhiên có chút do dự, nàng ta muốn An Nhã cùng cái nữ hài kia chết, nhưng là nàng cũng không muốn mệnh của ba thiếu niên kia, nhưng là, nếu bọn họ không có việc gì, liền đại biểu nàng ta thua.

Đại giới như vậy, nàng ta thừa nhận không dậy nổi.

Vì thế, nàng ta cắn răng nói: "Hào, nếu ngươi có thể đem mấy người bọn họ đào thải, ta đây liền tha thứ ngươi."

"Đại ca." Lam Nguyệt Ngôn cũng không đồng ý việc làm của Lam Hạo Phong, bọn họ như vậy đã chậm trễ rất nhiều thời gian, đến bây giờ bọn họ nhưng là một viên ma hạch cũng không có thu thập được.

"Muội muội, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn An Nhiên tiểu thư thua tiền đặt cược của trận này sao?"

Lam Nguyệt Ngôn rầu rĩ đứng ở một bên, nàng ta thua tiền đặt cược của trận này cùng nàng có quan hệ gì? Nếu nàng bị đuổi ra khỏi Từ ban, tất cả đều là do cái cô gái này làm hại!

"Nhị tiểu thư đã không đồng ý, vậy không miễn cưỡng." An Nhiên nói xong, làm bộ muốn đi.

Lam Hạo Phong nóng nảy, thật vất vả khiến An Nhiên cho hắn ta cơ hội, hắn ta làm sao có thể để Lam Nguyệt Ngôn phá hỏng chuyện của hắn, "An Nhiên tiểu thư ngược lại cứ yên tâm, ta nhất định nói được thì làm được."

Việc đã đến nước này, Lam Nguyệt Ngôn phản đối nữa cũng là vô ích, cùng bọn họ một đội từ hai ra ba người, sắc mặt cũng khá là khó coi, nhưng là ngại thực lực của Lam Hạo Phong, cũng không dám lắm miệng.

Vì thế mấy người liền bắt đầu kế hoạch làm sao đem bọn họ dẫn lại.

Lam Ảnh Nguyệt không biết bọn họ đã bị nhớ thương, còn nằm ở trên thân cây đánh ngáp nhìn mấy người cách đó không xa đang thu hoạch đạn tín hiệu.

Hiện tại nhóm thiếu niên này, chỉ cần nhất nhìn thấy bốn người bọn họ, toàn bộ đều tự động đem đạn tín hiệu thả đi, quyết đoán chạy lấy người.

Chê cười, ở trước mặt mấy người bọn họ, còn nghĩ muốn chống cự? Đó là muốn chết!

Đột nhiên, Lam Ảnh Nguyệt bật dậy, mũi chân phác họa một đường đi qua một gốc cây khác, toàn bộ cơ thể trở mình đi qua, tóc dài đến thắt lưng của nàng trên không trung vẽ ra một đường cong duyên dáng, bất quá một giây nàng đã ly khai nhánh cây vừa rồi.

Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đứng ổn định, trước mắt đã xuất hiện một nam nhân quái dị, hắn có một đôi mắt lục sắc quả thực giống thủy tinh trong suốt ngâm trong nước, mắt hơi hơi lơ lửng. Đồng tử tinh thuần cùng yêu mị dung hợp kỳ diệu thành một loại phong tình rất xinh đẹp, một đầu tóc màu bạc ở trong đêm đen phi vũ. (Tiểu Tuyết: Tinh linh ca đã hiện thân, xin cẩn thận!)

"Tiểu tử hảo kinh người." Nam tử không nghĩ tới, tiểu bắt điểm trước mắt này, cư nhiên có thể phát hiện hắn tồn tại, ánh mắt đẹp của hắn lóe sáng, phảng phất đang nhìn con mồi của mình.

"Người là ai?" Lam Ảnh Nguyệt tuy rằng ở mặt ngoài thoát nhìn trấn định, kỳ thực nội tâm sớm đã vô pháp bình tĩnh, bởi vì vừa rồi người này cơ hồ là xuất hiện một cách vô căn cứ, bởi vì liên quan đến kiếp trước là sát thủ, nàng theo bản năng mà phản ứng, nhưng là nàng căn bản không cảm giác được hơi thở của người này.

"Người kia vì sao lại ở trong này?!" Thao Thiết mở to mắt, liền thấy được một màn kinh người trước mắt, cái biến thái chết tiệt kia cư nhiên xuất hiện ở nơi này!

"Hắn là ai vậy?" Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng thở ra, Thao Thiết rốt cục cũng tỉnh, hơn nữa, nghe khẩu khí của hắn, hắn cũng nhận thức quái nhân trước mắt này.

"Hắn là Tinh linh, ta trước kia chỉ thấy qua hắn." Thao Thiết cảm thấy hảo buồn rầu, Tinh linh biến thái này khẳng định là vì sự kiện kia mà tới.

Tinh linh? Nàng nhìn thấy qua trên sách ghi lại, thế gian này là có Tinh linh tồn tại, nhưng là bình thường bọn hắn đều sẽ không rời khỏi Tinh Linh đại lục.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày đánh giá người trước mắt, hơn nữa, không phải nói Tinh linh đều là thuần lương vô hại, thiên chân khà ái sao? Nam nhân trước mắt này toàn thân tản ra hơi thở nguy hiểm, nơi nào có nửa phần đáng Tinh linh.

"Người đánh thắng được hắn sao?" Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy Tinh linh quái dị trước mắt này, một bộ dáng liền muốn lập tức đem nàng ăn luôn, rất nguy hiểm.

"Cho dù là thời kì toàn thắng trước kia, ta cũng đánh không lại hắn." Thao Thiết thật buồn rầu, Tinh linh biến thái này, sức chiến đấu cũng là cực kì biến thái a?! (Tiểu Tuyết: Đáng đời, cho hết dám kiêu ngạo!)

Vết thương trên người hắn ta phỏng chừng vẫn là lưu lại từ lần đó đi, nhưng là liền tính hắn ta bị thương, hắn (Thao Thiết) như trước đánh không lại hắn ta.

Lam Ảnh Nguyệt liền cùng nam nhân trước mắt nhìn nhau, không nói một lời, không khí cực kì khẩn trương.

Đột nhiên, vừa rồi Tinh linh còn một bộ dáng cao lãnh đột nhiên hai tay nắm chặt, ôm ở trước ngực, chớp mắt nói: "Người liền cho ta ăn một ngụm đi? Liền một ngụm?" (Tiểu Tuyết: Tinh linh ca nói một câu quá giết phong cảnh...)

A? Lam Ảnh Nguyệt ngây người? Thái độ này có phải hay không chuyển biến quá nhanh?

Còn có, tinh linh không phải ăn chay sao? Vì sao hiện tại muốn ăn nàng, nhưng lại là một bộ dáng đáng thương hề hề. (=.=) (OAO)

Thao Thiết nhìn Tinh linh như vậy, quả thực không đành lòng nhìn thẳng, bất quá Tinh linh biến thái này vốn là không có tiết tháo, vì được ăn một ngụm, cái gì hắn làm được đều xuất ra, từ trước kia đến bây giờ, một điểm đều không có thay đổi.

"Vậy ngươi muốn như thế nào mới đồng ý cho người ta ăn một ngụm thôi? Chẳng lẽ muốn ta hầu hạ ngươi cả đêm?" Tinh linh chớp mắt to, sáp vào người Lam Ảnh Nguyệt.

"Khụ khụ." Lam Ảnh Nguyệt kém chút bị sặc nước miếng của mình đến, đây là cái Tinh linh gì?

"Chỉ cần ngươi đồng ý cho ta ăn một miếng, người ta có thể mỗi ngày làm ấm giường cho ngươi, các loại tư thế đều có thể?! Ăn?" Nói xong cư nhiên hướng Lam Ảnh Nguyệt phao một cái mị nhãn, đưa tay kéo áo ra phát ra âm thanh phàn phật, lộ ra khuôn ngực rần chắc. (Tiểu Tuyết: Quyền rũ một cách trắng trợn a... người ta cũng muốn, Tinh linh ca cũng đến quyền rũ người ta đi nha!)

Lam Ảnh Nguyệt nhìn mà tròn mắt há hốc mồm, thịt của nàng khi nào thì trở nên được hoan nghênh như vậy, chỉ nghe qua yêu quái cướp thịt Đường Tăng để ăn, không nghĩ tới hôm nay cư nhiên từ đâu ra cái Tinh linh biến thái muốn ăn nàng. "Không thể ăn đi."

"Ăn ngon, ăn ngon." Tinh linh chớp đôi mắt xanh biếc, vẻ mặt chờ mong nhìn Lam Ảnh Nguyệt.

Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng khê co rút, hần lại chưa ăn qua, làm sao mà biết là ăn ngon, "Ngươi khẩu vị có phải hay không quá nặng?"

"Không có a, rõ ràng hết sức tươi mát." Tinh linh mím môi, một bộ dáng ta thật biết điều ta thật thuần lương. (Tiểu Tuyết: Ách... thuần lương...)

Lam Ảnh Nguyệt lại nghĩ muốn tròn trắng mắt, ngươi làm sao biết 'hết sức' tươi mát?! Ngươi muốn ăn thịt của ta a!

"Người ta tìm lần toàn bộ đại lục mới tìm được ngươi, vô luận như thế nào ngươi đều phải đưa người ta ăn một ngụm." Tinh linh nhìn Lam Ảnh Nguyệt vẫn là bất vì sở động, ánh mắt nổi lên nước mắt, nhìn qua hết sức đáng thương.

"Thịt của ta không thể ăn a." Lam Ảnh Nguyệt thật sự là chịu không nổi Tinh linh biến thái này, đột nhiên từ đâu ra liền muốn ăn nàng, ai có thể tiếp thu được?

"Ta không phải muốn ăn ngươi, ta là muốn ăn cánh hoa Anh Túc." Tinh linh tròn trĩnh mắt, hần là Tinh linh Vương tử thiện lương cao quý a, làm sao có thể ăn thịt người thịt đâu. (Tiểu Tuyết: Nguyệt tỷ bị Tinh linh ca cho rút dài một cách thảm hại. Bởi vậy mới nói, làm người không nên quá ảo tưởng a...)

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy, thầm nghĩ bạo đi, "Thao Thiết, ngươi vì sao không nói sớm?!"

"Ta đã quên nói cho ngươi, cánh hoa Anh Túc là Dược chữa thương tốt nhất thế gian, mà mầm móng là độc dược trí mạng." Thao Thiết một trận chột dạ, hần vừa mở mắt liền nhìn thấy Tinh linh biến thái này, cả người đều mơ màng, nơi nào còn kịp nghĩ đến cái khác.

Lam Ảnh Nguyệt hận không thể đem Thao Thiết cào ra đánh một chút, nhưng là nghĩ đến lúc trước hần vì nàng hao hết tâm thần, lại khê thờ dài một cái.

Thao Thiết khẳng định là đã sớm biết, này biến thái tinh linh chính là cảm ứng được này hoa Anh Túc trong không gian a, hơn nữa phỏng chừng trước kia hần đã ăn cánh hoa Anh Túc, nhưng mà Thao Thiết cư nhiên không nói với nàng!

Hại nàng không công rồi rầm nửa ngày, tỉnh táo lại, Lam Ảnh Nguyệt lại nhủ mảy, "Còn có ai có thể cảm ứng được không gian của ta?"

"Có thể cảm ứng được không gian Anh Túc này, trừ bỏ chủ nhân Ám Vực, chủ nhân Thần Vực chính là vị trước mắt ngươi này, hơn nữa phải cách ngươi rất gần mới cảm ứng được."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn Tinh linh đáng thương hề hề trước mắt, tồn tại mạnh mẽ như vậy, hiện tại nàng nhưng là không thể trêu vào, vì thế thuận tay liền ném cho hần một đóa hoa, "Cầm."

Tinh linh lập tức hai tay nâng đóa hoa lên, phảng phất như lấy được chí bảo, nhìn đóa hoa nhỏ màu đỏ kia ánh mắt tỏa sáng.

"Tiểu Dật, không nghĩ tới ngươi nhìn qua ôn nhu nhược nhược, lại sinh mãnh như thế."

Lam Ảnh Nguyệt nghe vậy cúi đầu, liền thấy được bốn người ngây ra như phỗng.

Nàng lại quay đầu nhìn nửa thân trần của mẫu Tinh linh, giống như, hình ảnh như vậy, là có chút làm cho người ta miên man bất định a. (Tiểu Tuyết: Hiểu lầm, hiểu lầm lớn rồi a! Có ai muốn biết tiếp theo sẽ như thế nào không? Nhớ đón đọc.)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Cử tử nhất sinh

Editor: Băng Phong Tuyết

An Nhã tròn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh trước mắt, thần tượng quả thực là rất bá đạo, bất đồng với nữ tử tầm thường, cư nhiên dám đem nam sủng đưa đến đây.

Hon nữa nam nhân này đẹp quá a, không ngờ là tóc màu bạc, trừ bỏ Diệc Vương điện hạ, nàng còn chưa gặp qua ai tuấn mỹ như người này.

Lam Ảnh Nguyệt biết mấy người này tất nhiên hiểu sai, đầu đầu không thôi, "Các người nghe ta giải thích."

Tần Ngọc cười đến ý vị thâm trường, "Không cần giải thích, Tiểu Dật, chúng ta biết." (Tiểu Tuyết: Tần ca biết cái gì? Nói cho ta nghe với)

Lam Ảnh Nguyệt nhìn xuống xúc động mắt tròn trắng, ngón tay mảnh khảnh chỉ hướng Tinh linh biến thái kia, "Người, đem quần áo mặc vào cho ta."

"Thế nào? Coi như vừa lòng với dáng người của ta sao?" Tinh linh một bên chậm rì rì mặc quần áo, còn không quên ngượng ngùng cùng sợ hãi cấp Lam Ảnh Nguyệt phao mị nhãn, một bộ dáng nàng dâu nhỏ. (Tiểu Tuyết: Đừng quyến rũ người vô tâm vô phế như Nguyệt Tỷ, quyến rũ ta nè =3=)

Bốn người bên dưới nhìn mà hít một hơi thật sâu, không hổ là Tiểu Dật, ngay cả nam sủng cũng đặc biệt như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì trừng mắt nhìn Tinh linh phong tình vạn chủng, từ trên cây nhảy xuống, "Chúng ta đi thôi, nên đi thu thập ma hạch sử dụng cho khảo hạch."

"Người mặc kệ hử?" An Nhã tùy tay chỉ hướng người trên thân cây, ngẩng đầu vừa thấy, trên cây nơi nào còn có bóng dáng người nọ? Cái này, hử không tiêu thất?

Bốn người yên lặng liếc mắt nhìn nhau, đều ở trong mắt đối phương thấy được khiếp sợ, người có thể hử không tiêu thất, trừ bỏ Thần thú cùng Thánh thú, chính là, Siêu cấp Cường giả?!

Nhưng mà, người kia cư nhiên là nam sủng của Tiểu Dật? Còn có tin tức nào so với tin tức này kinh sợ hơn sao?

Yêu nghiệt này đến cùng là từ chỗ nào đến a?!

Bốn người sau lưng Lam Ảnh Nguyệt điên cuồng tiến hành quan sát khắp người bạn tri kỷ, Lam Ảnh Nguyệt vừa quay đầu lại, mấy người liền lập tức đối với nàng triển lộ ra nụ cười rục rịch.

Liền ngay cả Đông Phương Hàn mặt than, đều cứng ngắc khẽ động khóe miệng, nhưng là nụ cười kia, so với khóc còn khó coi hơn.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì quay đầu, mấy người này làm cái quỷ gì vậy?

Trời dần dần sáng lên, mấy người đều từ thắt lưng của mình lấy ra quần áo mới thay, trải qua một canh giờ điên cuồng, lần này học sinh khảo hạch đã bị bọn họ đào thải thất thất bát bát, vì thế mấy người nhàn nhã ngồi ở trên cỏ ăn này ăn nọ.

Khi mấy người đang nhàn chán vô nghĩa là lúc, một tiếng rít gào đánh vỡ yên tĩnh của rừng rậm, kinh động khiến vô số chim chóc bay đi, "Rống!"

Động tác trên tay mấy người dừng lại, Tần Ngọc đứng lên, nhìn phía trước bụi đất bay lên, giọng điệu trầm trọng nói: "Là Thất giai ma thú."

"Thất giai ma thú đã có năng lực suy xét, sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến, hon nữa, nghe qua, thanh âm kia cách chúng ta càng ngày càng gần a?" Ánh mắt Lâm Khiêm hơi hơi nheo lại, lộ ra một tia sáng lạnh.

"Có người muốn trừ bỏ chúng ta a? Làm sao bây giờ? Rất sợ đó." Tần Ngọc trên miệng nói sợ, lại chậm rãi lấy ra một cái khăn tay, xoa xoa ngón tay như ngọc của hử.

"Khẳng định là cái nữ nhân kia giờ trò quỷ." An Nhã biết chán ghét nhũ mầy, thực lực của ma thú vốn cực kì cường đại, bọn họ đánh cùng Thất giai ma thú phân thắng cơ hồ không có.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt hiện lên một tia cười lạnh, cái nữ nhân kia, còn tưởng rằng bản thân có cơ hội xoay người lại sao?

Quả thực là mơ mộng hão huyền.

Mấy người vừa mới lấy ra vũ khí, một quái vật lớn từ trong rừng rậm chạy trốn ra ngoài, mà phía trước nó còn có một người không muốn sống chạy loạn, người kia trong lòng tựa hồ còn ôm cái gì vậy.

"Thất giai Hoàng Kim Hồ." Tần Ngọc nắm trường cung chuẩn bị nhanh.

Lam Ảnh Nguyệt còn chưa có phản ứng lại, một đoàn thịt cầu hoàng kim sắc* liền hướng bản thân đánh tới, Lam Ảnh Nguyệt thậm nghĩ muốn chửi tục, kia rõ ràng là Hoàng Kim Hồ ấu tể**! (*thịt cầu hoàng kim sắc: khối thịt tròn màu vàng.**Hoàng Kim Hồ ấu tể: Hoàng Kim Hồ chưa trưởng thành, còn nhỏ)

Nàng nếu hiện tại chạy đi, tiểu Hoàng Kim Hồ kia nhất định liền đập xuống đất đi đòi nhà ma, ngay cả hiện tại Hoàng Kim Hồ đã rất khó đối phó, khỏi xướng lửa giận đến Hoàng Kim Hồ kia uy lực liền lớn hơn nữa.

Cái người kia vừa rồi còn không muốn sống chạy loạn, đem tiểu Hoàng Kim Hồ ném đi, thuận thế liền hướng con sông bên cạnh trốn đi.

Còn không chờ hấn lên vào trong nước, An Nhã cấp tốc niệm xong một cái chú ngữ, cái nam nhân kia liền lấy tư thế quái dị bị đông lạnh thành băng.

Hoàng kim hồ vừa thấy, nổi giận, không nghĩ tới cái nhân loại này cư nhiên còn có đồng lõa!

Nó mở ra miệng rộng, một chất lỏng sền sệt liền từ trong miệng phun ra, Lâm Khiêm cấp tốc vẫy tay thả ra một cái lồng phòng hộ, đem năm người bảo hộ ở bên trong.

Chất lỏng sền sệt kia ở giữa không trung, bị chặn, từ lồng phòng hộ trượt xuống, rơi xuống mặt cỏ, bắt quả nháy mắt, cỏ xanh vừa rồi còn sinh cơ dạt dào nháy mắt bị ăn mòn hầu như không còn, ngay cả bùn đất đều biến thành màu đen.

Mấy người sắc mặt đều có chút ngưng trọng, không nghĩ tới này Hoàng Kim Hồ trên người cư nhiên có kịch độc, hơi không chú ý, nhất định chết không toàn thây.

"Tiểu Dật, ngươi cùng tiểu Nhã đi trước đi." Lâm Khiêm đi lên phía trước, Thất giai ma thú, hai người các nàng còn chưa đủ cho ma thú chụp một cái tát.

"Chạy nhanh đi." Đông Phương Hàn đi lên phía trước, trong tay nắm trọng kiếm màu đen, một thân lãnh ý.

Lúc này, Hoàng Kim Hồ đã tấn công về phía mấy người, Tàn Ngọc vội vàng bắn ra năm mũi tên, nhưng là tên kia căn bản là không có cách nào phá được phòng thủ của Hoàng Kim Hồ.

Phòng hộ bị Hoàng Kim Hồ công kích hạ đã mơ hồ có cái khe, Lâm Khiêm ngực tê rần, theo Hoàng Kim Hồ mãnh liệt đụng vào, phòng hộ triệt để vỡ vụn.

Lâm Khiêm phun ra một ngụm máu tươi, An Nhã bước lên phía trước muốn kéo hấn lại, hấn lại một phen đẩy nàng ra, "Nói các ngươi đi!"

An Nhã vành mắt đỏ lên, giờ phút này, nàng làm sao có thể đi trước, quay đầu nói: "Thần tượng ngươi đi mau."

An Nhã xuất ra Ma pháp trượng liền vọt đi lên, "Đóng băng."

Bọn họ bảo hộ nàng như vậy, nàng làm sao có thể bỏ rơi bọn họ. Nhìn mấy người phía trước, Lam Ảnh Nguyệt nhẹ nhàng giờ lên một chút ý cười, đây là cảm giác có đồng bạn sao?

"Muốn ta ra tay sao?" Ở trong mắt Thao Thiết, Hoàng Kim Hồ tồn tại chỉ như con kiến bình thường.

"Tạm thời không cần, ta luyện tập trước."

Mấy người nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt không đi, ngược lại lại đi tới, sắc mặt đều đại biến, Lam Ảnh Nguyệt lại căn bản không cho bọn họ cơ hội nói chuyện, nàng cấp tốc cầm Băng Linh Thảo trong tay ném hướng mấy người, âm thanh lạnh lùng nói: "Giờ phút này còn thất thần, không muốn sống nữa?"

Mấy người nghe vậy, trong lòng đều minh bạch ý tứ của nàng, nhanh chóng đem Băng Linh Thảo ném vào miệng, linh lực sắp khô kiệt nhanh chóng tăng trở lại, một lần nữa bắt đầu chiến đấu.

Tay Tàn Ngọc vừa mới cầm cung tiễn lên, lại nhìn đến một màn kinh sợ, cung trong tay kém chút liền rơi xuống đất, nha đầu kia là muốn làm chi? (Tiểu Tuyết: *cười bí hiểm* Từ từ sẽ biết, không phải sao?)

Chỉ thấy Lam Ảnh Nguyệt cầm chủy thủ, lập tức nhắm phía Hoàng Kim Hồ, Lâm Khiêm lúc này vừa bị hoàng kim hồ đánh bay, thấy một màn như vậy, tâm đều treo cao đến cổ họng, hô lớn: "Tiểu Dật, trở về!"

Đó là Hoàng Kim Hồ a? Kia không phải tiểu ma thú a! Nha đầu kia thế nào đem chủy thủ liền tiến lên đâu? Nơi nào có Pháp sư dùng chủy thủ a!

Tuy rằng bọn họ cũng đều biết Lam Ảnh Nguyệt thiên phú rất cường đại, nhưng là hiện tại thực lực của nàng còn chưa được a, bây giờ mà xông lên, khẳng định lập tức sẽ bị đánh bay.

Lực chú ý của Hoàng Kim Hồ đang bị Đông Phương Hàn hấp dẫn, Lam Ảnh Nguyệt đẩy nhanh tốc độ, trong một hô hấp liền nhảy lên lưng nó, chủy thủ kia đối với ánh mắt hung hăng của nó liền đâm xuống, nhất thời máu tươi phun ra.

Hoàng Kim Hồ phát ra một tiếng hét thảm, động tác có một chút tạm dừng.

Mấy người ngây dại, vừa rồi tốc độ của Tiểu Dật, là tốc độ mà một Pháp sư nên có sao? Hơn nữa, ai từng thấy Pháp sư cận chiến buru hấn như vậy?

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày, cái chủy thủ này là Lam Ảnh Nguyệt thuận tay lấy trong lầu các của Phụng Diệc, không nghĩ tới cũng không tệ.

Thao Thiết không nói gì, cái cô gái này biết trong tay nàng là cái gì sao? Đó là Thần khí a, đừng nói cất Hoàng Kim Hồ nho nhỏ này, liền tính cất Thần thú cũng như cất rau.

Hoàng Kim Hồ nổi giận, một cái nhân loại nhỏ nhỏ cứ nhiên làm nó bị thương!

Nó rít gào, muốn đem người trên lưng xé thành mảnh nhỏ, tiếng hô chấn thiên.

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt thân hình nhanh nhẹn, ở trên người nó nhảy lên nhảy xuống, tốc độ nhanh đến mức chỉ còn một đạo tàn ảnh, chủy thủ kia ở trên người nó vẽ ra vô số vết máu, tuy rằng miệng vết thương này phi thường nhỏ, nhưng là một khi phá vỡ, tên của Tần Ngọc còn có thể nắm bắt cơ hội vô số tên hướng tới miệng vết thương nhỏ này vọt tới.

Bốn người nhanh chóng bắt đầu chuyển động, Lâm Khiêm cấp tốc giúp mấy người gia tăng phòng thủ, Băng Tăng của An Nhã làm chậm lại tốc độ của Hoàng Kim Hồ. Lần đầu tiên phối hợp, lại vẫn như cũ ăn ý mười phần, bọn họ cứ nhiên chậm rãi ngăn chặn Hoàng Kim Hồ, Hoàng Kim Hồ trên người treo đầy tên, liền như con nhím. (Tiểu Tuyết: Sao đọc đoạn này cảm thấy giống như tổ đội đang đánh boss trong game vậy...=.)

Liền trong lúc này, tiểu Hoàng Kim Hồ nằm trên mặt đất bộc phát ra một trận tiếng khóc to rõ, Hoàng Kim Hồ vừa nghe, giận tím mặt, sát khí nhanh chóng tăng vọt, cỗ linh lực cường đại mạnh mẽ nhất từ trên người Hoàng Kim Hồ tản ra, mấy người đều bị đẩy lùi ra ngoài, nó cứ nhiên tiến giai?! (Tiểu Tuyết: Trong tình huống này cứ nhiên còn tiến giai được. Bội phục bội phục!)

Đồng Phương Hàn bị nó một chiêu đánh bay ra ngoài mấy thước, nôn ra mấy ngụm huyết, lại cũng vô lực đứng lên.

Lam Ảnh Nguyệt cảm thấy toàn thân đều muốn rời ra từng mảnh, ngũ tạng lục phủ như là bị xé rách, Thất giai cứ nhiên cường đại như vậy.

Nhìn chằm chằm nhân loại trên mặt đất cách đó không xa, Hoàng Kim Hồ triệt để điên cuồng, nó rít gào nhằm phía Lam Ảnh Nguyệt, nó muốn chụp chết nhân loại này.

Bốn người đều bị trọng thương, thấy một màn như vậy, hồn đều sợ tới mức bay ra, cả kinh kêu lên: "Không cần."

Xa xa, An Nhiên nhìn tình cảnh này, trên mặt lộ ra ý cười điên cuồng, Hoàng Kim Hồ, mau đưa cái tiểu tiện nhân kia chụp chết đi!

Nàng đã chết, tất cả những thứ này liền coi như xong!

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Từ trên trời giáng xuống

Editor: Băng Phong Tuyết

Liền tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông, Hoàng Kim Hồ lại toàn thân cứng ngắc, tròng lớn hai mắt, thân thể cao lớn run nhè nhẹ.

Nó thất kinh nhìn nhìn chung quanh, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, dè dặt cẩn trọng thu hồi móng vuốt mình, chậm rãi gấp thất lưng giống đứa nhỏ làm sai chuyện, phủ phục trên mặt đất, ánh mắt tội nghiệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt. (Tiểu Tuyết: Cái hình ảnh này quen quen, hình như con Thanh Long kia cũng vậy a?! =.=)

Biến cố bất thành linh khiến mấy người Tần Ngọc ngậy ngẩn cả người, đây là chuyện gì xảy ra, vừa rồi Bát giai ma thú còn muốn đem mấy người bọn họ chụp chết a! Cứ nhiên hiện tại liền dụ ngoạn nằm úp sấp trên đất?

Có cần kích thích như vậy hay không a! (Tiểu Tuyết: Sau này còn nhiều thứ hơn thế này nữa. Nên làm quen dần đi a *nghiêm túc vỗ vai*)

Mà lúc này Hoàng Kim Hồ, đang ở nhu thuận nghe Thao Thiết khiển trách.

"Người có phải là đang chán sống không?" Thao Thiết hèn mọn nhìn Hoàng Kim Hồ trước mắt, nếu không phải là hần hiện tại không thể tiếp xúc với vật thể, hần thật muốn đi lên đá tên ngu xuẩn này mấy đá.

Hoàng Kim Hồ đáng thương hê hê lắc lắc đầu, nó thật không ngờ bản thân cứ nhiên gặp Thánh thú đại nhân, tuy rằng nhìn không thấy đại nhân, nhưng là cái hơi thở kia nó sẽ không nhớ lầm.

Nó cho rằng đại nhân đã chết vào lần chiến tranh đó, không nghĩ tới bản thân cứ nhiên còn có thể nghe được Thánh thú đại nhân dạy bảo, ô ô, ánh mắt thật to của Hoàng Kim Hồ cứ nhiên lệ nóng doanh đầy.

"Có thể hay không có chút tiền đồ?!" Thao Thiết hai tay khoanh trước ngực, một bộ dáng cao ngạo ngẩng cao đầu, "Đi, nhận sai."

Chớ không phải là nữ nhân Lam Ảnh Nguyệt kia nói Hoàng Kim Hồ là bị người lợi dụng, nó đem Lam Ảnh Nguyệt đánh thành như vậy, hần khẳng định sẽ không tha cho nó.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi ngồi dậy, không nói gì nhìn Thao Thiết, tên kia bày ra tư thế đó cho ai xem a? Trừ bỏ nàng, không ai thấy được hần như vậy được chứ?

Lúc này, bốn người kia đã chậm rì rì chuyển đến bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, đem nàng chắn phía sau, ai biết Hoàng Kim Hồ này có phải hay không đột nhiên lại nổi điên?!

Nghe Thao Thiết nói, Hoàng Kim Hồ chậm rãi đứng lên, không phải là xin lỗi thôi, cho dù Thánh thú đại nhân để cho nó đi tìm chết, nó cũng sẽ không chút do dự đi tìm chết.

Bốn người khần trương hề hề nhìn quái vật to lớn trước mắt, nhóm của bọn hần hiện tại quả nhiên là chịu không nổi một kích của Hoàng Kim Hồ này a, nhưng là bọn hần cũng sẽ không thể đầu hàng như vậy, cho dù đến một khắc cuối cùng.

Tâm mấy người nháy mắt nhắc tới cổ họng, An Nhã quay đầu đối với Lam Ảnh Nguyệt phía sau nói: "Thần tượng, kiếp sau chúng ta tái kiến*!" (*tái kiến: gặp lại)

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bốn người kia biểu cảm bi tráng, không khỏi vui vẻ, bọn họ sẽ không cho rằng Hoàng Kim Hồ còn muốn đến công kích bọn họ đi?

Hoàng Kim Hồ chậm rì rì chuyển đến trước mặt mấy người, chậm rãi nâng lên hai cái chân trước.

Lâm Khiêm chậm rãi lắc lắc đầu, không nghĩ tới bản thân cư nhiên lại chết ở trong này.

Ngay thời điểm bốn người cho rằng hần phải chết không thể nghi ngờ, Hoàng Kim Hồ ngóc nâng hai cái chân trước, lưng lay thoảng động cho bọn hần một cái cú đầu.

Sau đó vô tội nhìn bọn họ, như vậy tổng có thể đi? Nhưng là mấy người này vì sao lại phản ứng như vậy, chẳng lẽ bọn họ không tha thứ nó sao.

Mấy người nhìn dáng điệu thơ ngây khả ái của Hoàng Kim Hồ lúc này, cả kinh tới mức ngay cả tay cũng không biết thả nơi nào, An Nhã dè dặt cẩn trọng lôi kéo tay áo Tần Ngọc, "Ngọc ca ca, nó đang làm gì vậy?"

"Hần ra về xin lỗi." Lâm Khiêm một mặt mê mang, ai tới nói cho hần biết, đây là có chuyện gì?

"Xin lỗi?" Vừa rồi Hoàng Kim Hồ còn muốn giết chết nhóm bọn hần, cư nhiên cho bọn hần một cái cú đầu xin lỗi, hần thật sự vô pháp tưởng tượng.

"Người đi đi." Thao Thiết nhàn nhạt mở miệng.

Hoàng kim hồ chần chờ nhìn nhìn trong không khí, nó không muốn đi, nó muốn cùng Thánh thú đại nhân ở cùng một chỗ, nó tội nghiệp nháy mắt, chính là không hoạt động bước chân.

"Người cút nhanh cho ta!" Thao Thiết nổi giận, tên ngu xuẩn này còn muốn đi theo hần!

Hoàng Kim Hồ nghe được Thao Thiết nổi giận, lập tức ngậm tiểu Hoàng Kim Hồ trên đất rồi khỏi, chậm rì rì đi vào trong rừng rậm, mỗi bước đi kia cẩn thận, khiến bốn người đều phá vỡ nhận thức của bọn họ đối với ma thú cao cấp.

"Thần tượng, còn có thể ở cùng người thật tốt." An Nhã nhìn thấy Hoàng Kim Hồ đi rồi, trực tiếp đặt mông ngồi ở bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, vừa rồi nàng còn cho rằng bản thân chết chắc rồi.

"Xem như nhân họa đắc phúc, bằng không muốn đột phá lực giai này chỉ sợ còn phải tiêu phí không ít thời gian cùng tinh lực." Trong giọng nói Tần Ngọc mang theo kính hi, linh lực trên người dần dần nồng đậm lên, đây là dấu hiệu sắp đột phá.

Đồng Phương Hàn cùng Lâm Khiêm cũng có cảm giác đồng dạng, An Nhã sừng sốt, ba người bọn họ đây là đột phá đồng thời?

"Vì sao ta lại không có?" An Nhã buồn bực, nàng nhanh chóng điều động một chút linh lực của mình, phát hiện cách đột phá còn rất xa!

Ngũ giai đột phá đến lục giai cần một canh giờ, ba người bắt đầu ngồi xuống, Lam Ảnh Nguyệt lôi ra một phiến cánh hoa Anh Túc đưa cho An Nhã, An Nhã không nói hai lời liền nuốt xuống, dù sao nàng tin tưởng thần tượng sẽ không hại nàng.

Cánh hoa kia vừa mới xuống dưới, An Nhã chỉ cảm thấy một cổ nước ấm không ngừng di chuyển khắp toàn thân, đau đớn trên người nàng chậm rãi giảm bớt, còn miệng vết thương đỏ máu chậm rãi vẩy kết, nàng kinh ngạc há to miệng, đây là cái gì vậy.

"Thần tượng, có thứ thần kỳ như vậy cần phải giấu thật tốt, hiện tại có rất nhiều người xấu." Thứ này nếu để cho người ta biết, chỉ sợ là sẽ gây ra oanh động, mà thần tượng cư nhiên cứ như vậy cho nàng ăn.

Nghĩ nghĩ, An Nhã đột nhiên đánh mạnh về phía Lam Ảnh Nguyệt, "Thần tượng, người cư nhiên tin tưởng ta như vậy."

Lam Ảnh Nguyệt quả thực cười khổ không thôi, nha đầu kia vì sao liền thích đánh người khác như vậy.

"An Nhã muội muội thoát nhìn thật chặt vật a?"

Nghe thanh âm này, Anya mạnh mẽ đứng lên, nhìn thấy An Nhiên y phục đỏ rực hướng các nàng đi tới, trên mặt treo một nụ cười giả dối làm An Nhã càng thêm chán ghét, "Chúng ta chết vật còn không phải do một tay ngươi tạo thành sao? Thế nào cao hứng không a?"

An Nhiên mắt lạnh nhìn mấy người một thân dính máu, chớ không phải là vừa rồi Hoàng Kim Hồ kia không biết vì sao chạy trốn, mấy người này đều đã chết, cũng không biết vì sao mấy người này vận khí tốt như vậy, cứ nhiên tránh được một kiếp.

"Tiểu nhũ, các ngươi trêu chọc thất giai ma thú, cũng không thể đổ tội cho ta." An Nhiên chậm rãi đi tới, nhìn ba người đang ở trong Cảnh giới Vong Ngã, khước miệng lạnh lùng gọi lên.

Không có ba người bọn họ hỗ trợ, An Nhã cùng cái nữ nhân này trong tay tự mình cũng không thể giờ trò gì được!

"Chúng ta trêu chọc Thất giai ma thú?" An Nhã chỉ cảm thấy buồn cười cực kỳ, cái nữ nhân này cứ nhiên còn có thể nói ra loại lời nói này, "Người kia không phải người trong đội ngũ của chúng ta!"

Cái thiếu niên ném tiểu Hoàng Kim Hồ phía trước kia, lúc này còn vẫn duy trì nguyên động tác, bị đông cứng tại chỗ.

"Các ngươi nhanh chút đem đan tín hiệu giao ra đây, bằng không đừng trách ta không khách khí." Lam Hạo Phong chậm rãi đi lên phía trước, muốn giải quyết hai nữ nhân trước mắt này, quả thực là dễ dàng.

"Lam thiếu gia rất muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?" Lam Ảnh Nguyệt ngược lại thật không ngờ, từ sự tình lần trước, An Nhiên này cứ nhiên còn có thể cùng Lam Hạo Phong ở cùng một chỗ.

Không thể không nói, cái nữ nhân này lực nhấn nại vẫn là không sai.

Nhìn thiếu nữ bé bỏng trước mắt, Lam Hạo Phong lại cảm thấy có chút quen thuộc, ánh mắt kia mang theo lạnh lùng, làm cho hắn ta nhớ tới tiểu tiện nhân Lam Ảnh Nguyệt kia, chẳng qua, tiểu tiện nhân kia đã chết. (Tiểu Tuyết: *lắc mắt khinh bỉ* thứ người tự cho mình thông minh cũng có ngày chết vì sự thông minh của mình)

"Đan tín hiệu đúng thật là phải giao, bắt quá người phải giao đan tín hiệu, là các ngươi, mà không phải chúng ta." Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi tiêu sái đến gần An Nhiên, giọng điệu là vẫn đậm phong khinh như vậy.

An Nhiên phảng phất như nghe được truyện tiếu lâm, "Ha ha ha, chỉ bằng ngươi? Cũng muốn làm chúng ta giao ra đan tín hiệu sao?"

"Rất nhanh ngươi sẽ cười không nổi." Lam Ảnh Nguyệt khước miệng gọi lên một tia cười lạnh, An Nhã nhìn nàng chỉ cảm thấy lúc này Lam Ảnh Nguyệt phảng phất như cường giả một phương, khí thế kia làm cho người ta không dám ngáng đầu trước mặt nàng.

"Muốn chết!" Lam Hạo Phong nhìn ánh mắt của Lam Ảnh Nguyệt kia, xuất ra kiếm liên vọt lên, vừa ra tay chính là sát chiêu của Ngũ giai, hắn nắm chắc chỉ một kích cũng có thể khiến cho nha đầu này chết ở chỗ này, đến lúc đó liền báo cáo học viện nói là bị ma thú giết chết, chẳng có ai có thể biết chân tướng.

"Dám đụng nữ nhân của Bồn vương, có cái suy nghĩ gì không thông, có thể cùng bồn vương nói chuyện." Cùng với giọng nam dễ nghe, không gian bắt đầu sóng gió nổi lên, thanh âm kia chui vào tai Lam Hạo Phong cùng An Nhiên, hai người sắc mặt trắng bệch, phảng phất có một bàn tay cầm cổ bọn họ, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. (Tiểu Tuyết: A~, Diệc ca mất tích suốt 7 chương cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi! Nhớ ca quá đi! =3=)

Vừa rồi hai người còn kêu gào, trong khoảnh khắc liền thất khiếu* đổ máu, môi biến tím, biểu cảm vô cùng dữ tợn. (*Thất khiếu gồm: Hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Diệc Vương điện hạ

Editor: Băng Phong Tuyết

Biến cố xảy ra bất thành linh khiến tất cả mọi người chấn kinh rồi, nhìn An Nhiên cùng Lam Hạo Phong trước mắt thất khiếu đổ máu, Lam Nguyệt Ngôn cùng hai vị thiếu niên phía sau kia chỉ cảm thấy toàn thân rét run, nàng ta không ngừng lui về phía sau, còn tốt vừa rồi nàng ta không có mở miệng, bằng không người thất khiếu đổ máu nhưng chỉ có chính mình.

Không gian phảng phất như bị xé rách, bong người mặc y phục màu trắng tao nhã đập không mà đến, hắn chậm rãi từ giữa không trung đi xuống, như giẫm trên đất bằng, đôi mắt tà mị thẳng tắp nhìn chăm chú vào Lam Ảnh Nguyệt, phảng phất như thế giới của hắn cũng chỉ còn một mình nàng.

An Nhã ngây ngốc thất thần nhìn bóng người đột nhiên xuất hiện kia, gian nan nuốt nước miếng, nhìn ba người Tần Ngọc vừa mới đột phá thành

công, "Ngọc ca ca, cái kia, hình như là Diệt Vương điện hạ."

Tần Ngọc gật gù đầu, hắn đã sớm phát hiện, Diệt Vương điện hạ tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Hơn nữa, hắn vừa mới nói nữ nhân của hắn?

Nữ nhân của hắn?! Bốn người hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó cùng nhau đem ánh mắt hướng về phía Lam Ảnh Nguyệt.

Nếu Tiểu Dật là Vương phi của Diệt Vương điện hạ, vậy lúc trước cái tóc bạc nam tử kia xuất hiện lại là chuyện gì xảy ra? (Tiểu Tuyết: Này, là hiểu lầm a! Sao mấy người này nhớ dai vậy nhỉ?)

"Nha đầu, chơi vui về sao?" Phượng Diệt chậm rì rì đi về hướng Lam Ảnh Nguyệt, nhìn nàng một thân chặt vật, đáy mắt cuộn cuộn nổi lên một cổ gió lốc màu đen, bảo bối của hắn, cư nhiên bị người khác khi dễ đến mức này, mấy con kiến đó, không muốn sống chăng?

"Còn cần dùng, lưu lại trước." Ngược lại không phải là Lam Ảnh Nguyệt có bao nhiêu ôn nhu thiện lương, mà là tiền đặt cược của An Nhiên kia nhưng là còn chưa có thực hiện đâu, làm sao có thể liền tiện nghi cho nàng ta như vậy.

"Cút." Phượng Diệt nhàn nhạt mở miệng, ngay cả khóe mắt cũng không có cho bọn hắn một cái.

Lúc này Lam Hạo Phong cùng An Nhiên a đã sớm chết ngất trên mặt đất, mà Lam Nguyệt Ngôn lúc này đang háo sắc nhìn Phượng Diệt, trời ạ, nàng ta cư nhiên gặp được Diệt Vương điện hạ?! Khuôn mặt kia vô cùng tuần mỹ làm cho nàng ta sắp không thể hô hấp?

Diệt Vương điện hạ từ khi tám tuổi đã tốt nghiệp Học viện, cũng có rất ít người nhìn thấy hắn, hôm nay nàng ta cư nhiên gặp được hắn, đây là duyên phận.

Lấy mỹ mạo nàng ta, chỉ cần có thể khiến Diệt Vương điện hạ liếc mắt nhìn nàng ta một cái, nàng ta liền nhất định có cơ hội trở thành nữ nhân của hắn, cái nữ nhân kia sao có thể so được với nàng ta.

Không thể không nói, Lam Nguyệt Ngôn chính là cái loại nữ nhân ngực lớn ngu ngốc, chỉ thấy nàng bước bộ pháp tự cho là tao nhã, phong tình vạn chủng hướng Phượng Diệt cùng Lam Ảnh Nguyệt đi tới.

"Thiếu năng này quả thực không sợ chết." Thao Thiết chỉ dám yên lặng nhắc tới, không dám ra tiếng, từ khi Phượng Diệt xuất hiện, hắn liền vẫn không nhúc nhích cứng nhắc đứng một chỗ.

Quả nhiên, khi Lam Nguyệt Ngôn cách Phượng Diệt ba thước xa, bỗng nhiên xuất hiện một đạo bóng đen, một cước liền đem Lam Nguyệt Ngôn đạp đi ra ngoài.

Thân mình Lam Nguyệt Ngôn phảng phất như điều đứt dây, thẳng tắp liền bay vào rừng cây, qua hồi lâu bọn họ mới nghe được thanh âm rơi xuống đất.

Dạ Phong đá người xong, mặt không biểu cảm lại ẩn vào trong bóng tối, Lam Ảnh Nguyệt biết có người đi theo mình, lại không nghĩ rằng Phượng Diệt đem Dạ Phong lưu tại bên người nàng.

An Nhã khóe miệng co rút, rất bực hắn.

Hai gã thiếu niên kia ngây ngốc sững sờ bị dọa thảm, không nghĩ tới Diệt Vương điện hạ khủng bố như thế, vội vàng kéo hai vị hôn mê trên đất, lưu loát đem đạn tín hiệu ném lên trời, nhanh chóng biến mất trong rừng rậm.

"Còn có người, thế nào trở nên vô dụng như thế." Lời nói Phượng Diệt như là đang làm bầm lâu bầu, chỉ có Lam Ảnh Nguyệt cùng Thao Thiết ngày ngăn cả người.

Bởi vì nơi Phượng Diệt nói rõ ràng chính là chỗ của Thao Thiết a, Thao Thiết hiện tại giống như chui về không gian, nó cảm thấy bản thân liền sắp bị ánh mắt của Đại ma vương bắn chết.

Cũng không ghét bỏ Lam Ảnh Nguyệt một thân dính máu, cánh tay dài của Phượng Diệt chụp tới liền đem nàng ôm vào trong lòng, đáy mắt hắn u ám nhanh chóng hiện lên một tia lãnh ý.

Bốn người kia cơ hồ đều phải quỳ xuống đất đất, bọn họ đã từng gặp qua Diệt Vương một lần, nhưng là người trước mắt trừ bỏ khuôn mặt bên ngoài kia, không có một điểm gì giống người mà bọn họ gặp qua kia a. (Tiểu Tuyết: Giống sao nói, Diệt ca chỉ vì Nguyệt tỷ mới bày ra bộ mặt đó thôi.)

An Nhã còn nhớ rõ, khi đó nàng mới mười tuổi, Hoàng thượng thọ yến, một cái nữ nhân nhìn Diệt Vương nhiều vài lần, đã bị một đôi đũa đâm mù mắt.

Còn có một nữ nhân lại càng không sợ chết, thừa lúc không có Diệt Vương lên vào Diệt Vương phủ, cỡi hết y phục nằm ngủ trên giường, sau đó Diệt Vương liền đem nữ nhân trần trụi kia treo trên cửa thành đến chết đi, còn một phen hỏa thiêu dưới Diệt Vương phủ.

Từ đó về sau, không còn có người nào biết hành tung của Diệt Vương.

Hai năm trước, tam quốc liên hợp tấn công Phượng Quốc, ngay tại thời điểm nguy cơ, Diệt Vương như thiên thần xuất hiện tại thành lâu, một chiêu diệt toàn bộ thủ lĩnh địch quân, mấy chục vạn người không ai nhìn ra hắn ra tay như thế nào.

Mà hiện tại, bọn họ cư nhiên nhìn thấy Diệt Vương ôm một cái tiểu nha đầu dính máu đầy người, còn là bộ dáng vui vẻ, trái tim bọn họ đã chịu không

nổi.

"Vì sao bọn họ sợ người như vậy?" Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, nhìn bốn người ngây ra như phỗng, nghi hoặc cau mày.

Ảnh mắt Phượng Diệc nhẹ nhàng đảo qua bốn người, "Các người sợ Bốn vương?"

Bốn người lập tức lắc đầu, "Không không không."

Phải chịu ánh mắt như vậy đảo qua, bốn người hiện tại rất muốn về nhà, ở trước mặt Diệc Vương, liền ngay cả Đông Phụng Hàn luôn luôn lãnh khốc đều không kèm được.

Đó là ai, đó là Diệc Vương điện hạ a, kia nhưng là tuyệt đối cường giả, bọn họ ai dám ở trước mặt hấn kiều ngạo a.

Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu quan sát nam nhân trước mắt, hấn có đáng sợ như vậy sao? Vì sao bốn người có thể hoành hành ở học viện thấy hấn sẽ là loại về mặt này.

"Sự tình của người đã xử lý tốt?" Lam Ảnh Nguyệt không dấu vết đẩy hấn ra, tay nhỏ bé ở trên y phục của hấn để lại một cái ấn ký màu đỏ đen.

An Nhã lạnh lùng hít một hơi, trên cái thế giới này phỏng chừng cũng chỉ có thần tượng dám làm như vậy, quả nhiên a không hổ là thần tượng của nàng a.

"Không sai biệt lắm đi, nhớ người, liền đến gặp người." Đôi mắt Phụng Diệc nhu tình như nước nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nha đầu kia dịch dung ra một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, ánh mắt kia lại như trước sáng ngời long lẫy.

Hấn rất muốn luôn luôn nhìn thấy nàng, nhưng là, con đường của cường giả, chính nàng muốn từng bước một đi tới, hấn bây giờ còn có sự tình chưa xử lý xong, cũng không thể đem nàng mang theo trên người, rất nguy hiểm.

Lam Ảnh Nguyệt nhủ mày, "Thấy được rồi, vậy người đi đi, chúng ta còn có nhiệm vụ."

Nếu hấn không đi, bốn người kia phỏng chừng ngay cả đường cũng không thể đi, bọn họ hiện ở trong tay nhưng là ngay cả nửa ma hạch cũng không có.

Ảnh mắt Phụng Diệc lạnh lạnh đảo qua bốn người, cuối cùng tạm dừng ở trên người Thao Thiết, hấn không có mở miệng, Thao Thiết lại nghe được thanh âm của hấn.

"Nếu tiểu nha đầu lại bị thương, người cũng sẽ không thể tồn tại." Thao Thiết lập tức gắt đầu, bất quá, làm hấn khiếp sợ là, trên người Đại ma vương vì sao lại có hơi thở của người nọ?

Chớ không phải là, người trước mắt là hấn? Thao Thiết bị ý nghĩ của chính mình dọa sợ, nhưng là vị kia không phải đã hồn phi phách tán sao, lại làm sao có thể hoàn hảo đứng ở chỗ này.

Ngón tay dài nhỏ của Phụng Diệc ôn nhu sửa sang lại tóc dài có chút lộn xộn của Lam Ảnh Nguyệt, nhàn nhạt mở miệng, "Thị huyết Tinh linh hi nộ vô thường, có hai tính cách tồn tại song song, tuy rằng hấn rất yếu, nhưng là hiện tại người không đối phó được hấn."

Lam Ảnh Nguyệt nhủ mày, hấn biết cái Tinh linh kia đến gần nàng rồi mới chạy tới đem, Dạ Phong thông tri cho hấn đi.

Nhưng là, Thao Thiết nói cái Tinh linh kia là rất lợi hại, thế nào đến hấn lại thành rất yếu rồi. Nam nhân trước mắt, đến cùng là thực sự thế nào, Lam Ảnh Nguyệt trong lòng có chút phiền chán, nàng phát hiện bản thân đối với Phụng Diệc trừ bỏ tên ra, cư nhiên là hoàn toàn không biết gì cả.

"Chiếu cố tốt vương phi." Nhẫn trên ngón tay Phụng Diệc đột nhiên phát ra tử quang* nhàn nhạt, thần sắc hấn khẽ biến, không đợi Lam Ảnh Nguyệt hỏi, hấn nhanh chóng trên cái trán Lam Ảnh Nguyệt rơi xuống nụ hôn, lại xé rách không gia, từ trước mắt bọn họ biến mất. (*tử quang: Ánh sáng màu tím) (Tiểu Tuyết: Diệc ca, đừng đi a~! Hu hu, lại đi mất rồi, bao giờ ca mới xuất hiện lại đây)

Vương phi? Lam Ảnh Nguyệt nhủ mày, quả nhiên là người trong hoàng thất, nhưng là thật sự đơn giản như vậy sao?

Diệc Vương điện hạ rốt cục đi rồi, bốn người thật sâu thở ra một hơi, An Nhã nuốt nhất ngụm nước miếng, "Thần tượng, người là vương phi của Diệc Vương điện hạ?"

"Không phải." Lam Ảnh Nguyệt thật sự không biết nói như thế nào tốt, bọn họ chỉ gặp mặt vài lần mà thôi, thái độ của Phụng Diệc đối với nàng chính nàng cũng đoán không ra. (Tiểu Tuyết: Sớm muộn gì cũng phải thôi mà)

Diệc Vương điện hạ lúc đi nói câu nói kia, bọn họ nhưng là nghe được rành mạch, nhưng là người trước mắt cư nhiên lại không tiếp thu?

Mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, Diệc Vương phi, đó là thân phận bao nhiêu nữ nhân tha thiết ước mơ a, mà Lam Ảnh Nguyệt cư nhiên là bộ dáng một mặt thờ ơ, còn nhanh chóng phủi sạch quan hệ.

Trên mặt Tần Ngọc đột nhiên giơ lên một chút tươi cười ác liệt, "Nguyên lai Diệc Vương điện hạ không gì làm không được của chúng ta, cư nhiên còn có người trị không được?" (Tiểu Tuyết: Chỉ có Nguyệt Tỷ trị Diệc ca thôi, còn ngược lại thì chỉ có mơ mới có. Có khi mơ còn không được ấy chứ.)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Gia tộc bí sử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Băng Phong Tuyết

Đôi mắt tròn tròn của An Nhã ở trên người Lam Ảnh Nguyệt cao thấp quét tới quét lui, nàng thật sự là càng ngày càng sùng bái thần tượng, nàng cứ nhiên còn cự tuyệt sự theo đuổi của Diệc Vương điện hạ?!

"Chúng ta nên đi tìm ma hạch." Lam Ảnh Nguyệt bị mấy người bọn họ đánh giá cả người đều không được tự nhiên, nàng sẽ không quên vừa rồi ánh mắt bọn họ nhìn Phượng Diệc kia, trừ bỏ sợ hãi, cứ nhiên còn có sùng bái, đối với cường giả sùng bái, đối với năng lực sùng bái.

Lam Ảnh Nguyệt xuất ra một đóa anh túc, đem cánh hoa phân cho bọn hắn, An Nhã đã ăn qua một lần, tự nhiên biết đây là thứ tốt, một ngụm liền nuốt xuống.

Mặt khác ba người kia không phải là hoài nghi Lam Ảnh Nguyệt, mà là nhìn nửa ngày cũng không phát hiện thứ trong tay có cái gì đặc biệt, theo bọn họ thì đây chỉ là cánh hoa bình thường a, cánh hoa cái gì, bọn họ thật sự là không thích ăn a.

Sau khi An Nhã ăn xong, vừa rồi người đứng còn không đứng nổi, bây giờ linh lực toàn thân nhanh chóng khôi phục, ngay cả ba người bên cạnh cũng có thể cảm giác được linh lực tăng vọt, Tần Ngọc quay đầu, nhìn trên mặt miệng vết thương thật nhỏ của An Nhã bắt đầu khép lại, vậy kết.

Ba người không bình tĩnh, tay cầm cánh hoa bắt đầu phát run, đây rốt cuộc là cái gì vậy? Liên tính Dược tề chữa lành vết thương cấp Đại sư cũng mới loại hiệu quả này đi?

An Nhã nhìn chăm chú cánh hoa trên tay ba người, liếm liếm môi, "Ngọc ca ca, các người không ăn sao?"

Liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận của An Nhã một cái, nhanh chóng cầm cánh hoa trong tay ném vào miệng, động tác thần kỳ nhất trí.

Cảm nhận được trên người mình biến hóa, Tần Ngọc nhanh chóng đuổi theo Lam Ảnh Nguyệt đi ở phía trước, một mặt ý cười mở miệng nói: "Tiểu Dật, đi được có mệt hay không, có cần ta công người hay không?" (Tiểu Tuyết: =.=, cái đồ chân chó, cái đồ nịnh nọt, thật mất hình tượng mà!)

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn Tần Ngọc đột nhiên xuất hiện, người này muốn làm chi?

"Nữ nhân của Diệc Vương, người cũng dám công?" Lâm Khiêm chậm rãi đi lên phía trước, tao nhã đứng ở trước mặt Lam Ảnh Nguyệt, "Tiểu Dật, Bạch Hổ thế gia của ta có rất nhiều Bí tịch tu luyện, nếu người cần, ngày khác ta mang cho người mấy bản?"

"Huyền Vũ thế gia của ta có tuyệt thế Thần binh, có thể cho người." Đông Phương Hàn ôm trọng kiếm, những lời này xem như hắn nói được một câu dài nhất.

"Có việc thì nói đi." Bọn họ đều như vậy, Lam Ảnh Nguyệt làm sao có thể không hiểu, chỉ cần là nàng có thể giúp, khẳng định sẽ không từ chối.

"Là như vậy." Tần Ngọc cắn chặt răng, chậm rãi nói: "Tám năm trước, gia chủ của Chu Tước thế gia, Bạch Hổ thế gia cùng Huyền Vũ thế gia, đồng thời trúng một loại độc khó giải, liền ngay cả Dược Tề Sư Đại sư trên đại lục này cũng thúc thủ vô sách, độc tố kia từng chút một cắn nuốt thần kinh của bọn họ, làm tiêu tan dần linh khí của bọn họ, người trúng độc toàn thân khô quắt giống như bộ xương, nhưng cũng sẽ không tắt thở."

"Chỉ Thanh Long thế gia kia không bị gì?" Lam Ảnh Nguyệt cau mày, tam gia khác đều trúng độc, duy độc Thanh Long thế gia không có việc gì, chuyện này có nhiều điểm rất đáng ngờ.

Người hơi chút có chút đầu óc, đều sẽ nghĩ đến Thanh Long thế gia.

"Đây chính là chỗ kỳ quái, nguyên bản thế lực của tứ đại gia tộc đều ngang nhau, từ đó về sau, lại biến thành cục diện của một mình Thanh Long thế gia." Lâm Khiêm nghĩ tới phụ thân đang hấp hối trên giường, hai tay hơi hơi nắm lại, bọn họ không phải là không có hoài nghi về Thanh Long thế gia, nhưng là nhiều năm như vậy trôi qua, lại tìm không thấy nửa điểm dấu vết.

Đôi mắt Lam Ảnh Nguyệt khẽ híp, đồng thời hạ độc với gia chủ của tam đại thế gia, hơn nữa không có một tia dấu vết, chuyện như vậy, nàng ngược lại không ngờ do Lam Chấn làm ra, khẳng định có người sau lưng hắn.

"Tiểu Dật, ta biết ta nói như vậy thật đường đột, chúng ta mới vừa quen không lâu, nhưng là người vừa mới cho chúng ta ăn thứ gì đó, có lẽ có thể cứu bọn họ." Đôi mắt Tần Ngọc gắt gao nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt, chỉ cần có thể cứu phụ thân, cho dù muốn yêu cầu tất cả của Chu Tước thế gia, hắn cũng nguyện ý.

"Thần tượng." An Nhã đáng thương hề hề nhìn Lam Ảnh Nguyệt, nàng chính là cảm thấy thần tượng có năng lực cứu mấy vị thúc thúc.

"Có thể đi nhìn xem." Thanh âm Thao Thiết có chút lạnh như băng, tựa như thay đổi thành một người khác, toàn thân bao phủ ở bên trong một tầng hắc vụ*, bệnh trạng này theo như lời của thiếu niên, cực kỳ giống cái loại độc tố hắc hận thấu xương. (*hắc vụ: sương mù màu đen)

Liên tính Thao Thiết không nói, Lam Ảnh Nguyệt cũng không tính toán khoan tay đứng nhìn, bởi vì mấy người bọn họ đối với nàng rất tốt, đều là phát ra từ nội tâm, điều này nàng sẽ không nhìn lầm.

Tám năm trước, lại là tám năm trước, đến cùng đã xảy ra cái gì?

"Chờ khảo hạch xong, ta và các người đi xem." Trong lòng Lam Ảnh Nguyệt không hiểu có chút phiền chán, phảng phất có một bàn tay đang thao túng mọi người, bọn họ lại thúc thủ vô sách, không, nàng nhất định phải đem chuyện này tra rõ ràng, nàng không muốn lại làm quân cờ.

"Cám ơn, Tiểu Dật, thật sự rất cảm tạ người." Hai mắt Tần Ngọc đều công như mặt trăng, hắc cười lớn liền hướng Lam Ảnh Nguyệt đánh tới. (Tiểu Tuyết: Sao đám người này thích đánh thể nhỏ? Vui cũng đánh, buồn cũng đánh,... làm gì cũng đánh)

Lâm Khiêm cùng Đông Phương Hàn tuy rằng không kích động giống như Tần Ngọc, nhưng là ý cười trong ánh mắt kia nhưng là ngăn không được, đợi nhiều năm như vậy, rốt cục có hi vọng, trong lòng tự nhiên là cao hứng.

Ngay tại thời điểm Tần Ngọc sắp bỏ nhào lên trên người Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên xuất hiện một cái bóng đen, nắm cổ áo Tần Ngọc lên, liền đem hắn ném ra ngoài.

"Tiểu ngọc, ta không phải nhắc người rồi sao? Nữ nhân của Diệc Vương sao người có thể tới gần!" Hai mắt Lâm Khiêm mỉm cười, nhìn Tần Ngọc bị ném ở trên cỏ, cười đến mức là lên vui sướng khi người gặp họa.

"Xứng đáng." Đông Phương Hàn một mặt lãnh khốc, đáy mắt lại lưu động mỉm cười.

"Dạ Phong, hắn là bằng hữu của ta." Lam Ảnh Nguyệt không nói gì, cái nam nhân kia, sao lại bá đạo như vậy. (Tiểu Tuyết: Vì Diệc ca bá đạo nên em mới kiên nhẫn ngồi làm truyện này chứ không bỏ lâu rồi)

"Chủ thượng nói, người khác phái đều không thể tới gần tiểu thư." Dạ Phong ôm kiếm, một bộ nghiêm trang, nhìn Tần Ngọc trên đất, cực kỳ ghét bỏ, tiểu thí hài này cũng dám ôm Ngũ tiểu thư?

Nếu không phải bởi vì hắn là đồng bọn của Ngũ tiểu thư, chỉ sợ hắn sớm đã đi đòi nhà ma.

Tần Ngọc lộ ra khuôn mặt đỏ dọa người, hắn tốt xấu gì cũng là Ngũ giai cao nhất a, bị nam nhân này tùy ý quăng giống bao tải, thật sự quá mất mặt.

"Diệc Vương điện hạ chính là không bình thường, ngay cả hộ vệ cũng lợi hại như vậy." An Nhã giờ này khắc này phi thường cảm thấy may mắn mình là nữ hài tử, cũng không hoàn toàn bị ném bay.

Mấy người dọc theo đường đi chậm chậm rì rì đi về phía trước, gặp ma thú liền đánh vài cái, đều không cần Lam Ảnh Nguyệt ra tay, mấy người liền nhanh chóng lấy ma hạch giao cho nàng.

Khảo hạch mọi người bị bọn họ đào thải, bọn họ cũng liền cảm thấy không sai biệt lắm, có thể trở về đi, ngốc ở trong này cũng liền không có gì thú vị.

Hiệu trưởng vốn cho là, luyện chế Dược tề áp chế, là có thể khiến thời gian lần khảo hạch này kéo dài một chút, nhưng là không nghĩ tới, bất quá trong một đêm, cơ hồ tất học sinh đều bị đào thải.

"Ta cảm giác không quá thần kỳ a!" Tần Ngọc nhìn đám người tụ tập trên quảng trường, trong lòng có loại dự cảm không rõ.

"Hắn dám làm gì chúng ta?" Bước chân Lâm Khiêm bước đi tao nhã, thời điểm nhìn đến bóng dáng xa xa kia, đôi mắt khẽ nhếch, dè dặt cẩn trọng liếc mắt nhìn An Nhã một cái nói: "Tiểu Nhã, phụ thân người."

An Nhã bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh đài cao của quảng trường kia, bóng dáng cao lớn kia, đã từng là ông trời của nàng, hiện tại xem ra, cũng là châm chọc như vậy, ha ha, hắn là vì An Nhiên đến đi.

Nhớ tới ánh mắt của mẫu thân trước khi chết, cái mũi An Nhã đau xót, nước mắt liền rơi xuống, nước nở nói: "Hắn không xứng làm phụ thân ta."

Ngón tay An Nhã gút gao bấu vào lòng bàn tay, tay nhỏ bé trắng nõn chảy ra vết máu nhè nhẹ, toàn thân đột nhiên run nhè nhẹ, nàng không muốn nhìn thấy hắn. An Nhã vừa nghiêng đi thân mình, một cái tay mát lạnh bắt được cổ tay nàng.

An Nhã quay đầu lại, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt cúi đầu lôi kéo tay nàng, nhẹ nhàng thả lỏng ngón tay đang bấu vào lòng bàn tay của nàng, giọng điệu lạnh như băng, rét lạnh tận xương, "Làm sao có thể ở trước mặt kẻ thù cúi đầu trước."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chịu khổ về mặt

Editor: Băng Phong Tuyết

"Bọn họ bí mật luyện chế thuốc trị độc, khác biệt là thuốc đó được thí nghiệm trên thân thể người, mẫu thân của ta chính là trong đó số đó. " An Nhã ôm chặt lấy Lam Ảnh Nguyệt, hai vai của nàng không ngừng run rẩy, nàng vĩnh viễn không quên được một màn kia, An Nhiên cầm cái bình sứ kia rắc lên trên người mẫu thân nàng, nàng tránh ở chỗ tối gần đó nhìn mẫu thân hóa thành một bãi máu loãng trước mắt mình.

Ở Vô Tâm Cung, căn bản không có người tin tưởng nàng, vì cái thí nghiệm kia An Nghiêm sớm đã tẩu hỏa nhập ma, sau khi mẫu thân mất nàng liền rời khỏi Vô Tâm Cung, ở nhà tổ phụ, không bao giờ trở về nữa.

Mà An Nghiêm, lại chưa từng tới tìm nàng, sớm đã đem nàng quên không còn một mảnh.

"Vậy giết nàng ta."

Có lẽ là vì kiếp trước nàng cũng đồng cảnh ngộ, thời điểm Lam Ảnh Nguyệt nghe từ ‘độc vật thí nghiệm’, trong lòng liền thập phần chán ghét cùng phản cảm

"Khóc lem hết mặt sẽ không đẹp nữa." Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt ngoéo... một cái, lộ ra một tia cười lạnh, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhã, đảo mắt nhìn về phía đài cao.

"Hiệu trưởng, đội ngũ của Tần Ngọc đã trở lại." Một đệ tử đứng ở bên cạnh quảng trường hét to một tiếng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía bọn họ, Lam Ảnh Nguyệt đi tuốt hàng trước, dáng đi tao nhã, bình tĩnh, bốn người Tần Ngọc đi theo phía sau nàng, năm người nhất thời trở thành tiêu điểm của mọi người.

Bất quá rất nhiều người nghi hoặc, bốn người Tần Ngọc nhưng là nhân vật phong vân* trong học viện, mặc kệ tu vi hay là gia thế đều làm cho người ta kiêng kị, nhưng bọn họ lại trở nên bình thường không đáng kể theo sau một tiểu nha đầu. (*nhân vật phong vân: nhân vật làm mưa làm gió)

Đội hình này thoạt nhìn thật sự là có chút quỷ dị.

Người trong quảng trường tự động tách ra một khoảng ở giữa, cho bọn họ một con đường, trong mắt đều có chút vui sướng khi người gặp họa, người của Vô Tâm Cung đến học viện khẳng định không có chuyện gì tốt.

Hiệu trưởng nhìn nam nhân đứng ở bên cạnh, chỉ cảm thấy đau đầu, hẳn không nghĩ tới lần này thí nghiệm cư nhiên sẽ làm người của Vô Tâm Cung ra mặt, nhưng là mấy thiếu niên trước mắt kia, cũng không phải đơn giản nhân vật, không phải người mà hẳn có thể trêu chọc được.

Lam Ảnh Nguyệt dừng lại ở một nơi cách đó không xa, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào nam nhân bốn năm mươi tuổi trước mắt kia, hẳn dáng người vĩ ngạn*, màu da cổ đồng, hình dáng ngũ quan rõ ràng mà thâm thúy, trong mắt mang theo một tia hàn ý. (*vĩ ngạn: to cao + kiêu căng)

"An Nhã, còn không lại đây." Nam nhân nhìn An Nhã, trong mắt không có một tia cảm tình.

Phảng phất như kia không phải là nữ nhi của hắn, mà là một người xa lạ.

An Nhã mặt lạnh nhìn nam nhân trước mắt, trầm đình tiệt tiệt* nói: "Chúng ta là cùng một đội ngũ, ta đương nhiên phải đứng ở chỗ này." (*trầm đình tiệt tiệt: như đinh đóng cột)

"Tùy người." Bộ dáng An Nghiêm tùy ý lại đậm mạc, làm đau đớn ánh mắt An Nhã, tuy rằng nàng đã thật nỗ lực khắc chế tình cảm bản thân, nhưng là nàng không nghĩ tới hẳn có thể tuyệt tình đến mức này.

"Hôm nay bản cung chủ đến đây, chỉ là vì xử quyết* một người mà thôi." Đôi mắt An Nghiêm như ung thăng tấp nhìn chăm chăm cái thiếu nữ cầm đầu kia, cái thiếu nữ kia khuôn mặt thanh tú, cũng chưa trưởng thành hẳn. (*xử quyết: quyết định xử lý)

Mà người đưa An Nhiên trở về, đều nói nữ nhi bảo bối của hắn là bị người này gây thương tích, thời điểm An Nhiên trở về thất khiếu đổ máu, kinh mạch vỡ, nếu không phải kịp thời mời đến Cao cấp Dược Tề Sư, chỉ sợ là mệnh không bảo đảm.

"Người chính là Lam Dật?" Ánh mắt An Nghiêm quét qua quét lại mấy lần trên người Lam Ảnh Nguyệt, hẳn thật sự là nhìn không ra con nhóc trước mắt này có bản lĩnh gì có thể đem nữ nhi của hắn đánh thành như vậy, nếu nói là Tần Ngọc bọn họ đánh, hẳn nhưng là còn có thể tin tưởng vài phần.

An Nghiêm không biết là, mấy người kia khẳng định không dám nói là Diệc Vương ra tay a, cho nên, này nòi chỉ có thể úp lên lưng Lam Ảnh Nguyệt. (Tiểu Tuyết: Ngu thật, nói Diệc ca ra tay thì không sao, nói Nguyệt tỷ ra tay thì mới có chuyện đó! Đồ nào teo!)

"Là ta." Thanh âm thanh lãnh của Lam Ảnh Nguyệt rơi xuống, chung quanh liền có một mảng lớn thanh âm hút không khí.

Tân sinh này cũng quá lớn mật đi? Nàng biết người đứng trước mắt nàng là loại người nào sao? Cư nhiên dùng loại này giọng điệu nói với hần, không thấy được ngay cả hiệu trưởng cũng tất cung tất kính đứng ở bên cạnh sao?

Kia nhưng là cường giả Thất giai a, nhìn cách ăn mặc của nha đầu cũng không giống như là người có thân phận bối cảnh gì, cư nhiên ngay cả nhị cung chủ Vô Tâm Cung cũng không biết, chắc là từ cái thâm sơn cùng cốc nào tới đi.

Ngay cả Hoàng thượng đối Vô Tâm Cung cũng phải nhún nhường ba phần, thái độ của thiếu nữ này, khẳng định sống không quá hôm nay.

"Người đã nhận, vậy người liền vì Nhiên nhi đền mạng đi." Lời An Nghiêm nói còn chưa nói hết, thân thể đã nhanh chóng hướng Lam Ảnh Nguyệt bay tới, bàn tay ẩn chứa vô số linh lực, liền vỗ xuống đầu Lam Ảnh Nguyệt.

Không ai nghĩ đến An Nghiêm cư nhiên trực tiếp ra tay, bàn tay hần kia nếu đánh vào người Tiểu Dật, Tiểu Dật hần phải chết không thể nghi ngờ, bốn người Tần Ngọc cơ hồ đồng thời làm ra phản ứng, nhanh chóng chắn trước mặt Lam Ảnh Nguyệt.

An Nghiêm không nghĩ tới mấy thiếu niên cùng đứng ra giải quyết, cái thiếu nữ kia không biết thân phận ra sao, nhưng là thể lực sau lưng ba cái thiếu niên này hần cũng phải bận tâm.

"Mấy tiểu bối các người tránh ra, nơi này không có chuyện của các người." An Nghiêm mạnh mẽ thu công, khí huyết có chút bất ổn, hần cường chế trụ thân thể không khoẻ, đứng ở trước mặt mấy người, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Tần Ngọc mặc dù không muốn gặp lại người trước mắt, công phu trên mặt vẫn là có thể làm được, vì thế cười nói: "An thúc thúc, vì sao người không hỏi trước, hỏi An Nhiên làm ra chuyện gì, ngược lại không hỏi xanh đỏ đen trắng liền muốn ra tay giết Tiểu Dật, như vậy chỉ sợ sẽ làm mọi người không phục đi."

"Chính là nàng ra tay đã thương Nhiên nhi, có người tận mắt thấy." An Nghiêm hừ lạnh một tiếng, chớ không phải là nhìn mặt mũi trưởng bối của Tần Ngọc, chỉ thái độ Tần Ngọc nói với hần, hần là có thể đi tìm chết.

Lâm Khiêm nghe vậy, ôn nhuận mở miệng nói: "An thúc thúc sợ là bị người lừa bịp thôi, Tiểu Dật của chúng ta nhưng là tân sinh mới vừa vào học, tu vi còn không có cường đại đến có thể đã thương An Nhiên đi, An Nhiên tiểu thư nhưng là đệ nhị danh của Phân viện Mộc sư."

An Nghiêm mắt lạnh nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt, không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt cư nhiên đang ở cúi đầu chơi với ngón tay, chút không đem hần để vào mắt, tức giận càng sâu, "Có lẽ nàng sử dụng cái thủ đoạn gì bí gì."

"Có lẽ? Nhưng không có chứng cứ có thể chứng minh." Cho dù biết An Nghiêm không tin tưởng, An Nhã như trước mở miệng nói, "Là An Nhiên tới tìm chúng ta gây phiền toái trước."

An Nghiêm không nghĩ tới cư nhiên ngay cả An Nhã cũng đứng dậy, hần lạnh lùng nhìn An Nhã, "Người giúp đỡ một ngoại nhân đã thương tỷ tỷ của người, bây giờ còn muốn đối phó vì phụ?"

"Tỷ tỷ?" An Nhã cười lạnh một tiếng, "Tỷ tỷ tốt như vậy, ta nhưng là không dám trèo cao!"

Cái loại người hại chết mẫu thân nàng, cũng xứng được xưng là tỷ tỷ sao?

"Ồ nháo!" An Nghiêm thân là cung chủ Vô Tâm Cung, nơi nào có người dám nói như vậy với hần, hiện tại An Nhã cư nhiên trước mặt mọi người chống đối hần, điều này làm cho hần mặt mũi hần mất sạch, vì thế hần nâng tay lên liền hướng trên mặt An Nhã đánh tới.

An Nhã căn môi, không né không tránh, một đôi mắt to thẳng tắp nhìn chăm chăm An Nghiêm, lòng của nàng đã sớm trở nên lạnh lẽo.

Ngay tại thời điểm An Nghiêm nhanh tay muốn đánh đến trên mặt An Nhã, một cái tay mảnh khảnh bắt được cổ tay An Nghiêm, cổ tay An Nghiêm cư nhiên lại vô pháp mấy may đi về phía trước.

Mọi người đều hoảng sợ nhìn tình cảnh này, cái thiếu nữ kia cư nhiên chỉ dùng một bàn tay liền bắt được cổ tay một cái cường giả Thất giai? Hơn nữa nhìn qua bộ dáng còn thực nhẹ nhàng.

Râu hiệu trưởng nhíu lên, bị dọa đến kém chút quỵ ngã trên đất đi, thiếu nữ này có lai lịch gì, một con nhóc Tam giai, cư nhiên có thể bắt lấy tay cường giả Thất giai? Đây là tiểu biến thái từ nơi nào đến.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Chịu khổ vẽ mặt (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

So với mọi người, khiếp sợ nhất chính là bản thân An Nghiêm, chương của hắn ẩn chứa bao nhiêu lực lượng hắn biết, nhưng là thiếu nữ trước mắt này cư nhiên không cần tốn một chút lực lượng nào lại có thể ngăn trở hắn, điều này sao có thể.

Ánh mắt treu tức của Lam Ảnh Nguyệt nhìn An Nghiêm, buông tay, mở miệng nói: "An cung chủ là vì tiền đặt cược của An Nhiên tiểu thư cùng ta mới đến đi? Bất quá tiền đặt cược kia là do An Nhiên tiểu thư mở miệng nói, hiện tại muốn đổi ý, chỉ sợ là không tốt lắm đâu?"

Lam Ảnh Nguyệt không có biện pháp bắt lấy tay An Nghiêm, nhưng Thao Thiết có, lúc này Thao Thiết đang đứng ở trên đỉnh đầu An Nghiêm điều vô dương oai.

An Nghiêm chỉ biết báo thù cho nữ nhi, nào biết được rằng còn có tiền đặt cược nữa.

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói như thế, rất nhiều người đã bắt đầu hoài nghi.

"An Nhiên này không phải là sợ thua đặt cược, cho nên tìm phụ thân nàng giết người diệt khẩu chứ?" Một người nhỏ giọng nói.

"Rất có khả năng, không nghĩ tới nhị cung chủ Vô Tâm Cung lại là người như thế." Lại một người nói.

"Phẩm chất người này quá kém."

"..."

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu, khiến sắc mặt An Nghiêm thay đổi, mặt mũi có chút không đỡ nổi.

"Toàn bộ cảm miệng cho bản cung chủ." An Nghiêm nhìn đôi mắt tựa tiểu phi tiểu của thiếu nữ kia, chỉ cảm thấy trong lòng có chút cảm giác lạ nảy sinh, suy nghĩ cũng có chút nôn nóng.

"An cung chủ đây là then quá thành giận sao?" Ánh mắt Lam Ảnh Nguyệt nhìn chằm chằm vào An Nghiêm, trong đầu lại truyền đến một trận đau đớn, đau đến thân thể của nàng hơi loạn choạng.

Nhìn cái trán tinh mịn của Lam Ảnh Nguyệt toát mồ hôi, An Nhã phục hồi lại tinh thần, chạy nhanh qua đỡ nàng: "Thần tượng, ngươi làm sao vậy?"

Lam Ảnh Nguyệt lắc đầu, không nghĩ tới thực lực An Nghiêm cường đại như vậy, nhiếp hồn thuật của nàng không thể làm gì được hắn, chỉ có thể quấy nhiễu.(sao giống máy tính vậy ☹ ☹ ☹)

"Không biết tốt xấu, bản cung chủ muốn ngươi chết, ngươi sống không quá hôm nay!" An Nghiêm nổi giận, một con nhóc lại dùng loại khẩu khí này nói với hắn.

"Khẩu khí thật lớn, ngươi thật sự cho rằng Phượng Quốc chính là thiên hạ sao Vô Tâm Cung mới là thiên hạ." Lam Ảnh Nguyệt trong đầu đau đớn không ngừng tăng lên, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Đứng ở trên đầu An Nghiêm Thao Thiết cũng phát hiện dị thường, hét lớn: "Nữ nhân, ngươi lại làm cái gì vậy, tinh thần lực của ngươi sắp khô kiệt rồi, mau dừng lại ngay!"

Nhưng mà Lam Ảnh Nguyệt như cũ không định chỉ, sắc mặt của nàng cực kì khó coi, so với ma chỉ kém một chút.

An Nghiêm nhìn ánh mắt trào phúng của Lam Ảnh Nguyệt, ma xui quỷ khiến mở miệng nói: "Nếu không phải lão Hoàng thượng còn có tác dụng, Vô Tâm Cung ta sao lại để hắn sống đến bây giờ."

Nghe nói như thế, bốn người kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, bởi vì vừa rồi An Nghiêm xuống dưới người chung quanh đều tản ra, chung quanh cũng không có người, bằng không sự tình đã có thể phản kích.

Bản thân An Nghiêm cũng chợt ngẩn ra, tuy rằng bọn họ có loại suy nghĩ này, nhưng hiện tại thời cơ còn chưa tới, bọn họ ai cũng không dám nói ra, tại sao vừa rồi những lời này lại lưu loát từ miệng hắn nói ra.

Nghĩ đến hậu quả, An Nghiêm chỉ cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng, hắn tuy rằng thân là nhị cung chủ Vô Tâm Cung, nhưng quyền lực đều nằm trên tay người kia.

An Nghiêm thật sự không nghĩ ra, bản thân chẳng qua là tới thu thập một con kiến, vì sao lại biến thành cái dạng này, hết thảy đã thoát khỏi bàn tay của hắn.

Tần Ngọc nhìn khuôn mặt kinh ngạc của An Nghiêm kia, lắc lắc đầu, cười nói: "An thúc thúc vừa mới nói cái gì? Ta nghe không rõ, có thể lặp lại lần nữa không?"

"Đây là hiểu lầm" An Nghiêm vô lực biện giải.

"Ha ha, hiểu lầm? An cung chủ, ngươi cho chúng ta đều là kẻ điếc sao?" Lam Ảnh Nguyệt nâng tay xoa xoa trán, khóe miệng gọi lên một tia cười lạnh,

"Không nghĩ tới Vô Tâm Cung lại muốn hành thích vua soán vị."

"Nói vậy, ta nơi nào nói như vậy!" An Nghiêm thật sự nóng nảy, ngay cả xưng hô cũng thay đổi, không một ngậm một cái bản cung chủ.

Hiện tại Vô Tâm Cung thí nghiệm còn chưa thành công, bọn họ căn bản không có biện pháp tiêu diệt Phụng Quốc, một khi chuyện này truyền ra, tất nhiên sẽ phá hư kế hoạch, nếu theo tính tình người họ, Vô Tâm Cung mọi người khẳng định sẽ chết vô tang sinh nơi.

An Nghiêm càng nghĩ càng cảm thấy tim đập nhanh, mồ hôi lạnh chảy ròng, nhìn thiếu nữ mặt không gợn sóng trước mắt, chỉ thấy hơi lạnh từ lòng bàn chân thẳng khắp cả người, hiện tại hẳn hẳn không thể ngủ mà phan thấy Lam Ảnh Nguyệt.

"An thúc thúc, không nghĩ tới Vô Tâm Cung các người lại lòng muông dạ thú như vậy." Tần Ngọc mặc dù không biết An Nghiêm là chuyện gì xảy ra, nhưng mà loại chuyện thêm mắm thêm muối này, hẳn thật sự thuần thực.

Vô Tâm Cung làm được mấy chuyện này, bọn họ nhất thanh nhị sở, hiện tại thực lực hữu hạn, nhưng là sớm hay muộn bọn họ cũng bị hủy cái địa phương kia.

"Người trông Phụng Quốc ta không có người sao?" Ánh mắt Lâm Khiêm nhẹ nhàng nheo lại, lộ ra một tia nguy hiểm.

Đúng lúc này, Lam Ảnh Nguyệt lấy ra từ trong tay áo một lam thủy tinh cầu, không chút để ý nói: "Mấy ngày trước đây ta trùng hợp lấy được một cái thủy tinh cầu trí nhớ, không biết nó có ghi lại đoạn nói chuyện vừa rồi hay không?"

Đầu An Nghiêm nổi tung, hẳn không nghĩ tới trong tay tiểu nha đầu này lại có thủy tinh cầu trí nhớ trân quý như vậy, nếu thủy tinh cầu ghi lại lời nói vừa này của chính mình, vậy xong rồi.

"Một tiểu nha đầu như người làm sao có thể có thủy tinh cầu trí nhớ." An Nghiêm nói chuyện thanh âm đang run run, thủy tinh cầu trong tay nha đầu kia giống thủy tinh cầu trí nhớ đến mấy phần.

"An cung chủ đang hoài nghi đây là hàng giả sao? Kia nếu không hiệu trưởng đại nhân nhìn xem có phải là thật hay không?" Lam Ảnh Nguyệt vừa nói, một bên làm bộ muốn đưa thủy tinh cầu cho hiệu trưởng.

An Nghiêm ghen một búng máu ở ngực, cảm giác bản thân có chút choáng váng, không nghĩ tới bản thân sẽ có lúc lâm vào khốn cảnh như bây giờ, nếu thủy tinh cầu trong tay nha đầu kia là thật, hiệu trưởng nghe được câu nói kia, bản thân đã có thể xong rồi, hẳn không thể mạo hiểm như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt mỉm cười, hiện tại nàng không có cách nào giết hắn, nhưng làm hắn mất lợi tức thì nàng có thể.

"Các người nghe lầm rồi, ta làm sao có thể bất kính đối Hoàng thượng." An Nghiêm tức giận đến kém chút học máu, hẳn hàng năm cao cao tại thượng, hiện tại lại phải dây dưa với những đứa trẻ chưa dứt hơi sữa phân rõ lá mặt lá trái, đây là loại nào ghen ghét.

Là bản thân hắn tự mình nói ra, tuyệt đối không thể để thêm người khác biết.

"An cung chủ hôm nay đến đây làm gì vậy?" Ngữ khí Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh, lại cho An Nghiêm có cảm giác được quay lại đường sống.

An Nghiêm vội vàng nói: "Ta hôm nay chẳng qua là đến nhìn An Nhã, cũng không có việc khác."

An Nhã hừ lạnh một tiếng, xoay mặt, chỉ biết lấy nàng làm bia ngắm.

Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, lộ ra một tia nghiền ngẫm tươi cười, "Vậy sao, có thật không? An cung chủ ngay từ đầu nói ta đã thương An Nhiên tiểu thư?"

"Tu vi người còn thấp, làm sao có thể đã thương nữ nhi của ta, khẳng định là có người vu hãm người." An Nghiêm sợ Lam Ảnh Nguyệt không vừa lòng đáp án của bản thân, lại nói tiếp: "Ta tất nhiên xử trí mấy người kia cho người hết giận, trả lại công đạo cho người."

Bốn người Tần Ngọc yên lặng liếc mắt nhìn nhau một cái, An Nghiêm thật đúng là cực phẩm, trọn mắt nói dối còn nói một bộ nghiêm trang.

Người chung quanh càng buồn bức, vừa mới rồi vẫn còn kêu đánh kêu giết mấy người, hiện tại không biết ở bên kia nhỏ giọng nói cái gì, bọn họ thập phần tò mò, lại không dám tới gần.

"Vậy tiền đặt cược của ta cùng An Nhiên tiểu thư tính sao bây giờ?" Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, "An cung chủ là người quang minh lỗi lạc, sẽ khoan tham gia vào chứ."

"Đó là đương nhiên." Hiện tại An Nghiêm không muốn biết tiền đặt cược của Lam Ảnh Nguyệt là cái gì, dưới cái nhìn của hắn, tiền đặt cược của tiểu hài tử khẳng định không có gì đáng ngại.

An Nghiêm cũng không biết, hắn vừa nói, liền triệt để chặt đứt đường lui của hắn.

Lam Ảnh Nguyệt khoe miệng lộ ra một độ cong âm hiểm, ra vẻ buồn rầu lắc lắc đầu, giận dữ nói: "Gần nhất ở trường học không mấy vui vẻ."

An Nghiêm lập tức từ nhẫn trữ vật lấy ra một tờ khế đất, đưa tới trước mặt Lam Ảnh Nguyệt: "Đây là một khu vườn nằm trong hoàng thành phồn hoa, đây là tâm ý của ta, kính xin người nhận lấy."

"Đạo này ta có chút thiếu tiền." Lam Ảnh Nguyệt lại chớp một chút ánh mắt.

Bốn người phía sau há hốc mồm nhìn Lam Ảnh Nguyệt đưa ra một cái lại một cái yêu cầu, quả thực bội phục sát đất, thủy tinh cầu trí nhớ thật sự thần kỳ như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chịu khổ về mặt (3)

Edit: Linh Nhi

Thảm nhất chính là An Nghiêm, tới giết Lam Ảnh Nguyệt, chẳng những người không chết, còn bồi thêm năm trăm vạn kim tệ cùng một tòa nhà, quả thực là tiền mất tật mang, phải gọi là một chữ thảm.

An Nghiêm lúc đến hùng hổ, lúc đi mang theo khuôn mặt đen xì, Tần Ngọc hoài nghi, An Nghiêm có phải bị tức nội thương hay không.

An Nhã nhìn chăm chăm Lam Ảnh Nguyệt trong tay cái kia bỏ câu đản lớn nhỏ thủy tinh cầu nhìn lại xem, tò mò nói: "Thần tượng, thủy tinh cầu này là Diệc Vương điện hạ đưa cho ngươi sao?"

Lam Ảnh Nguyệt cầm thủy tinh cầu trong tay, cười nói: "Ngươi thích, vậy ngươi cầm đi."

An Nhã kinh ngạc tiếp nhận thủy tinh cầu, thần tượng thật sự cho nàng thủy tinh cầu, nàng chưa nhìn thủy tinh cầu bảo giờ.

"Thế nào? Các ngươi cũng muốn có sao? Ta vẫn còn rất nhiều." Lam Ảnh Nguyệt nói xong lại lấy ra một thủy tinh cầu khác giống y đúc cái trước, ở dưới ánh mặt trời thủy tinh cầu cực kỳ đẹp mắt.

"Ta không cần." Lâm Khiêm híp mắt, khoe miệng nhẹ nhàng gọi lên, nhìn thủy tinh cầu trong tay Lam Ảnh Nguyệt, đuôi lông mày đều hiện ý cười.

Tần Ngọc nhìn thủy tinh cầu trong tay nửa ngày, buồn bực cực kỳ, hần nhìn thế nào cũng chỉ là một quả cầu thủy tinh bình thường không hơn không kém, đâu phải là thủy tinh cầu trí nhớ kia.

"Tiểu Dật, thật sự là thủy tinh cầu trí nhớ sao?" Tần Ngọc buồn bực nhìn quả cầu trong tay, có loại dự cảm không rõ.

"Ta có nói vậy sao?" Lam Ảnh Nguyệt vui vẻ, An Nhã mấp mư không tính, không nghĩ tới Tần Ngọc cũng bị lừa, đó chẳng qua chỉ là mấy viên thủy tinh trong bụi hoa Anh Túc mà thôi, không có nửa điểm ma pháp.

"Hả?" Tần Ngọc bừng tỉnh đại ngộ, nhìn chăm chăm thủy tinh cầu trong tay vài giây, cười ha ha đứng lên, đây là giả? Nếu An Nghiêm biết hần bị lừa, chắc tức đến hộc máu.

Ngắm lại cảm thấy phản kích cực kỳ.

Đông Phương Hàn đứng một bên nhìn Tần Ngọc cười đến nổi phải chống tay vào hông, khinh bỉ mở miệng nói: "Ngu ngốc."

"Hiệu trưởng, còn có việc gì không?" Lam Ảnh Nguyệt hiện tại thăm nghĩ muốn tắm rửa thật tốt, không muốn ngồi ở đây thêm một giây nào nữa.

Hiệu trưởng sững sờ đứng một bên cũng phục hồi lại tinh thần, lập tức nói: "Không có việc gì, các ngươi trở về đi."

Dưới con mắt nghi hoặc của các thiếu niên bên trong quảng trường năm người cứ như vậy nghênh ngang rời đi, từ đầu đến cuối bọn họ không minh bạch được chuyện vừa xảy ra, còn thiếu nữ xa lạ kia nữa, chỉ cần một tay có thể ngăn lại nhị cung chủ Vô Tâm Cung, không biết có lai lịch gì.

Trong góc, một thiếu niên có gương mặt trắng bệch đứng đấy, mở miệng nói: "Đó là thiếu nữ ta thấy hôm nhập học, nàng có linh lực màu lam, trong tay còn có tú tập."

Đang nói chuyện chính là thiếu niên muốn thu Lam Ảnh Nguyệt làm tiểu thiếp, hần thật không ngờ, thiếu nữ ấy lại có quan hệ với ba đại gia tộc lại tốt như vậy, hơn nữa năng lực lại còn biến thái như thế.

Nếu hần biết trước được điều này, hần nhất định sẽ không đi trêu chọc nàng (Linh Nhi: biết trước thì ta đã giàu òi)

Lam Ảnh Nguyệt trở lại ký túc xá tắm rửa xong, vừa nằm xuống giường đã ngủ, căn bản không biết lời đồn thổi về nàng đã bay đầy trời.

Có người nói, nàng là con gái riêng của Hoàng thượng, Hoàng thượng an bài mấy thiếu gia trong đại thế gia bảo hộ nàng.

Có người nói, nàng từ một thế lực khác đến đây để nằm vùng, bí mật của nàng không ai biết.

Còn có người nói, nàng nhất định là vị hôn thê của Tần Ngọc hoặc Lâm Khiêm, bằng không hai người không thể che chở nàng như vậy.

Không thể không nói, trí tưởng tượng của mấy người này thật sự rất phong phú.

Đêm ngày thứ hai, ngủ một ngày Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên mở mắt, ngồi dậy nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngoài phòng có người, lai giả bất thiện.

Thao Thiết đang định tự mình đi giải quyết mấy con kiến này, lại không nghĩ tới Lam Ảnh Nguyệt nhận ra dị thường nhanh như vậy, nữ nhân này thật đúng là nhiều lần khiến nó ngoài ý muốn.

Lam Ảnh Nguyệt đứng dậy mặc y phục xong, chậm rì rì đi tới cửa, mở cửa phòng ra lập tức nhìn thấy năm hắc y nhân, toàn thân bọn họ vận hắc y chỉ lộ ra đôi mắt, lộ ra cảm giác nguy hiểm.

"Các ngươi là ai?" Lam Ảnh Nguyệt ở trong đầu tìm tòi thật lâu, thật sự không tìm được một tí tin tức nào về đám người này.

"Chúng ta tới mời cô nương tham gia Thị Huyết điện." Thanh âm chói tai của một nam nhân trong số đó vang lên thập phần quái dị, làm cho người ta có chút mao cốt từng nhiên.

"Thao Thiết, thị huyết điện là cái gì vậy?" Lam Ảnh Nguyệt thật sự là không có nghe nói qua chỗ này.

"Chỉ là một bang nho nhỏ được thành lập lên mà thôi, không nghĩ tới đến bây giờ vẫn còn tồn tại." Thao Thiết đi ra không gian, đi đến trước đám người hắc y nhân kia.

Thân mình nho nhỏ đột nhiên ngừng lại, nhìn về phía Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ngươi không thể đi."

Mấy con kiến này chẳng nhẽ có liên quan đến Ám Vực? Nếu mà như vậy, bọn họ tìm được Lam Ảnh Nguyệt, cũng không phải là một chuyện tốt, vì kẻ lâu dài chỉ có toàn diệt.

"Thị Huyết điện? Không có hứng thú." Lam Ảnh Nguyệt tự nhiên cảm ứng được Thao Thiết đang khản trương, chỗ này hiện tại nàng khẳng định không thể đi.

Thanh âm nam tử lạnh lùng nói: "Đi hay không không phải do ngươi quyết định."

Dứt lời, mấy người vây quanh Lam Ảnh Nguyệt, điện chủ mời nàng còn dám cự tuyệt, quả thực không biết phân biệt tốt xấu.

"Ân? Các ngươi muốn ta đi, ta đi, chẳng phải quá mất mặt." Lam Ảnh Nguyệt vừa nói xong, lui về sau một bước, một hắc y ôm trọng kiếm đứng trước mặt nàng.

"Hắc Phong, có thể giải quyết được không?" Lam Ảnh Nguyệt không biết thực lực chân chính của Hắc Phong, nhưng có thể đứng ở bên người Phượng Diệc, sao có thể là kẻ đầu đường xó chợ tầm thường.

"Tiểu thư yên tâm." Hắc Phong nói xong, rút trọng kiếm xông ra ngoài, màu bạc kiếm khí quét ngang mà đi, đối diện năm người hốt hoảng lui về phía sau.

Mấy người kinh ngạc né tránh kiếm khí cường hãn kia, trong lòng cả kinh, đại lục này lại có kiếm sĩ trẻ tuổi như vậy, vì sao bọn họ không biết một tí gì về tin tức này.

Mấy người bọn họ lần này chỉ linh lực màu lam mà đến, căn bản không nghĩ tới lại gặp cường giả, thực lực của bọn họ, không thể bắt kịp người trước mặt.

Hắc Phong không cho bọn họ thời gian suy xét, âm thanh lạnh lùng nói: "Kiếm tung tứ hải."

Trong đêm tối kiếm khí lóe ra tia sáng bạc lạnh lẽo phân thành nhiều ảnh, thứ hướng vài cái hắc y nhân, khiến hắc y nhân buồn bực chính là bọn họ dù có trốn thế nào, kiếm như dài thêm ra mắt thường có thể nhìn thấy, thế nào cũng không trốn được.

Hắc Phong đứng trên mái nhà, mắt lạnh nhìn mấy người chạy trốn phía dưới, trình độ này cũng muốn đánh chủ ý lên ngũ tiểu thư, quả thực là tìm chết.

Lam Ảnh Nguyệt tựa vào cửa, nhàn nhã xem cuộc đánh nhau trước mắt, không nghĩ tới, Hắc Phong mới hơn hai mươi, đã là một đại kiếm sĩ, trên đại lục này quả thực là đứng đầu.

Khiến Lam Ảnh Nguyệt ngoài ý muốn là, đánh nhau tạo thanh âm lớn như vậy, trong kí túc xá lại không ai biết, yên tĩnh đến quỷ dị.

"Thao Thiết, ngươi có phải phát hiện cái gì không?" Lam Ảnh Nguyệt biết, Thị Huyết điện, khẳng định không đơn giản như trong lời Thao Thiết nói.

Thao Thiết do dự, không biết có nên nói cho Lam Ảnh Nguyệt về sự tình của Ám Vực hay không, chẳng qua nàng sớm hay muộn cũng phải biết, sớm nói cho nàng, cũng cho nàng có chút thời gian chuẩn bị.

"Tiểu gia hòa, ta mới rời đi một thời gian ngươi lại được mấy thứ này nhớ thương rồi sao." Thanh âm lười nhác lại mỉa mai hoặc ở trong không khí phiêu đảng, một đám sương mù lục sắc đáp xuống trên người mấy hắc y nhân kia, mấy người vừa rồi còn chạy trốn trong nháy mắt bạo phát hải cốt không còn.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu, nhìn hắc, một đầu tóc bạc bay trong gió, ánh mắt xanh biếc cười thành hình lưỡi liềm, khóe mắt lại mang theo cổ sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tinh linh vô tâm

Lam Ảnh Nguyệt thật không ngờ mình sẽ gặp lại tinh linh biến thái này nhanh như vậy, nàng đứng ở trong bóng tối, suy tư về lời nói của Phượng Diệc, hiện tại nàng cùng tinh linh trước mắt này đối mặt quả thật là một việc rất cực đoan.

Tinh linh kia không chút để ý đến sự lạnh nhạt của Lam Ảnh Nguyệt đối với hắc, hắc hơi cúi đầu, tùy ý để mái tóc dài màu bạc bay trong gió, "Mới đây thôi đã quên ta rồi sao? Quả thật là bạc tình bạc nghĩa."

Chỉ trong nháy mắt, Lam Ảnh Nguyệt đã rơi vào một cái ôm xa lạ, lạnh như băng, Lam Ảnh Nguyệt ngẩng đầu chống lại đôi mắt xanh thị huyết của tinh linh, cường thế bá đạo, không ai bì nổi.

Cùng lúc nhìn vào đôi mắt thị huyết kia ngón tay Lam Ảnh Nguyệt khẽ động ngân châm đâm thẳng vào ngực hắc, nhưng ngay cả một phản ứng hắc cũng không có.

Thanh âm Thao Thiết rầu rĩ vang lên, "Tinh linh thị huyết đó không có tim."

"Tiểu gia hòa, ánh mắt của ngươi thật sự rất xinh đẹp." Hắc thấp giọng cười, thanh âm lười nhác mê người rất từ tốn vang lên, hơi thở ấm áp phả lên trán Lam Ảnh Nguyệt.

Hắc Phong không nghĩ đến tinh linh này sẽ xuất hiện tại đây, lại còn bắt Ngũ tiểu thư, nhưng mà trừ bỏ chủ thượng, căn bản không ai là đối thủ của hắc.

Hắc Phong lắc lắc đầu, chủ thượng, nếu người không đến nữ nhân của người sẽ bị bắt mất đấy.

"Ngươi buông ta ra." Lam Ảnh Nguyệt bị hắc ôm khiến toàn thân không thoải mái, cực kỳ phản cảm, độ ẩm của thân thể không ngừng giảm xuống, phảng phất như nàng bị đặt trong hầm băng vậy.

"Thả sao?" Tinh Linh thị huyết nở nụ cười, cười đến yêu diễm, "Không, từ nay về sau ngươi là người của ta."

"Ta không làm." Lam Ảnh Nguyệt buồn bực cực kỳ, nhiếp hồn thuật đối hắc mà nói cũng không có nửa điểm tác dụng.

"Ta đây đã là người của ngươi, tiểu bảo bối, chúng ta bồi dưỡng tình cảm." Tinh Linh thị huyết nói xong, làm bộ muốn ôm Lam Ảnh Nguyệt đi.

Hắc Phong nóng nảy, lập tức tiến lên ngăn cản.

Ngón tay tinh linh vừa động, một dây leo màu xanh dài nhỏ bay tới, trơn nháy mắt trói chặt Hắc Phong, Hắc Phong vừa mới tránh được lại giật mình, dây leo kia như có linh tính quấn chặt vào thân thể hắc, khổ không nói nổi.

Đôi mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi trầm xuống, Hắc Phong thân là đại kiếm sĩ ngay cả cơ hội xuất thủ cũng không có, thực lực của tinh linh này biến thái đến cỡ nào.

Nhưng nàng cũng không thể tự kỷ đến mức cho rằng tinh linh kia yêu nàng, hắc tới gần nàng, hơn phân nửa chỉ vì cánh hoa Anh Túc.

"Ngươi buông ta ra, bằng không ngươi cũng đừng nghĩ đến thứ ngươi muốn." Ngực khí Lam Ảnh Nguyệt lạnh như băng nói.

Thị huyết tinh linh giống như không chú ý tới sự chán ghét trong mắt Lam Ảnh Nguyệt, hắc lập tức nhìn sao trên trời, lâu bầu nói: "Ngươi có biết thân phận của mình không?"

Lam Ảnh Nguyệt khẽ nhún mày, không ngẩng đầu.

"Xem ra ngươi còn chưa biết." Thị huyết tinh linh chậm rãi buông Lam Ảnh Nguyệt ra, hai mắt hơi hơi nheo lại, nở nụ cười tà tử.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn sườn mặt của hắc, chỉ cảm thấy nụ cười của hắc quỷ dị cực kỳ, được tự do, nàng nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Nhìn bộ dáng nàng phòng bị, thị huyết tinh linh cười thấp ra tiếng, "Tiểu bảo bối, có một số việc, ngươi cuối cùng cũng phải lựa chọn."

Ngữ điệu của hắn cực kỳ thông thả, mềm nhẹ say lòng người, thanh âm trầm thấp lại mỉa mai hoặc khiến Lam Ảnh Nguyệt toàn thân phát run.

"Như vậy, tái kiến tiểu bảo bối, nhớ kỹ ta tên Yên Diệt." Nhìn thị huyết tinh linh biến mất trước mắt, Lam Ảnh Nguyệt nhìn tay phải bản thân đã trống trơn, hoa anh túc sớm đã không cánh mà bay.

Không biết hắn lấy đi lúc nào, hơn nữa lời hắn nói có ý gì? Lam Ảnh Nguyệt cảm giác bản thân như rơi vào trong lốc xoáy, sương mù trùng trùng.

Lam Ảnh Nguyệt cau mày, nhìn đồng phế tích vừa nãy, nàng cũng không muốn mới sáng sớm đã bị mấy tiếng hét chói tai của nữ nhân đánh thức, xoay người nói với Hắc Phong: "Xử lý sạch sẽ."

Thị huyết tinh linh rời đi, thanh đăng cũng tự động tiêu thất, Hắc Phong nhìn gương mặt không biểu cảm Ngũ tiểu thư, thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt, bình thường cô nương nào nhìn thấy cảnh thi thể đầy đất máu chảy lênh láng, không phải sợ tới mức hoa dung thất sắc sao?

Nhưng Ngũ tiểu thư lại giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, yên tĩnh đến đáng sợ.

Sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm Lam Ảnh Nguyệt cùng An Nhã ăn điểm tâm ở phòng ăn, chỉ cảm thấy ánh mắt mọi người chung quanh nhìn nàng có chút kì lạ, Lam Ảnh Nguyệt yên lặng không tiếng động tiếp tục ăn, trong lòng có chút nghi hoặc.

Nàng vừa tới học viện, cũng không làm chuyện gì nổi bật, ánh mắt những người này nhìn nàng thật sự rất kỳ quái, đặc biệt là các thiếu nữ một bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống nàng không bằng.

Bởi vì lúc tham gia khảo hạch đa số đều bị đào thải, căn bản không thể dựa vào điểm này để xét, trừ đội ngũ Tàn Ngọc bọn họ, cũng chỉ có vài đội ngũ đạt được chút ít ma hạch.

Học viện căn bản không thể để hơn một ngàn học viên trong một ban, vì thế lại an bài một khảo hạch khác.

Theo như người khác nói, tu vi Lam Ảnh Nguyệt rất thấp, hoàn toàn được mấy người bọn Tàn Ngọc bế đặt vào tứ ban, cho nên trong học viện mọi người khinh thường Lam Ảnh Nguyệt, thường xuyên ở sau lưng nàng khe khẽ nói nhỏ.

Lam Ảnh Nguyệt cũng không có tâm tư đi quản những người đó, nàng hiện tại cần phải làm là nắm chặt thời gian tăng thực lực, ngày ấy ở trong Hắc Vụ rừng rậm cùng Hoàng Kim Hồ đấu một trận, nàng đã đến tam giai đỉnh, nhưng lại chậm chạp không tìm được cơ hội đột phá.

Sau một ngày học, một mình Lam Ảnh Nguyệt ly khai học viện, thế giới ma pháp này, muốn đạt tới thất giai không thể không có ma pháp trọng, hiện tại nàng cần nhất chính là vũ khí.

Lam Ảnh Nguyệt từ ngân hàng tư nhân rút ra ít tiền, lập tức hướng cửa hàng vũ khí lớn nhất Phụng Quốc đi đến, tiểu đồng vừa thấy trang phục trên người nàng, trên mặt viết hai chữ có lệ, đi nghênh đón người khác.

"Nhân loại ngu xuẩn." Thao Thiết hai tay chấp sau lưng, xuyên qua các góc, mở miệng nói: "Tất cả đều là thứ vô dụng, không có gì có thể sử dụng."

Nếu chương quỳ nghe được lời Thao Thiết nói, phỏng chừng bị tức chết, trong tiệm của hắn tất cả đều là thượng phẩm đấy, sao có thể là đồ vô dụng (mắt ng ta nhìn hàng tốt quen rồi hàng của ông chỉ là rác thui)

Mặt Lam Ảnh Nguyệt không đổi sắc tiêu sái vào điểm nội, nhìn lên trên giá bày biện vũ khí, cũng có chút thất vọng, không có vũ khí nào có thể sinh ra cộng minh cùng nàng.

Nhìn ma pháp trọng muôn hình muôn vẻ, Lam Ảnh Nguyệt lại không dậy nổi nửa điểm hứng thú, quả nhiên như lời Thao Thiết nói, rất rác.

"A, người như vậy cũng dám đến nơi này mua vũ khí, đem ngươi bán cũng sợ không đủ tiền trả đâu." Một thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi ngẩng cao đầu, cầm ma pháp trọng khiêu khích nhìn nàng, trong mắt tràn ngập địch ý.

Hai tay Lam Ảnh Nguyệt khoanh trước ngực, nhìn từ trên xuống dưới thiếu nữ có khuôn mặt xinh đẹp trước mắt, thật sự là không hiểu địch ý của nàng từ đâu mà đến, cười lạnh nói: "Liên quan đến ngươi sao?"

Thiếu nữ nhìn một thân trang phục của Lam Ảnh Nguyệt tương đối mộc mạc, cười khinh thường, "Mua không nổi nhìn cũng có thể."

Lam Ảnh Nguyệt trực tiếp không nhìn thiếu nữ khiêu khích, nhìn nhìn ma pháp trọng màu lam trước mắt, thở dài, nếu không dùng tạm đi.

Nhưng mà, tay Lam Ảnh Nguyệt còn chưa có đụng tới ma pháp trọng, còn có một người bước nhanh hơn cầm lấy trước, thiếu nữ kia cầm ma pháp trọng hướng chỗ tiền đi đến, một bộ tư thái ta đây thắng, "Bốn tiểu thư đây nhìn trúng trước."

Lam Ảnh Nguyệt khoé miệng khẽ giương lên, nâng bước đi lên, nàng chán ghét nhất là có người cùng nàng thường này nọ.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Nam nhân thần bí

"Cái này bao nhiêu kim tệ?" Thiếu nữ nhìn Lam Ảnh Nguyệt liếc mắt một cái, sẵn giọng nói: "Ngươi cùng tôi làm cái gì, dù sao ngươi cũng mua không nổi."

"Mạc tiểu thư, năm mươi vạn kim tệ." Nhìn đến là Mạc gia nhị tiểu thư Mạc Tuyết, giọng điệu tiểu nhị trở nên khách khí chút, dù sao Mạc gia ở hoàng thành cũng có quyền thế.

Mạc Tuyết vừa nghe ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới cái ma pháp trượng này quý như vậy, trong nhà nàng tuy rằng tài lực hùng hậu, nhưng mà nàng không phải người được gia tộc sủng ái, muốn nàng một lần xuất ra nhiều kim tệ như vậy, thật sự là có chút cố hết sức.

Tiểu nhị vừa thấy Mạc Tuyết do dự, lập tức tiến lên cười nhỉnh nói: "Mạc tiểu thư ngươi có điều không biết, ma pháp trượng trong tay tiểu thư được lấy từ tay Đông phương đại sư, chẳng những được khảm một viên ma hạch bát giai, lại chọn Lâm lang mộc thể gian khó cầu, có thể nói là cực phẩm bên trong cực phẩm."

Mạc Tuyết nghe vậy trong lòng cả kinh, Lâm Lang mộc nàng không ngạc nhiên, nhưng này là Đông phương đại sư rèn, quả thực quá khó khăn, nguyên bản bản thân chính là đơn thuần cùng người kia thưởng, hiện tại xem rằng có hứng thú với cây pháp trượng này rồi.

Phải biết rằng, vũ khí của Đông phương gia có bao nhiêu trân quý, dù cho nàng có lấy hết kim tệ của bản thân ra để mua nó, cũng không tiếc, vì thế cần rằng nói: "Ta mua."

Tiểu nhị nghe vậy, trên mặt quả thực nở hoa, ma pháp trượng này để ở đó đã lâu, chỉ vì giá cao mà mọi người chỉ nhìn chứ không mua, hiện tại rốt cục có người muốn mua, tiểu nhị khẩn cấp cầm ma pháp trượng chuẩn bị giúp nàng đóng gói.

Bên người lại truyền đến một thanh âm thanh lãnh, "Tám mươi vạn."

Mạc Tuyết nhú mày nhìn nha đầu trước mặt không chớp mắt, tâm tình rất khó chịu, nhìn bộ dạng của Lam Ảnh Nguyệt lấy đâu ra tám mươi vạn kim tệ, nàng dám khẳng định nàng ta chỉ muốn tranh cãi với mình.

Tiểu nhị vừa nghe vậy, đảo mắt nhìn Lam Ảnh Nguyệt một cái, nhìn thấy y phục trên người Lam Ảnh Nguyệt mặc mạc không giống người có nhiều kim tệ như vậy, sao có thể so được với Mạc Tuyết đại kim chủ này, vì thế ghét bỏ nói: "Tiểu quý đứng sang một bên đi, ngươi cho rằng đi trên đường cái cũng có thể nhặt được kim tệ sao, tám mươi vạn đây ngươi trả được không?"

Chung quanh dần dần có rất nhiều người đến xem, bọn họ không có hảo ý đánh giá Lam Ảnh Nguyệt, một thân mặc mạc đứng trong đám người có hơi không hợp.

"Quả thực là chê cười, không cần nói là tám mươi vạn kim tệ, ta thấy ngay cả tám mươi kim tệ, nàng cũng không trả nổi." Một thanh y thiếu niên cười nói.

Người chung quanh nghe vậy cười rộ lên, "Thật sự không biết lượng sức mình, không có tiền còn học đòi người khác ra vẻ ta đây giàu có, ngươi cũng không nhìn xem đây là chỗ nào."

Lam Ảnh Nguyệt liếc nhìn ánh mắt châm chọc của mọi người, nàng thật sự không có tâm tư cùng mấy người ngu ngốc này lăm miệng.

"Tám mươi vạn, ngươi có bán hay không." Lam Ảnh Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

"Bán bán bán, nhưng trước khi lấy ngươi phải đặt ngân lượng trước." Tiểu nhị rất khó chịu với Lam Ảnh Nguyệt, không có nàng, bản thân hẳn đã bán được vũ khí này rồi.

"Ma pháp trượng này là của ta." Mạc Tuyết không nghĩ tới tiểu nhị lại thay đổi nhanh như vậy, nóng nảy nói, "Ngươi vừa thành giao với ta."

Lam Ảnh Nguyệt nhú mày cười nói: "Ngươi còn chưa trả kim tệ cho họ, dĩ nhiên họ sẽ bán cho ngươi trả giá cao hơn."

Nhìn nụ cười khiêu khích của Lam Ảnh Nguyệt, Mạc Tuyết thật sự giận dữ, chỉ bằng một nha đầu đáng chết kia cũng xứng có được đồ nàng muốn sao?

"Một trăm vạn." Mạc Tuyết cắn răng nói.

Tiểu nhị quả thực không tin vào lỗ tai mình, năm mươi vạn cũng đã là cao rồi, không nghĩ tới hiện tại giá còn được nâng lên gấp đôi, hẳn quả thực mừng rỡ đến nổi miệng không khép lại được.

"Chắc chắn, giá cao." Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, "Mạc tiểu thư quả nhiên là tài đại khí thô."

Chiếm được ma pháp trượng Mạc Tuyết cũng không cao hứng nổi, bởi vì nàng phải trả tận một trăm vạn. Bản thân nàng căn bản không có nhiều kim tệ như vậy, nhưng mà lời nói đã ra khỏi miệng, trước mặt nhiều người như vậy nàng không thể đổi ý.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt xoay người bước đi, Mạc Tuyết lập tức cười nhạo nói: "Ha ha, không có tiền không cần đến tự rước lấy nhục."

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu, nhìn Mạc Tuyết đang đắc ý dạt dào nói: "Ta cũng sẽ không bỏ nhiều ngân lượng như vậy để mua một món đồ bỏ đi."

Người chung quanh nghe nàng nói xong, xem thường trong mắt càng sâu, bản thân không có ngân lượng thì thôi lại còn nói pháp trượng là đồ bỏ đi, quả thực là làm cho người ta khinh thường.

"Người nói ma pháp trượng này là đồ bỏ đi?" Lam Ảnh Nguyệt vừa mới đi tới cửa, phía sau lại truyền đến một thanh âm dễ nghe, nàng quay đầu lại, nhìn thấy được một nam tử khoảng hai mươi mấy tuổi đang đứng ở bậc thang lên lầu.

Chỉ thấy hắn một thân bạch y, làn da tuyết trắng, đôi đồng tử đen như mun, sống mũi cao thẳng, đôi môi nhợt nhạt mang theo bệnh trạng, cả người nhìn qua có chút phiêu miểu, giống như đứng bên trong mây mù, không rõ ràng.

Lam Ảnh Nguyệt cứ như vậy nhìn hắn, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ quái, nàng đối với nam nhân xa lạ trước mắt này lại sinh ra cảm giác thân cận.

Tiểu nhị vừa thấy nam tử xuất hiện, sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống đất, hắn không nghĩ tới chương quỳ lại đột nhiên xuất hiện vào hôm nay, nhưng lại bất gặp trường hợp này, vì vậy hắn lập tức trút giận lên đầu Lam Ảnh Nguyệt: "Tiểu quý này ngay cả một chút kiến thức cũng không biết, còn nói cái gì?"

Mọi người bị diện mạo cùng khí chất nam tử mới xuất hiện này làm cho kinh diễm, bọn họ chưa bao giờ gặp qua chủ nhân vũ khí phùng này, nhìn thái độ của tiểu nhị, chỉ nhìn khí độ thôi cũng khẳng định được hắn không phải người bình thường.

Mà nha đầu không biết sống chết kia lại chē đồ ngay trước mắt ông chủ, quả thực không muốn sống nữa.

Nhưng mà, bọn họ thật không ngờ tới, nam tử kia lại nở nụ cười, cúi đầu mở miệng nói: "Đúng, rất vô dụng."

Mạc Tuyết vừa mới từ đám chìm trong mũi mao của nam tử tỉnh lại, cảm giác như bị dội một chậu nước lạnh lên đầu, nàng nhìn nhìn ma pháp trượng trong tay, liên tục lui về phía sau, sắc mặt trắng bệch, nàng lấy một trăm vạn mua một đồ bỏ đi sao?

Nhưng mà mặc kệ mọi người nhìn thế nào, thì ma pháp trượng kia vẫn là cực phẩm, không biết vì sao nam tử lại nói đó là đồ bỏ đi, nam tử nhàn nhạt đảo qua mọi người, dừng trên người Mạc Tuyết.

Mạc Tuyết kinh hoàng, mặt đỏ tai hồng, bản thân bất lực.

"Dù cho binh khí có tốt đến đâu, ở trong tay người vô dụng, cũng trở nên vô dụng." Nam tử cười nhìn Mạc Tuyết, cũng không biết lời nói của mình đã thương người cỡ nào. (thể loại giết ng k cần vũ khí là đây)

Mạc Tuyết giống như nghe được còi lòng mình tan nát, nàng cùng với nam nhân như thiên tiên trước mắt này cũng chỉ mới gặp mặt một lần, vì sao muốn nhục nhã nàng như vậy.

"Người, đi theo ta." Nam tử nói xong, không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi đi lên lầu.

Tuy rằng hắn không chỉ rõ là ai, nhưng Lam Ảnh Nguyệt lại biết, hắn nói nàng.

dưới ánh mắt chăm chú của mọi người Lam Ảnh Nguyệt người bước lên lầu, nàng vừa mới bước đến bậc thềm lầu hai mọi thanh âm xung quanh lập tức biến mất, chỉ nghe được vài tiếng chim kêu, giống như bước vào một thế giới khác, Lam Ảnh Nguyệt đã từng gặp kết giới, cho nên cũng không giật mình, nàng chậm rãi đi về phía trước, nhìn thấy người nọ ngồi dưới đất chậm rãi ngâm trà.

"Không hiểu kỳ vì sao ta gọi người đi lên đây sao?" Nam tử cúi đầu, ngón tay thon dài tao nhã hướng bên cạnh chén trà, ý bảo nàng ngồi xuống.

Lam Ảnh Nguyệt cũng không ngại ngần, đi qua ngồi an vị, không chút để ý đánh giá chung quanh.

Nhưng mà, nàng còn chưa ngồi ổn định, trước mắt lại vào một đạo hư ảnh, nàng tập trung nhìn vào, một trường cung màu đỏ cự nhiên đứng trước mặt nàng, quanh thân tỏa ra hồng quang, mơ hồ run.

Lam Ảnh Nguyệt trong lòng cả kinh, hay này là cung hoàn thành tính?

Nam tử lại nở nụ cười, thanh âm mềm nhẹ bất khả tư nghị, "Hồng nhi, khiêm tốn một chút."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Huyết cung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Linh Nhi

Lam Ánh Nguyệt tò mò nhìn trường cung trước mắt, trong lòng chậm rãi nảy sinh một cảm giác kỳ lạ, không tự chủ được nâng tay lên nắm chắc trường cung.

Trong nháy mắt, một lực lượng cường thế tiến vào trong thân thể nàng, tàn sát bừa bãi như muốn xé rách thân thể nàng ra vậy, trên trán bắt đầu xuất hiện những giọt mồ hôi, cả người nhìn qua thống khổ vô cùng, cuối cùng trước mắt tối sầm, mất ý thức.

Nam tử nhìn Lam Ánh Nguyệt ngất xỉu trên mặt đất, nhẹ nhàng khụy hai tiếng, nói với trường cung trước mắt, giọng nói có chút run run: "Đợi nhiều năm như vậy, cũng không biết khắc chế một chút, nàng hiện tại sao có thể thừa nhận lực lượng của người."

Trường cung kia giống như nghe hiểu ý tứ của hắn, sắc màu trên thân dần dần trở nên nhu hòa, một ánh sáng màu đỏ bao quanh thân thể Lam Ánh Nguyệt, ánh sáng trên trường cung âm ỉ dần dần, biến thành bộ dáng trường cung bình thường, không có nửa phần đặc biệt.

Thao Thiết ở không gian thu hết tất cả mọi việc vào trong mắt, trong lòng đã sớm nổi lên sóng to gió lớn, người có thể cùng Huyết cung sinh ra cộng minh, chỉ có thể là hậu nhân của người nọ.

Nhìn Lam Ánh Nguyệt đang mê man, lại nhìn nam nhân trích tiên kia, Thao Thiết tựa hồ ý thức được việc gì, một ý tưởng dần dần hình thành trong đầu hắn, hắn cơ hồ muốn lao ra không gian ngay lập tức.

Nhưng nhìn nam tử trước mắt, Thao Thiết vẫn nhịn xuống.

Nam tử đứng lên, thân hình có chút lay động, hắn chậm rãi đi đến trước mặt Lam Ánh Nguyệt, hơi cúi thắt lưng, nhẹ nhàng bế nàng đặt lên giường.

Hắn chậm rãi đặt nàng lên giường, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn cực kì bình thản kia, mặc niệm nói: "Trần nhi, ta sắp hết thời gian rồi."

Sau đó là một trận ho khan dữ dội, trên mặt không còn huyết sắc, khóe miệng tràn máu tươi, dính trên trường bào trắng nõn, nhìn qua rất ghê người. (ảnh ho ra máu kia tội ảnh, mị phan nam phụ ai giống mị hom?)

Lam Ánh Nguyệt gặp một giấc mộng rất dài, bên trong là một biển hoa mênh mông, nàng đang đuổi theo một bóng người ở đằng trước, người kia rõ ràng ở ngay trước mặt nàng, nhưng lại xa không thể với tới.

Ngay tại thời điểm nàng muốn buông tay, người phía trước đột nhiên xoay người lại, trên người toàn là máu, khóe miệng còn mang theo ý cười.)

Lam Ánh Nguyệt ngồi bật dậy, mở to mắt, lại phát hiện bản thân đã trở về ký túc xá.

Nàng nhu nhu huyết thái dương, mình không phải ở vũ khí phòng sao? Trở về khi nào, vì sao một chút ấn tượng cũng không có.

Đang chuẩn bị đứng dậy, lại thoáng nhìn thấy trường cung trên bàn, nàng cầm trường cung lên, không có cảm giác đau đớn lúc chiều mà thay vào đó là một loại cảm giác quen thuộc.

"Thao Thiết, là hắn đưa ta trở lại sao?" Lam Ánh Nguyệt nhìn vào trong không gian, lại phát hiện Thao Thiết đang ngăn người trong đó.

"Àn." đến bây giờ Thao Thiết còn chưa từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, trong ánh mắt nhìn Lam Ánh Nguyệt cũng không còn ghét bỏ như mọi khi, nhiều hơn một tia nhu hòa.

Lam Ánh Nguyệt buồn bực, Thao Thiết luôn luôn làm bộ dáng khinh bỉ người khác, sao hôm nay lại dùng ánh mắt đầy nhìn nàng.

"Thao Thiết, ngươi chịu kích thích gì sao?" Lam Ánh Nguyệt nhíu mày, tiểu thí hài này không được thích hợp cho lắm.

Thao Thiết vội vã lắc lắc đầu, nhớ tới nhắc nhở của người nọ lúc gần đi, lập tức thay đổi bộ dáng, "Không nghĩ tới thượng cổ thần binh Huyết cung lại nhận ngươi làm chủ, thật sự đáng tiếc."

Lam Ánh Nguyệt nhìn trường cung không thể bình thường hơn được nữa trong tay, là thượng cổ thần binh sao? Nhìn thế nào cũng không giống.

Mặc kệ Lam Ánh Nguyệt có hỏi thế nào về nam tử kia, Thao Thiết thủy chung không nói một lời, Lam Ánh Nguyệt nằm trên giường, trong lòng cảm thấy hoang mang, nàng luôn cảm thấy người kia cùng mình có quan hệ, hắn đến rồi đi như chưa từng xuất hiện chỉ vì đưa Huyết cung này đến tay nàng sao?

Sự tình mấy ngày hôm nay nàng gặp được, càng ngày càng kỳ quái, hết tinh linh kia lại đến nam nhân này.(dàn nam phụ hùng hậu vỗ tay)

Sáng sớm hôm sau, ở trong phòng Lam Ánh Nguyệt có sự dao động linh lực, An Nhã đứng ngoài cửa cửa kính, thần tượng đột phá tứ giai, lần đầu tiên gặp thần tượng, nàng rõ ràng mới tam giai, chỉ vài ngày đã đột phá là thế nào?

Đây rốt cuộc là tốc độ gì, ngay cả bọn Tàn Ngọc cũng không có khả năng đột phá nhanh như vậy, An Nhã thật sự bị đả kích, chạy thẳng xuống dưới lầu.

Lam Ảnh Nguyệt mở cửa, nhìn thấy bóng lưng An Nhã chạy vội mà đi, chỉ cảm thấy không hiểu ra làm sao.

Tuy rằng Lam Ảnh Nguyệt có thiên phú cường đại, nhưng bởi vì chưa tiếp xúc qua ma pháp bao giờ, học tập cực kì nghiêm túc, không bỏ một ít tri thức nào.

An Nhã buồn bực, thần tượng vốn là người có thiên phú dị bẩm, ngay cả lên lớp còn nghiêm túc như thế.

Mấy thứ đạo sư giảng này, đối với nàng mà nói đã không có một chút tác dụng, nhưng mà ngay cả thần tượng còn nghiêm túc bản thân cũng không thể lười biếng được, nhất là nghĩ đến thần tượng chỉ trong vài ngày đột phá một giai, nàng thật sự bình tĩnh không nổi.

Vì thế, Từ ban ma pháp có mấy hiện tượng kì lạ, An Nhã trên lớp luôn ngủ gà ngủ gật, hôm nay lại bắt đầu tập trung nghe giảng, bắt đầu chạy đến Tầng Thư Các của học viện.

Vốn tu vi An Nhã đã cao, bây giờ nàng còn liều mạng như vậy, bọn họ có thể làm sao bây giờ.

Vì thế, đạo sư buồn bực, không biết bắt đầu từ khi nào, học sinh trong lớp lại trở nên đặc biệt yêu học như vậy, gần như mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bọn họ tụ tập thành nhóm nhỏ đi Tầng Thư Các, loại tình huống này, từ trước tới giờ chưa từng xảy ra.

Mà tất cả việc này, hình như bắt đầu từ lúc nha đầu tên Lam Giật đến đây, vì thế đạo sư nhìn Lam Ảnh Nguyệt bằng ánh mắt cực kì ôn nhu, mỗi lần nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt liền gật đầu, đứa nhỏ này tất thành châu báu.

Mà ánh mắt kia nhìn Lam Ảnh Nguyệt đến mức mao cốt từng nhiên.(lông mao dựng đứng, nổi da gà đó ạ)

Lam Ảnh Nguyệt đang xem thư, lại nghe được tiếng thét chói tai ngoài cửa sổ, "Trời ạ, Tàn Ngọc đến đây."

"Lâm Khiêm, thật ôn nhu!" Một thiếu nữ bung mặt nói.

"Đông Phương Hàn thật lạnh." Có một người nói.(k lạnh sao tên hàn?::)

"Trời ạ trời ạ, hần nhìn ta, ta không chết mất." Một thiếu nữ nhìn vào cửa sổ bên cạnh Lam Ảnh Nguyệt, nước miếng chảy ròng ròng.

Lam Ảnh Nguyệt không nói gì nhìn trời, ba người này có biết mình gây vạ lăm hay không? Sẽ không phải bọn họ cố tình chạy đến đây lúc này chứ?

Thiếu nữ kia đứng bên cửa sổ, trông mắt như muốn rơi xuống vậy, bởi vì nàng thấy ba thiếu niên đang đi đến chỗ mình.(đây gọi là ăn may)

Nàng cuống quýt sửa sang lại mái tóc cùng y phục, tươi cười rực rỡ, "Chào Tàn thiếu gia."

"Xin chào." Tàn Ngọc nở nụ cười, lại đi vào chút.

Thiếu nữ ngờ ngác tròn tròn mắt, thân mình hoàn toàn cứng tại chỗ, mà một nữ sinh khác hận không thể đuổi thiếu nữ kia đi, để bản thân đi qua.

"Đồng học, ngại chặn đường ta." Tàn Ngọc đột nhiên râu rĩ mở miệng.

"A?" Thiếu nữ tan nát cõi lòng, tươi cười hoàn toàn cứng tại trên mặt, không đợi nàng phản ứng lại hoàn toàn, Tàn Ngọc dùng quạt xếp của hần gạt thiếu nữ sang một bên.

"Tiểu Dật, ngại ra đây một chút ta có việc muốn nói với ngại." Tàn Ngọc cười cười nhìn Lam Ảnh Nguyệt nói: "Ngươi nhất định thích tin tức này."

Mọi người ở đây sợ ngây người, tuy rằng lúc trước trong trường học có lời đồn rằng Lam Ảnh Nguyệt là vị hôn thê của Tàn Ngọc, nhưng nhiều ngày qua cũng không thấy hai người họ tiếp xúc, bọn họ cũng dần dần xem nhẹ.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay, Tàn Ngọc lại tự mình đến tìm, nhìn biểu cảm bình thản của Lam Ảnh Nguyệt, các thiếu nữ rất không cam lòng, cô nương này đẹp chỗ nào, tu vi cũng không bằng bọn họ, gia thế càng không phải nói.

Đầu Lam Ảnh Nguyệt cũng lười nâng lên, nhàn nhạt mở miệng nói: "Tan học hăng nói."

"Khẳng định ngại sẽ cảm thấy hứng thú, nếu không chúng ta cũng không cần vội vã đến nói cho ngại." Trong mắt Tàn Ngọc hiện lên một tia giáo hoạt, thần bí lại gần Lam Ảnh Nguyệt, nửa thân mình dán sát vào cửa sổ.

Hần còn chưa kịp nói chuyện với Lam Ảnh Nguyệt đã bất ngờ bị một bàn tay to kéo trở về không một chút phòng bị, Đông Phương Hàn thành linh mở miệng nói: "Chú ý khoảng cách."

Tàn Ngọc không nói gì bĩu môi, dè dặt cẩn trọng nhìn nhìn chung quanh, không nhìn thấy bóng dáng Hắc Phong, cũng may Đông Phương Hàn kéo hắn lại kịp thời, bằng không trước mặt mọi người mà bị đá văng ra thì thanh danh một đời của hắn sẽ bị phá hủy.

Lâm Khiêm nở nụ cười, chậm rãi thông thả bước về phía Lam Ảnh Nguyệt, ôn nhuận mở miệng nói: "An Nhiên trở lại."

Ha ha, đã trở lại rồi sao? Lam Ảnh Nguyệt nhíu mày, một nụ cười ác ý nở rộ trên khóe miệng, "Đã trở lại, rất tốt, chắc hẳn các nam sinh trong trường đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi." (eo ôi)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nghẹn đến nội thương

Editor: Linh Nhi

Nghe được chuyện của hai người kia, rất nhiều đã tập trung lại, chuyện đặt cược của Lam Ảnh Nguyệt cùng An Nhiên ngày hôm đó đã truyền hết toàn bộ học viện, khiến học viện trở nên ồn ào huyền ảo.

Thời điểm An Nhiên bị thương từ bỏ tư cách đầu, bọn họ còn cho rằng chuyện này cứ như vậy chấm dứt tại đây, lại không ngờ An Nhiên trở về sớm như vậy, chỉ sợ là muốn diễn cho mọi người xem.

An Nhã ở một bên nghe được tin tức này, sớm đã kiểm chế không được nội tâm vui sướng của mình, lập tức túm theo Lam Ảnh Nguyệt đi ra ngoài, nàng rất muốn nhìn nữ nhân kia biểu diễn.

Tâm tình Lam Ảnh Nguyệt cũng cực kỳ tốt, tùy ý để nàng kéo về phía trước, đi tới cửa, lại nghe thấy tiếng của đạo sư.

"Các người muốn đi đâu, chưa hết giờ?" Đạo sư nghiêm mặt, rất không vừa ý, tuy rằng hai nha đầu này lên lớp rất nghiêm cẩn, nhưng về sớm lại là một chuyện không được cho phép.

Đạo sư ở học viện có tiếng cứng nhắc, khóa giáo sư cực tốt, nhưng lại tuyệt không nhường ai.

Tất cả học sinh trong phòng học đều bày ra bộ mặt xem kịch vui, Lam Ảnh Nguyệt tiến lên một bước nói: "Đạo sư, chúng ta đi trước."

Thời điểm mọi người cho rằng đạo sư sẽ giận giữ, thì hắn lại làm như không thấy, gật đầu nói: "Đi đi."

Tất cả mọi người sợ ngây người, từ khi nào lão đạo sư của bọn họ lại trở nên tốt như vậy, ngay cả nguyên nhân rồi đi cũng không cần hỏi sao?

Lam Ảnh Nguyệt nhắc chân bước đi, thuận tiện kéo theo An Nhã.

Đằng sau có vài người không sợ chết chạy theo góp vui, nhưng chân còn chưa bước ra khỏi cửa, đã bị đạo sư một cước đạp bay, "Còn định về sớm trước mặt ta sao."

Mấy người Tần Ngọc chạy nhanh đuổi theo sau, trong lòng bọn hắn cực kỳ nghi hoặc, nhưng mà đạo sư kia trút giận lên người học trò vừa rồi là quá rõ ràng.

Năm trước lúc An Nhã mới vừa vào học, bởi vì về sớm một lần, hắn phạt An Nhã đứng ngoài cửa lớp học vèn vèn bảy ngày.

An Nhã tuy rằng cũng có chút kinh ngạc, nhưng so với những người này thì nàng khi đó còn tốt hơn nhiều, chuyện lần đó của nàng Lam Hạo Phong biết, chỉ sợ thần tượng còn cất giấu nhiều bí mật.

Mấy người bọn họ vừa mới đi đến cửa, rất nhiều người đã không giữ được bình tĩnh.

Bởi vì chân trước của An Nhiên vừa mới bước vào phòng học, chân sau đã có người bước theo, rõ ràng là vì ngày đó đánh cuộc mà đến.

Tuy rằng trong ngày thường An Nhiên tâm ngoan thủ lạt, nhưng là tốt xấu cũng là một mỹ nữ, hôm nay nhìn đến bộ dáng nàng bị bệnh, rất nhiều nam sinh đã bắt đầu đau lòng cho An Nhiên.

"An Nhiên tiểu thư ở trong Hắc Vụ rừng rậm bị trọng thương như vậy, bọn họ cũng không buông tha cho nàng." Một người nhỏ giọng nói.

Bên cạnh một người khác liếc mắt một cái, "Người không biết tiền đặt cược kia chính là An Nhiên đề xuất sao?"

"Lam Dật quả thật là tâm địa rắn rết, đường đường An Nhiên là một tiểu thư khuê các lại mặc như vậy khiêu vũ, còn thể thống gì." Một người lại nói.

Nghe những người này người một câu ta một câu, An Nhã cũng hết nói nổi rồi.

Những người này đầu óc bị bệnh đi?

Ngay từ đầu người muốn đánh cuộc chính là An Nhiên, ở trong Hắc Vụ rừng rậm người muốn giết bọn họ cũng là An Nhiên, tìm thất giai ma thú công kích bọn họ vẫn là An Nhiên.

Cái cô gái này mới là tâm địa rắn rết có được không, hiện tại thế nào lại thành thần tượng tâm địa rắn rết?

Lam Ảnh Nguyệt vui vẻ, An Nhiên này không đợi thân thể khỏi hẳn đã đến trường học, chính vì mục đích này đi.

Chẳng lẽ nàng cho rằng, lợi dụng áp lực của dư luận mà nàng có thể bỏ qua cho nàng ta sao?

Kia thật đúng là ngượng ngùng, nàng Lam Ảnh Nguyệt cũng không phải là một người thiện lương như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đi vào phòng học, liếc mắt một cái lập tức nhìn thấy bóng dáng An Nhiên mảnh mai không chịu nổi kia, lúc này An Nhiên mặc váy dài trắng, trên mặt không trang điểm khiến mặt mũi trở nên tiêu tụy, quả nhiên là vừa thấy đã thương.

Bình thường An Nhiên như một nữ vương cường thế, từ khi nào lại trở nên nhu nhược như vậy, cũng khó trách các nam sinh có lòng trĩu nặng.

An Nhiên nhìn thấy khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt, hai tay gấu gao nắm tay áo, nàng hận không thể lập tức đi lên xé nát khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt kia, không phải vì cô ta, thì bản thân nàng sao phải lâm đến bước đường này.

"Sắc mặt An Nhiên tiêu thư thoát nhìn không tốt cho lắm?" Lam Ảnh Nguyệt đứng cạnh cửa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào An Nhiên.

An Nhiên còn chưa nói, một thiếu niên ngồi cạnh nàng ta đã mở miệng nói, "Sắc mặt nàng không tốt không phải người làm hại sao, bây giờ còn chạy đến đây mượn gió bẻ măng!"

"Đúng, nàng bị thương thành như vậy, người còn bỏ đá xuống giếng." Một thiếu niên khác lại nói.

"Ha ha." Lam Ảnh Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Nếu người thua là ta, An Nhiên sẽ bỏ qua cho ta sao?"

Một câu nói này khiến mấy thiếu niên kia không nói được lời nào nữa, bọn họ tự nhiên biết dựa theo tính tình của An Nhiên, muốn buông tha cho Lam Ảnh Nguyệt là không có khả năng.

"Ta chẳng qua chỉ nói vậy thôi, sao người lại coi trọng như vậy." An Nhiên nhàn nhạt mở miệng, giọng điệu ôn nhu kỳ quái.

Nhìn bộ dáng nhu nhược của nàng, thiếu niên bên cạnh lại càng đau lòng, đối với Lam Ảnh Nguyệt nói: "Người, cô nương ngay cả lòng đồng tình cô cũng không có sao."

Đồng tình? Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, một bộ dáng đã bình tĩnh đại ngộ, lớn tiếng nói: "Thì ra An Nhiên tiêu thư đến lớp với bộ dạng này chính là muốn lấy được sự đồng tình của ta."

Thanh âm Lam Ảnh Nguyệt rất lớn, vì vậy mọi người ở xung quanh đều nghe thấy rành mạch.

Tần Ngọc mím môi, kìm chút bật cười, nha đầu Tiểu Dật kia quả thực rất trêu chọc người.

Gương mặt An Nhiên trắng bệch, môi run nhè nhẹ, "Lam Dật, người không cần khinh người quá đáng."

"Ta khinh người quá đáng sao? An Nhiên, không phải người đã quên trong Hắc Vụ rừng rậm người đã làm gì sao, người có dám thề với trời ngày hôm đó không phải người kêu gọi mọi người đi vây công bọn Tần Ngọc không?" Thanh âm Lam Ảnh Nguyệt nhàn nhạt, nghe không ra đang giận hay không.

Nhưng An Nhiên lại ngây ngẩn cả người, nàng làm sao có thể thề, những người đó vốn chính là nàng gọi tới.

Nhìn thấy An Nhiên do dự nửa ngày không nói chuyện, Lam Ảnh Nguyệt lại cười lạnh nói: "Người nhường những người đó tiến lên, lúc đó chẳng phải người coi bọn họ làm bia ngắm thôi sao, đáng thương những người đó đến khi bị đào thải cũng không biết bộ mặt thật của người."

Nghe Lam Ảnh Nguyệt nói, một ít thiếu niên có mặt trong ngày vây công mấy người Tần Ngọc sắc mặt hơi biến đổi, bọn họ vĩnh viễn không thể quên được ngày đó bị mấy người Tần Ngọc làm nhục như thế nào.

Mà lúc bọn họ bị làm nhục, cũng không nhìn thấy bóng dáng của An Nhiên, còn An Nhiên ngày thứ hai mới bị đào thải.

Không đợi An Nhiên mở miệng, Lam Ảnh Nguyệt lại nói: "Đáng thương mấy người có thể đứng trong tứ ban nhưng hiện tại người ở trong tứ ban còn bọn họ lại."

Lam Ảnh Nguyệt muốn nói lại thôi, chỉ vậy thôi cũng đủ khiến sắc mặt mấy thiếu niên kia đại biến.

An Nhiên thật không ngờ Lam Ảnh Nguyệt chỉ nói có mấy câu lại có thể thay đổi tình thế, gương mặt đã trắng nay còn trắng hơn, thật là dọa người, "Lam Dật, ta muốn khiêu chiến với người."

"Chờ người khiêu vũ xong rồi hãy khiêu chiến." Lam Ảnh Nguyệt nói xong, xoay người bước đi, đi tới cửa, đột nhiên xoay người lại.

Thời điểm mọi người ở đây nghỉ hoặc vận phần, Lam Ảnh Nguyệt từ trong không gian lấy ra một cái yếm đỏ ném đến trước mặt An Nhiên, chớp chớp mắt nói, "Đến lúc đó ta sẽ dẫn đại gia đi cho người trợ uy."

Nhìn thấy cái yếm hồng kia, thiếu nữ sở hữu loại yếm hồng này đều mặt đỏ tai hồng, loại trang phục này sao có thể mặc trước mặt mọi người như vậy.

Lam Ảnh Nguyệt nhũ mào, nhìn sắc mặt lúc xanh lúc trắng của An Nhiên, cười nói: "Hay là An Nhiên tiểu thư cảm thấy cái yếm này không đủ xinh đẹp? Ta đã dùng vận kim tệ chuẩn bị riêng cho người đấy."

Khóe miệng mấy người Tần Ngọc giật giật, Tiểu Dật ra tay quả nhiên là không giống bình thường.

"Tiểu Ngọc, mấy người các người trợ mắt nhìn nàng làm vậy sao?" An Nhiên kỳ vọng nhìn mấy người Tần Ngọc, nếu bọn hắn mở miệng sự tình sẽ thay đổi.

Tần Ngọc lạnh nhạt nở nụ cười, "Giao tình giữa chúng ta hình như không sâu như vậy."

"Ta rất hay mang thù." Lâm Khiêm giọng điệu ôn nhuận, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhu.

"Không quen." Đông Phương Hàn lười trả lời An Nhiên.

An Nhã từ đầu tới cuối không nói một lời, cái cô gái này, căn bản không xứng cùng bọn họ có giao tình.

"À ta quên phụ thân người có nói, sẽ không quản sự tình của chúng ta, người cũng sẽ không thể để thế nhân nói người của Vô Tâm cung nói không giữ lời chữ." Lam Ảnh Nguyệt nói, triệt để phá hủy triệt để một chút hi vọng cuối cùng của An Nhiên, xem ra lần này là tránh không được, nhưng nà, nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng ta.

An Nhiên cắn chặt răng, cầm cái yếm, thân mình kịch liệt run rẩy, âm thanh lạnh lùng nói: "Không phải chỉ là khiêu cái vũ thôi sao, bọn tiểu thư khiêu vũ là được, nhưng ta xem có mấy người dám nhìn."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Kỹ thuật nhảy mạn điệu

Editor: Linh Nhi

Nghe An Nhiên nói xong, một ít người đang xem kịch vui cũng trở nên chần chừ, bọn họ rất muốn xem mỹ nhân khiêu vũ nhưng cũng không muốn mệnh mình bị chấm dứt.

Nếu như bọn họ nhìn, nói không chừng Vô Tâm Cung sẽ đối phó bọn họ.

An Nhiên cười lạnh nhìn những biến hóa trên mặt mọi người, đứng lên, nhìn Lam Ảnh Nguyệt nói: "Người sẽ hối hận về những việc người làm hôm nay."

Lam Ảnh Nguyệt nở nụ cười, "Ta không hối hận chuyện mình đã quyết định."

Một tin tức oanh động khắp học viện, An Nhiên thật sự mặc yếm đỏ khiêu vũ.

Rất nhiều người đều không thể tin vào những gì mình nghe thấy, An Nhiên cao ngạo như vậy thật sự muốn cúi đầu sao?

Còn có người bội phục An Nhiên, không hổ là đại tiểu thư của Vô Tâm Cung, có thể tuân thủ lời hứa, mặc kệ hậu quả.(vâng rất bội phục)

Nếu An Nhã biết suy nghĩ của những người này, chỉ sợ đã lăn ra mà cười rồi, An Nhiên không có biện pháp trốn thoát, ai dám cam đoan nàng ta không muốn trốn, nếu nàng ta thoát được thì toàn bộ Vô Tâm cung sẽ bị liên lụy, nếu không cùng đường như bây giờ khẳng định giờ phút An Nhiên nhất định không chấp nhận không khiêu vũ.

Thời điểm Lam Hạo Phong biết được tin tức chạy tới quảng trường, quảng trường đã bị vây bởi không ít người.

Tuy rằng rất nhiều người sợ chết, nhưng cũng có không ít người vì nhìn mỹ nhân nhảy mà không tiếc bất cứ giá nào.

Cho nên quảng trường khá đông đúc.

Lam Hạo Phong tìm một lúc lâu, mới nhìn thấy gương mặt nhàn nhã của mấy người bọn Tần Ngọc, nhất thời nổi giận dưng dưng đi đến, nói lớn: "Các

ngươi sao lại độc ác như vậy!"

"Chúng ta độc ác sao? Ngươi đừng cho là ta không biết thất giai ma thú kia đến từ đâu, thiếu niên kia chính là người thuộc đội ngũ của ngươi." Tần Ngọc khinh thường nhìn Lam Hạo Phong. "Ngươi cho rằng bốn thiếu gia là người ngươi có thể tính kế sao?"

Đều là đệ tử thế gia, nhưng mỗi lần Lam Hạo Phong đứng trước mặt mấy người bọn họ, hắn lại cảm thấy mình bị đè ép khiến cho hắn rất không vui.

"Không có thực lực, không cần ở đây điều võ dương oai." An Nhã hoàn toàn không có một chút ấn tượng tốt nào với Lam Hạo Phong, nói chuyện tự nhiên không khách khí.

"Ha ha ha ha, không nghĩ tới vừa trở về lại gặp được chuyện tốt như vậy, ta quả nhiên có điểm phúc, có điểm phúc ha ha ha." Cùng với tiếng cười sang sảng, một thiếu niên vận thanh y đi tới.

Lam Ảnh Nguyệt nhìn bóng dáng kia, lông mi khẽ chớp, người này không phải Phụng Hiên sao? Hơn nữa thoát nhìn, hình như hắn cùng mấy người Tần Ngọc có quan hệ.

Tần Ngọc nhìn hắn, nhướn mày cười, "Đây không phải Hiên vương của chúng ta sao? Bỏ được ôn hương nhuyễn ngọc ra đây xem diễn."

Lời nói của Tần Ngọc mang theo ít trào phúng, Phụng Hiên lại không hề tức giận, ngược lại cười nói: "Đừng nói ta như vậy, ta còn nghe được người ta nói ngươi mang theo vị hôn thê đến học viện."

Dứt lời ánh mắt kia nhìn chằm chằm về phía Lam Ảnh Nguyệt, sau đó miến cưỡng gật gật đầu nói: "Tuy rằng nhỏ, nhưng cũng được."

Lam Ảnh Nguyệt trợn trắng mắt, Phụng Hiên này trước sau như một không đáng tin.

"Tiểu Dật là bạn của chúng ta, ngươi cũng không nên nói lung tung." Mồ hôi lạnh của Tần Ngọc chảy ròng, nàng là nữ nhân của Diệt Vương, hắn vẫn còn muốn sống thêm vài năm chứ muốn chết sớm.

Thời điểm mọi người đang nói chuyện, một bóng dáng yếu điệu từ xa đi tới.

Chỉ thấy An Nhiên thân mặc yếm đỏ, quần lụa dài, bên ngoài khoác một tầng sa mỏng, dáng người của nàng sau tầng sa như ẩn như hiện, lớp vải trên ngực mềm mại theo hình sinh động càng làm cho nam nhân sôi sục, khí huyết dâng trào.

An Nhiên gắt gao nắm chặt nắm tay, dùng hết khí lực toàn thân mới ngăn không cho bản thân run run, nàng thật sự không nghĩ tới, bản thân sẽ bị kia nữ nhân kia bức đến bước này, nhưng mà nàng không còn đường để đi.

"Ồ nháo, học viện là chỗ nào, là nơi các ngươi muốn làm gì thì làm nấy hả!" Thời điểm An Nhiên chuẩn bị lên đài, một âm thanh găm lên giận dữ ngăn nàng bước tiếp.

Trong lòng nàng ngẩn ra, quay đầu nhìn về phía hiệu trưởng, trong lòng dấy lên một tia hi vọng.

Viện trưởng thở phì phì đi tới, hắn chỉ không ở đây có một ngày lại xảy ra sự tình này, nếu bị truyền ra ngoài, thanh danh của trường đề đầu.

"Lão nhân ngươi tên gì, đây là do An Nhiên tự mình đặt ra, ngươi đã bỏ tuổi rồi mà vẫn thương hoa tiếc ngọc sao." Phụng Hiên híp mắt, chậm rì rì đi về phía viện trưởng.

Viện trưởng không nghĩ tới tiểu bá vương này sẽ xuất hiện ở đây, chỉ cảm thấy đau đầu vạn phần, "Hiên vương điện hạ, thật sự là ảnh hưởng không khí."

Học viện là địa phương học tập, nhìn An Nhiên ăn mặc như vậy, nếu ai không biết còn tưởng mình đi vào nơi yên hoa (kỹ viện đó), hắn làm sao có thể cho phép loại chuyện này phát sinh.

"Đánh cược là chuyện bình thường xảy ra ở học viện, trước đây có không ít, sao giờ đến lượt An Nhiên viện trưởng lại ra ngăn cản." Lam Ảnh Nguyệt nói rất tự nhiên, nhưng các học sinh nghe xong lại có một tư vị khác.

Đúng vậy, trước đây các cuộc đánh cược ác liệt xảy ra không ít nhưng lại không thấy bóng dáng của viện trưởng ra mặt, sao đến lượt An Nhiên viện trưởng lại tích cực như vậy?

Mầm mống hoài nghi đã được hạ, Lam Ảnh Nguyệt đứng sang một bên xem kịch vui, chờ mầm mống mọc rễ nảy mầm.

Viện trưởng vừa nghe xong suýt chút nữa thổ huyết, bản thân hắn chẳng qua nghĩ cho thanh danh của học viện, thế nào qua lời nói của nàng lại bị biến dị như vậy.

"Đúng vậy, ta còn nhớ lần trước Lam Hạo Phong có cá cược với một thiếu niên khiến hắn xích lửa* chạy khắp quảng trường, sao không thấy viện trưởng ra mặt." Tần Ngọc khoanh hai tay trước ngực, cười đến vô hại. * xích lửa: nude, lộ body từ đầu đến gót chân hị hị.

Tần Ngọc vừa nói như thế, rất nhiều người đã nhớ ra, sự kiện đó oanh động khắp học viện sao không thấy bóng dáng viện trưởng ra mặt.

Viện trưởng có miệng khó trả lời, sự kiện kia xảy ra quá đột ngột, hắn căn bản không ngăn kịp.

"Chẳng lẽ bởi vì sau lưng An Nhiên có Vô Tâm Cung chống đỡ, vì vậy mà viện trưởng mới có đãi ngộ khác biệt với nàng?" Một thiếu niên nói.

Một thiếu nữ bên cạnh lập tức nói tiếp: "Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy."

"Ồ, chẳng lẽ còn có giao dịch không thành." Một người lại nói.

Nghe mọi người ngời một lời ta một câu, sắc mặt An Nhiên biến đen, vốn nàng nghĩ viện trưởng đến sẽ cứu được nàng, không nghĩ tới tình huống trở nên càng ngày càng xấu đi.

"Chẳng lẽ thực sự có bí mật không muốn cho mọi người biết sao?" Lời nói của Phụng Hiên không lớn không nhỏ, vừa khéo khiến những người xung quanh nghe thấy được, lúc này tất cả ánh mắt nhìn về phía An Nhiên đều thay đổi.

Viện trưởng tức giận, nhưng thân phận của Phụng Hiên lại làm cho hắn không dám phát tác, một búng máu nghẹn trong ngực, nuốt xuống không được mà phun ra cũng không xong, gương mặt già nua từ trắng biến xanh, từ xanh biến hồng, phá lệ phản kích.

Nghe Phụng Hiên nói, An Nhiên cũng nhin không được, nếu còn không làm, những người này sẽ cho rằng nàng cùng viện trưởng có giao dịch, như thế không bằng bảo nàng đi tìm chết, vì thế cắn răng mở miệng nói: "Viện trưởng, An Nhiên thua phải chịu, mời ngài tránh ra."

Việc đã đến nước này, viện trưởng cũng vô lực phản đối, đành đứng yên ở một bên.

An Nhiên đang chuẩn bị múa, Phụng Hiên lại mở miệng: "Chậm đã."

An Nhiên ngẩng đầu, chẳng lẽ Hiên vương đổi ý muốn giúp nàng sao?(óc đậu)

Nhưng mà, hy vọng của nàng hoàn toàn thất bại, chỉ thấy Phụng Hiên vỗ vỗ tay, hai nữ tử chậm rãi đi tới, một người ôm cầm, một người cầm tiêu, Phụng Hiên nhìn nhìn, vừa lòng cười nói: "Có thể bắt đầu rồi."

"Haha." Tần Ngọc nhin không được bật cười, tiểu bá vương này, ngay cả nhạc đệm cũng mang đến.

An Nhiên lạnh người hướng đài cao đi tới, thân hình lao đảo, hận ý không ngừng lan tràn, hai mắt đỏ bừng nhìn về phía người dưới đài, nàng biết, một khi biểu diễn xong nàng không thể trở người ở đây.

Tiếng tiêu rung động lòng người khê vang lên, An Nhiên ném tay áo dài lên không trung, chậm rãi vũ động, nhẹ nhàng tuyệt đẹp, mơ mơ hồ hồ như điệu múa của tiên nữ, tay áo rộng nửa che nửa mở, lụa mỏng trên người không ngừng bay lên, yếm hồng sau lớp vải sa khiến cho người ta muốn phạm tội, mọi người như si như túy nhìn điệu múa mạn điệu của nàng, cơ hồ quên mất hô hấp.

Cuối cùng âm phù rơi xuống, An Nhiên phun ra một búng máu, ngã xuống nền.

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Như mộng như ảo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Linh Nhi

Lam Hạo Phong nhìn thấy thể nhanh chóng tiến lên, cõi ngoại bào ra khoác lên người An Nhiên, quay đầu lại nhìn Lam Ảnh Nguyệt quát: "Người đã vừa lòng chưa."

An Nhiên nhìn Lam Hạo Phong, trong lòng không biết có tư vị gì, nàng lợi dụng hắn, không nghĩ tới giờ phút này cũng chỉ có hắn đứng ra bảo hộ mình.

Sau khi hắn rộng lên, rất nhiều người đang còn chìm đắm trong điệu nhảy của An Nhiên cũng phục hồi tinh thần lại, xem ra Lam Hạo Phong đối với An Nhiên có vài phần chân tình.

Lam Ảnh Nguyệt lạnh lạnh nở nụ cười, liếc mắt nhìn An Nhiên nói: "Bản thân tự đào hố, dù có rơi lệ cũng phải nhảy vào."

An Nhiên nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Lam Ảnh Nguyệt, trong mắt tràn đầy hận ý, nàng nâng tay lau vết máu trên khóe miệng, ho khan vài tiếng, giọng nói: "Người kiêu ngạo không được bao lâu nữa đâu."

"Vậy sao? Ta đây mời mắt mong chờ." Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt khê giương lên, xoay người, trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý, nếu An Nhiên còn chưa hiểu được trận giáo huấn lần này thì đừng trách nàng tâm ngoan thủ lạt.

Những người ở chỗ có Lam Ảnh Nguyệt đi tới, đều tự động nhường đường, yên lặng nhớ kỹ, về sau ngàn vạn lần không nên đối nghịch cùng với nữ tử trước mắt này.

Khi Lam Ảnh Nguyệt đi qua bên người Phượng Hiên, đứng lại nhìn hắn một cái, nàng khẳng định Hiên vương không phải trùng hợp đến đây, nếu không sao có thể biết trước mà mang theo nhạc công.

Chẳng qua, ngoại trừ hắn không ai dám nói chuyện với viện trưởng như vậy.

Nhìn bóng lưng Lam Ảnh Nguyệt đi xa, Phượng Hiên lắc lắc đầu, vì sao hắn cảm thấy nha đầu kia quen thuộc như vậy, hình như hắn đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Công nhận, nhị ca không lừa hắn, kỹ thuật nhảy của An Nhiên so với mấy cô nương ở Trần Vũ lâu chỉ hơn chứ không kém, cũng không uổng lần này hắn một mình đến đây.

Lâm Khiêm hít một hơi, nhìn Phượng Hiên, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, cất bước đuổi kịp Lam Ảnh Nguyệt.

Đợi cho mấy người ly khai hết, đám người mới bắt đầu chậm rãi tán đi, An Nhiên lạnh lùng nhìn tất cả, tràn đầy hận ý, hai mắt trống rỗng chảy huyết lệ, nhìn qua cực kỳ dọa người.

Lam Hạo Phong nhìn bộ dáng của nàng, trong lòng hoảng loạn, đang chuẩn bị mở miệng an ủi nàng vài câu, An Nhiên trong lòng hắn lại nhen ra một bùng mấu, hôn mê bất tỉnh.

Sau khi trải qua sự kiện của An Nhiên, xung quanh Lam Ảnh Nguyệt trở nên thập phần thanh tịnh, không có người dám tìm nàng gây phiền toái.

Ban đêm, một mình Lam Ảnh Nguyệt ngồi bên hồ tu luyện, lại phát hiện ra thanh âm dị thường.

Chỗ này là nàng vô tình phát hiện được, bình thường không có người đến đây, sao hôm nay lại có âm thanh lạ.

Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đi đến nơi phát ra tiếng vang, nhìn thấy một tiểu hắc miêu đang cuộn mình dưới gốc cây, phát ra âm thanh nhỏ nức nở.

"Bốn phía không ai, cứu nó." Thao Thiết cũng kỳ quái, tiểu gia hỏa này sao lại xuất hiện ở đây, hơn nữa hình như bị thương rất nặng.

Lam Ảnh Nguyệt khẳng định đây không phải tiểu miêu bình thường, bằng không với tính tình của Thao Thiết, tất nhiên sẽ không quản nó, Lam Ảnh Nguyệt tiến lên một bước nhẹ nhàng ôm lấy tiểu hắc miêu, khi tay nàng vừa chạm vào thân nó khiến thân thể run nhè nhẹ: "Meo."

"Đây chỉ là huyền hệ ma thú, cấp bậc cũng không thấp." Thao Thiết nói.

"So với ngươi thì sao?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi lại.

"Không cần đem nó ra so sánh với ta, ta là thánh thú, thánh thú ngươi biết không?" Thao Thiết quả thực muốn giết người, cô gái này sao không thể ý thức được nó cường đại đến thế nào.

Lam Ảnh Nguyệt không nhìn Thao Thiết, nhìn nhìn vết thương trên người tiểu hắc miêu, có chút buồn bực, xem ra vết thương trên người tiểu hắc miêu không phải trí mệnh, nhưng lại không được xử lý tốt.

Lam Ảnh Nguyệt lấy ra một viên thảo dược từ trong không gian, trực tiếp nghiền nát bôi vào miệng vết thương trên người tiểu hắc miêu.

Thao Thiết sợ tới mức há to miệng nói: "Ngươi nữ nhân này, ngươi có biết ngươi cầm cái gì trong tay hay không?"

"Không phải lúc trước ngươi nói nó có thể trị thương sao?" Động tác trên tay Lam Ảnh Nguyệt chậm một chút, chẳng lẽ nàng nhớ lầm.

Thao Thiết không nói gì nhìn trời, hắn nói đó là kỳ dược chữa thương, nhưng chỉ cần một ít là được rồi, cái cô gái này lại cầm nhiều như vậy, có biết Tuyệt Ngọc Thảo có bao nhiêu trân quý không hả.

Ngay tại thời điểm Thao Thiết lú lú nói không ngừng nghỉ, xa xa lại truyền đến từng trận tiếng hô: "Tiểu Bạch, ngươi ở nơi nào?"

Dần dần, một lão nhân cực kỳ lão từ trong rừng đi ra, y phục rách nát, trên đầu cùng râu bám đầy cỏ dại, trong tay còn nắm được liệu không biết tên, nhìn tiểu hắc miêu trên tay Ảnh Nguyệt ánh mắt lão nhân sáng ngời.

Khóe miệng Lam Ảnh Nguyệt vừa kéo, nhìn nhìn tiểu hắc miêu trong tay, chẳng lẽ tiểu hắc miêu này chính là tiểu bạch? □ □ □

Quả nhiên, lão nhân cấp tốc đi tới, nhấc tiểu hắc miêu khỏi tay Lam Ảnh Nguyệt, tiểu hắc miêu ủy khuất tội nghiệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt: "Meo."

Lam Ảnh Nguyệt nhìn cái đã hiểu, chỉ sợ tiểu miêu này bị lão nhân trước mặt này chinh cho rất thâm đi.

Lão nhân thấy được liệu trên người tiểu hắc miêu, cả kinh kêu lên: "Tiểu gia hỏa ngươi cũng là dược tề sư sao? Thật tốt quá, muốn luận bàn với ta một chút hay không."

Khóe miệng Lam Ánh Nguyệt giật giật: "Ta không phải được tề sư."

Lão nhân nhìn miệng vết thương trên người tiểu hắc miêu đang dần khép lại, kết luận Lam Ánh Nguyệt khẳng định chính là được tề sư, hơn nữa cấp bậc chỉ sợ không thấp, vì thế lại nói: "Ta là cao cấp được tề sư, người không theo ta sẽ hối hận."

Cao cấp được tề sư, chỉ có ít vết thương như vậy xử lý cũng không xong sao? Lam Ánh Nguyệt không tin, chẳng qua, ngay cả Thao Thiết cũng không thể nhìn thấu tu vi của lão nhân này, chỉ sợ lão nhân này là một cường giả chân chính, bản thân vẫn là không chọc vào thì hơn.

"Tiền bối, vẫn bối còn có việc, cáo từ trước." Lam Ánh Nguyệt hướng lão nhân hơi hơi cúi đầu, đi ra ngoài.

Lão nhân cũng không ngăn cản, nhìn bóng lưng Lam Ánh Nguyệt rời đi, lộ ra một nụ cười bí hiểm.

Trở lại ký túc xá, Lam Ánh Nguyệt lại bắt đầu tu luyện, ma pháp của nàng tiến bộ thần tốc, chỉ ngắn ngủn trong vài ngày đã tiến vào tứ giai đỉnh, tốc độ như vậy ngay cả Thao Thiết cũng cực kì khiếp sợ, hẳn sống nhiều năm như vậy cũng chưa gặp ai tiến giai nhanh như nàng.

Nhưng mà Lam Ánh Nguyệt lại có chút buồn bực, ma pháp của nàng tiến bộ thần tốc, nhưng mà bản cung nàng vẫn không học được tí gì, ngay cả thương pháp của nàng kiếp trước siêu tuyệt đến đâu, so với cung tiền này cũng có điểm bất đồng.

Thao Thiết biết ý nghĩ của Lam Ánh Nguyệt, lạnh lạnh mở miệng nói: "Nói đến bản cung, trên thế giới này lợi hại nhất chính là bộ tộc tinh linh, mà trong bộ tộc tinh linh, lợi hại nhất chính là cái tên biến thái kia."

Một bàn tay Lam Ánh Nguyệt chống đầu, nhớ tới một đầu tóc bạc kia, lợi hại nhất là hắn sao?

"Vậy Phụng Diệc đâu?" Lam Ánh Nguyệt không biết bản thân vì sao lại đột nhiên hỏi tới hắn, những lời này tự dưng bật ra.

Hắc Phong ngoài cửa sổ nghe thấy vậy, quả thực là mừng đến phát khóc, Ngũ tiểu thư nhớ tới chủ thượng, loại tin tức tốt như thế này, nhất định phải nhanh chóng báo cho chủ thượng.

Hắc Phong lấy một tờ giấy trong chiếc hộp kính trên người, viết lên đây vài chữ, sau khi mấy chữ kia biến mất trên trang giấy thì tờ giấy cũng hóa thành tro bụi.

Nghe được tên của đại ma vương, Thao Thiết trầm mặc, hồi lâu nhàn nhạt mở miệng nói: "Hắn, rất mạnh."

Lam Ánh Nguyệt nhíu mày, Thao Thiết đối Phụng Diệc biết cũng rất ít, Phụng Diệc kia đến cùng là loại người nào, khẳng định không đơn giản chỉ là hoàng tử Phụng Quốc như vậy.

Nàng nhắm mắt lại, muốn tiếp tục tu luyện, nhưng lại không tài nào tập chung được.

Lúc sau, nàng đứng dậy đẩy cửa sổ ra, lại nhìn ra ngoài cửa sổ đột nhiên sáng như ban ngày, rất xa có một bóng người đập không mà đến, dưới chân hắn trăm hoa đua nở, cánh hoa bay đầy trời xoay tròn về phía nàng, nâng thân thể của nàng lên, chậm rãi hướng về phía hắn.(Diệc ca lên sân rồi)

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lay động tiếng lòng

Editor: Linh Nhi

Dưới bầu trời tràn ngập cánh hoa lay động trong gió, Lam Ánh Nguyệt nhìn thấy khuôn mặt kia, không hiểu sao tim lại đập chậm nửa nhịp.

Phụng Diệc tà mị nở nụ cười, giờ tay lên, Lam Ánh Nguyệt đã vững vàng rơi vào ôm ấp của hắn.

Hắn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Ánh Nguyệt, bàn tay nhẹ nhàng phất qua gương mặt nàng, lớp nguy trang trên mặt biến mất thay vào đó là gương mặt khuynh quốc khuynh thành.(ta chém đây)

Bàn tay của hắn chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn, da thịt vô cùng mịn màng, trong đêm tối đôi mắt đẹp sâu không thấy đáy, khóe mắt hơi hướng lên phía trên, trong đêm đen càng thêm mị hoặc. Trong đêm tối mi mắt dài chớp động như bóng ma mê hoặc lòng người khiến người ta không biết nói gì cho phải, cái miệng nhỏ ướt át màu hồng phấn không cần cười cũng đủ mê hoặc lòng người.(mê hoặc chết ca rồi)

Tiểu nha đầu của hắn, thì ra lại đẹp như thế.

"Nha đầu." Thanh âm Phụng Diệc mềm nhẹ mà lười nhác, mang theo một chút mị hoặc, trong lúc nhất thời Lam Ánh Nguyệt lại sinh ra chút hoảng hốt.

"Ân?" Nàng giương mắt, nhìn thấy mặt hắn đang không ngừng phóng đại trước mắt nàng, sau đó, chưa kịp phòng thủ đã bị môi hắn bất ngờ phủ lên môi nàng.

Tựa như lông chim nhẹ nhàng lướt qua, chạm nhẹ một chút rồi thôi: "Ngươi nhớ ta sao?"

Trong nháy mắt khuôn mặt Lam Ảnh Nguyệt trở lên đỏ ửng, trong lòng lại có một cảm xúc không hiểu dâng lên: "Ta không có."

Phượng Diệc nhìn chăm chăm vào mắt Lam Ảnh Nguyệt, không bỏ qua một cảm xúc nào trong mắt nàng, hắn nâng cằm nàng lên, khiến nàng nhìn về phía hắn: "Tiểu nha đầu, ánh mắt đã bán đứng ngươi."

Thậm chí Lam Ảnh Nguyệt còn không biết bản thân đối với Phượng Diệc là cảm giác gì, nàng chỉ có thể khẳng định rằng, nàng cũng không chán ghét hắn, nhưng nàng lại hoàn toàn không biết một tí gì về hắn, hắn quá mức thần bí cùng cường đại, giống như một cái lốc xoáy, có lực hấp dẫn trí mạng.

Cũng như cảnh tượng trước mắt này, chẳng qua chỉ do hắn huyền hóa mà ra, phải rất cường đại mới có thể huyền hóa ra cánh hoa bay ngập trời, cũng như hắn và nàng đứng trong không trung như đứng trên mặt đất.

"Ngươi đến cùng là ai?" Lam Ảnh Nguyệt hỏi.

Tay Phượng Diệc đang nâng cằm nàng ngừng lại, đôi mắt Lam Ảnh Nguyệt hơi trầm xuống, hắn chần chờ.

Không khí giữa hai người trở nên có chút quỷ dị, xa xa Hắc Phong sốt ruột, hắn đã dùng ngọc giản xuyên thời gian duy nhất để gửi tin cho chủ thượng, vốn muốn cho chủ thượng cùng Ngũ tiểu thư bồi dưỡng chút tình cảm, thế nào lại cảm thấy giữa bọn họ có cái gì đó không đúng.

Ngay tại thời điểm Phượng Diệc muốn mở miệng, lại xuất hiện đạn tín hiệu được bắn lên sáng đỏ một vùng trời, sau đó chỉ nghe thấy học viện Đông Phương sôi trào hừng hực, tiếng hét chói tai liên tiếp nhau đánh vỡ không gian yên tĩnh giữa hai người.

Ánh mắt Phượng Diệc hơi nheo lại, là ai có gan đến phá hư chuyện của hắn trong lúc này?

"Đi mau." Thao Thiết đột nhiên kêu to, ngay sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi không gian.

Lam Ảnh Nguyệt trong lòng cả kinh, nàng chưa từng nhìn thấy Thao Thiết kích động như vậy.

"Như thế nào?" Lam Ảnh Nguyệt nhìn Thao Thiết, Thao Thiết lại nhìn về phía Phượng Diệc, đại ma vương không gật đầu, hắn không dám nói.

Phượng Diệc thờ dài một hơi, trong thanh âm lười nhác mang theo một chút ý cười: "Chẳng qua là một con sâu nhỏ mà thôi, không có gì đáng sợ."

Thao Thiết quả thực tưởng mình sẽ gặp trở ngại, trong mắt đại ma vương tiểu sâu này là bình thường, nhưng trong mắt hắn tiểu sâu này có thể trợ giúp hắn khôi phục tu vi đó, Thao Thiết tội nghiệp nhìn Lam Ảnh Nguyệt, chỉ cần Lam Ảnh Nguyệt mở miệng, đại ma vương khẳng định sẽ không ngăn cản.

"Mẫu thân, đây là phụ thân của ta đi." Thanh âm nhuần nhu truyền đến, nếu không phải Phượng Diệc đang ôm nàng, nàng nhất định sẽ ngã trên mặt đất.

Tiểu Long vẫn đang ngủ say không biết tỉnh lại từ khi nào, lúc này đang ngồi trên vai Lam Ảnh Nguyệt, đôi mắt to tròn đang nhìn chăm chăm nam nhân tuần mỹ trước mắt, nước miếng chảy hết ra rồi.

Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy quá mất mặt, có Thao Thiết thì thôi đi, ngay cả Tiểu Long cũng háo sắc, Lam Ảnh Nguyệt đang muốn phủ nhận, Phượng Diệc lại nở nụ cười: "Đúng vậy."

"Phụ thân, bộ dạng người thật đẹp mắt." Tiểu Long lập tức nịnh nọt nói.

Thao Thiết ghét bỏ trừng mắt nhìn Tiểu Long, tên vô dụng, chỉ biết nịnh nọt người khác.

Hai tiếng phụ thân này hiển nhiên đã lấy lòng được Phượng Diệc, Phượng Diệc cười cười vươn tay nhẹ nhàng xoa cái trán Tiểu Long, tảng ánh sáng vàng nhạt từ trên trán Tiểu Long bắt đầu tản ra toàn thân, chờ ánh sáng tán đi, Tiểu Long vẫn còn ngây thơ vừa nãy đã biến thành một tiểu bạch miêu chỉ bé bằng lòng bàn tay.

Thao Thiết kinh sợ nhìn tình cảnh này, đại ma vương cư nhiên biết huyền hình thuật.

Tiểu Long mê mang nâng móng vuốt của bản thân lên, nhìn nhìn lông mao của miêu kia, mềm yếu mở miệng nói: "Mẫu thân ta đẹp không?"

Lam Ảnh Nguyệt gật gật đầu, nhìn về phía Phượng Diệc, hắn sợ Thanh Long bị bại lộ thân phận khi xuất hiện trước mặt mọi người, chẳng qua là hắn lại có thể biến một thân thú thành tiểu bạch miêu nhẹ nhàng như vậy, thật đúng là làm người ta ngoài ý muốn.

Chiếm được tán thành của Lam Ảnh Nguyệt, Tiểu Long lập tức hôn bẹp một cái lên má Lam Ảnh Nguyệt, nó vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy vẻ mặt khinh bỉ của Thao Thiết ngay trước mặt, nhất thời run run chui vào tay áo Lam Ảnh Nguyệt: "Mẫu thân, có quý?"

Thao Thiết không nói gì, nếu không phải đại ma vương ở đây, hắn nhất định sẽ đưa Tiểu Long vô dụng này đi giáo huấn một chút, chỉ là việc quan trọng nhất bây giờ là đi tìm tên kia, vì thế hắn bắt đầu học Tiểu Long đáng thương hể hể nhìn Lam Ảnh Nguyệt.

"Ta muốn đến xem." Lam Ánh Nguyệt bị ánh mắt ngập nước của Thao Thiết nhìn khiến cả người không được tự nhiên, nàng không chịu nổi biểu cảm của Thao Thiết như vậy.

Phượng Diệc gật đầu, một bàn tay ôm lấy thắt lưng Lam Ánh Nguyệt chậm rãi đứng trên mặt đất, những cánh hoa vẫn còn bay múa trong gió đột nhiên biến mất hoàn toàn, bầu trời lại khôi phục cảnh về đêm vốn có của nó.

Dần dần, mấy người trong ký túc xá bắt đầu tỉnh lại, chậm rãi hướng về phía có đạn tín hiệu.

Lam Ánh Nguyệt đi về phía trước mấy bước, quay đầu lại, hỏi Phượng Diệc: "Người còn muốn đi nữa sao?"

Phượng Diệc nhìn nàng hơi hơi nhăn lông mày, nhẹ nhàng cười, trong phút chốc ấy thiên địa thất sắc: "Ta chờ người."

Bị nụ cười của hắn làm cho thất thần, Lam Ánh Nguyệt cường chế cảm giác khác thường trong lòng, rời khỏi ký túc xá, vừa đi ra ngoài, lập tức nhìn thấy Tần Ngọc cùng Lâm Khiêm đã đứng ở trước cửa ký túc xá.

"Tiểu Dật, người tới rồi, ta còn bảo An Nhã đi gọi người đây." Tần Ngọc vừa thấy thấy Lam Ánh Nguyệt, lập tức đã đi tới, sắc mặt có chút sốt ruột.

Nhìn bọn họ, ánh mắt Lam Ánh Nguyệt ngưng trọng vài phần, "Là chuyện gì xảy ra?"

"Cắm địa của học viện chúng ta dùng để nhốt thần thú, có một thần thú bị nhốt ở bên trong trấn yêu tháp, đã trải qua vài thập niên rất yên tĩnh, nhưng tối nay thần thú lại đột nhiên tức giận, hiện tại đã đánh vỡ hai tầng kết giới, tình huống thập phần nguy cấp." Lâm Khiêm tạm dừng một chút, lại nói: "Hàng năm học viện đều an bài học viên gác ở bên ngoài tháp, tối hôm nay vừa khéo là Đông Phương Hàn."

Lam Ánh Nguyệt chỉ cảm thấy sự tình có chút kỳ quái, vài thập niên đều an ổn, không có khả năng vừa đến lượt Đông Phương Hàn lại xảy ra vấn đề, xem ra có người nhắm vào hắn.

Hoặc là, bọn họ.

"Thần tượng." An Nhã vừa chạy đến nhìn thấy Lam Ánh Nguyệt, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vì chạy vội mà dẫn đến đỏ bừng, thở gấp nói: "Thần tượng, chúng ta nhanh nhanh chút, đi cứu Hàn ca ca."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Du hồn

Editor: Linh Nhi

Thời điểm mấy người Lam Ánh Nguyệt đến cắm địa của học viện, nơi này sớm đã được thắp đèn đuốc sáng trưng, ba tầng trong ba tầng ngoài đã đứng rất nhiều người.

Càng tới gần cắm địa mặt đất rung càng mạnh, Lam Ánh Nguyệt đi lên phía trước, lại không nhìn thấy bóng dáng của Đông Phương Hàn, trong lòng chợt lạnh.

Đứng phía trước, có rất nhiều đạo sư đang gia cố kết giới, bên ngoài mọi người xuất ra vũ khí sẵn sàng đón địch, Lam Ánh Nguyệt đi về phía viện trưởng, lạnh lạnh mở miệng nói: "Viện trưởng, Đông Phương Hàn đâu?"

Viện trưởng cau mày nói: "Ngày đầu tiên Đông Phương Hàn chấp hành nhiệm vụ, không nghĩ tới lại xảy ra vấn đề lớn như vậy cho nên hắn vẫn ở bên trong."

"Vẫn ở bên trong." Tần Ngọc nghe vậy đi đến, nụ cười trên mặt sớm đã không còn: "Viện trưởng người biết bên trong đó là một thần thú, hơn nữa lại là một thần thú đang tức giận vậy mà viện trưởng lại để một mình hắn ở trong đây."

Lúc này Phó viện trưởng cũng đi tới, một bộ dáng chanh chua, sắc giọng nói: "Đông Phương Hàn trông coi cắm địa lại để xảy ra trường hợp như thế này, bọn ta đã không bắt hắn phải phụ trách thì thôi, chớ nhẽ đến cái kết giới bên ngoài, chỉ vì hắn mà mở ra, thuận lợi cho thần thú ra ngoài tiêu diệt hết mọi người sao?"

Lam Ánh Nguyệt cười lạnh một tiếng, Đông Phương Hàn trông coi thần thú cũng chỉ đứng bên ngoài ba tầng kết giới, kể cả thần thú có phá mất hai tầng, bọn họ cũng hoàn toàn có thể cứu hắn ra.

"Chỉ là một tên nho nhỏ, để bản tôn đi thu thập nó." Thao Thiết khinh bỉ nhìn mọi người chung quanh, chậm rì rì tiếp cận kết giới.

Nhìn Thao Thiết, Lam Ảnh Nguyệt cũng đi đến trước kết giới, những người khác căn bản không biết sự tồn tại của Thao Thiết, nhìn thấy Lam Ảnh Nguyệt đi đến kết giới sắc mặt một đám người đại biến.

Đạo sư thấy Lam Ảnh Nguyệt đi đến trước kết giới, không khỏi sốt ruột, Lam Ảnh Nguyệt trời phú cực cao, hẳn cũng không muốn nài đi chịu chết, "Nha đầu mau trở lại, kia kết giới kia cũng không phải muốn là có thể tiếp cận."

"Đạo sư yên tâm." Vô luận như thế nào, Lam Ảnh Nguyệt nài không có khả năng để một mình Đông Phương Hàn ở lại bên trong.

Nhìn Lam Ảnh Nguyệt đi về phía trước, mấy người Tần Ngọc cũng nâng bước theo sau, bọn họ tin tưởng Tiểu Dật có biện pháp cứu Đông Phương Hàn ra, cho nên vô luận nài làm cái gì bọn họ sẽ không chần chừ, dù sao ở trên người nài đã xảy ra nhiều chuyện không có khả năng rồi.

Viện trưởng không giữ nổi bình tĩnh nữa, mấy người xuất sắc của học viện đều có mặt ở chỗ này, nếu đi vào trong mà xảy ra vấn đề gì bất trắc, thực lực của học viện bị giảm đi đáng kể, chứ còn nói gì đến bối cảnh của họ, đều là những người hẳn không chọc được.

"Các ngươi cảm thấy với thực lực của mình, có thể phá vỡ kết giới này sao?" Phó viện trưởng khinh thường liếc mắt nhìn mấy người một cái, kết giới kia được tạo ra bởi sức mạnh của rất nhiều cường giả trong học viện, chỉ là vài tiểu bối cũng mơ tưởng mở được kết giới, quả thật là mơ mộng hão huyền.

Lam Ảnh Nguyệt quay đầu nhìn phó viện trưởng một cái, ý vị thâm trường cười nói: "Có thể mở ra hay không, ngươi rất nhanh sẽ biết."

Kết giới uy lực thế nào, tất cả mọi người đều biết, không ai sẽ tin tưởng mấy người trước mắt này có thể mở ra, lúc này ai cũng nhìn Lam Ảnh Nguyệt với ánh mắt nhìn kẻ ngốc.

"Đưa tay lên đi." Thao Thiết không một tiếng động tạo lớp sương mù màu đen bao phủ quanh bàn tay Lam Ảnh Nguyệt, Lam Ảnh Nguyệt chậm rãi đặt tay lên kết giới, kết giới không chút sứt mẻ, không chút phản ứng.

Phó viện trưởng khinh bỉ nhìn mấy người, chưa kịp nói lời trào phúng nào đã bị tình cảnh trước mắt dọa cho ngây người.

Chỉ thấy chỗ tay Lam Ảnh Nguyệt đặt lên, chậm rãi tạo thành một lỗ hổng, mọi người tập chung nhìn vào đấy, sau khi mấy người đi vào, lỗ hổng dần dần khép lại không một dấu vết.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra, bọn họ không thể tin được một nữ tử yếu đuối lại vẫn dám phong khinh mở ra kết giới do cường giả tạo nên, chẳng lẽ kia kết giới có vấn đề?

Phó viện trưởng hai tay tạo thành chữ thập, một cỗ linh lực cường hãn bay về phía kết giới, nhưng mà, linh lực kia phảng phất như đá chìm đáy biển, không có một gợn sóng.

Hắn ngơ ngác nhìn tay chính mình, không thể tin được lui lại mấy bước, viện trưởng đắm chiều nhìn phương hướng bọn họ biến mất, khẽ cau mày.

Mấy người Lam Ảnh Nguyệt đi qua hai tầng kết giới, nơi này cùng bên ngoài hoàn toàn không giống nhau, từng trận âm phong quét qua, thi cốt khắp nơi, toàn bạch cốt trong quái thạch, phóng mắt nhìn tất cả chỉ thấy toàn vách núi đen cùng vách đá.

Nhưng kỳ quái là, nơi này không nghe được tiếng của thần thú, yên tĩnh, phảng phất tiến nhập vào một không gian khác.

An Nhã sợ hãi nắm chặt cánh tay Tần Ngọc, nài từ nhỏ đến lớn chưa thấy địa phương nào kinh khủng như vậy.

"Thao Thiết, Đông Phương Hàn ở đâu?" Lam Ảnh Nguyệt càng đi về phía trước, càng cảm thấy nhìn thấy ghê người, ở đây sao lại nhiều bạch cốt như vậy, ngay tại thời điểm mấy người đang cận thận bước đi, Lam Ảnh Nguyệt đột nhiên lặn mấy vòng hét lớn: "Cẩn thận."

Lâm Khiêm nhanh chóng chém ra một đạo kinh phong bảo vệ, nhưng chỉ nghe rắc một tiếng, vòng bảo vệ vỡ vụn, một bóng dáng mờ mịt xuất hiện trong hư không.

Tần Ngọc giờ lên cung tiễn ngắm thẳng vào bóng đen mà bắn, nhưng lại lặn vào trong bóng tối.

Hắn một thân hắc bào đứng trong không trung, tóc dài che đi nửa gương mặt, hơi thở tử vong mãnh liệt truyền ra, trên trán mấy người đều toát ra mồ hôi lạnh.

"Cho các ngươi hai lựa chọn, tự sát hoặc ta sát." Thanh âm của nam nhân phá lệ phiêu miểu, phảng phất như từ chân trời truyền đến, truyền vào lỗ tai bọn họ khiến lục phủ ngũ tạng kịch liệt đau đớn.

Bất chợt, dường như An Nhã thấy mẫu thân nài, hai mắt đại ra đi về phía trước, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu có chút đau, nài lắc đầu, lại nhìn thấy An Nhã chạy tới vách núi đen bên cạnh, không ngừng gọi mẫu thân.

Lam Ảnh Nguyệt phi thân tiến lên bắt lấy tay An Nhã, nhìn thấy hai mắt nài đã mất đi tiêu cự: "An Nhã mau tỉnh lại."

Mặc kệ Lam Ảnh Nguyệt lay động thế nào, An Nhã thủy chung không hề có phản ứng.

Nhưng vào lúc này, Tần Ngọc lại xuất ra cung tiễn, nhắm ngay vào Lâm Khiêm.

"Ha ha ha ha." Một bên nam nhân đột nhiên cười lên ha ha, Lam Ảnh Nguyệt chỉ cảm thấy đầu nàng sắp bị nổ tung, hình ảnh kiếp trước không ngừng hiện ra, nàng thổng khổ ôm đầu, khuôn mặt nhấn vào một chỗ.

"Giết nàng, mau, giết nàng." Thanh âm của Nam nhân không ngừng vang vọng bên tai Lam Ảnh Nguyệt, muốn phá tan lý trí của nàng.

Gương mặt trước mắt An Nhã đột nhiên biến đổi, biến thành gương mặt nàng hận nhất, trước mắt nàng là gương mặt nghĩa phụ mà An Nhã hận nhất.

Nam nhân kia nhìn mấy người tự tàn sát lẫn nhau, khóe miệng gợi lên một độ cong rất nhỏ, hóa thành một mảnh hắc vụ biến mất trong không khí.

"Nữ nhân, nguoi mau tỉnh lại." Thao Thiết gấp đến độ không giữ được bình tĩnh, Tần Hạo cùng Lâm Khiêm đã đánh nhau đến hấp hối, nhưng mà hăsn không thể chạm vào Lam Ảnh Nguyệt, đột nhiên, không biết nghĩ tới cái gì, hét lớn: "Tên ngu xuẩn nguoi cút ra đây cho ta."

Lúc này, Tiểu Long vẫn luôn trốn ở trong tay áo Lam Ảnh Nguyệt dè dặt cản trọng thò đầu ra, thời điểm nó nhìn thấy Thao Thiết lại kêu to lên, "Mẫu thân, có quý."

Thao Thiết chỉ tiếc rèn sắt không thành nhìn Tiểu Long, "Nguoi, tạo ra nước nhanh lên."

Tiểu Long run run nhìn Thao Thiết, rốt cục phát hiện Lam Ảnh Nguyệt không thích hợp, nó mở miệng nhỏ ra, thừ một tiếng, mấy đạo thiểm điện hoa hoa lệ lệ dừng ở trên người mấy người.

Vừa thấy không đúng, mấy ngọn lửa bay vụt ra, sau đó nó sợ hãi dùng móng vuốt bụng kín miệng, đôi mắt to màu lam ngập nước, nó không phải cố ý.

Thao Thiết dập lửa, tức giận quát lên: "Ta bảo nguoi phun nước."

Bạn đang đọc truyện *Nhiếp Hồn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.